

ပစ္စုပ္ပန်ကမ္မဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာ
ဓမ္မဝိဟာရီ အရှင်ဉာဏ၏
ဘုရား

ဘုရားသိဖို့လို

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ရဲ့ တရားဓမ္မဆိုင်ရာ အရင်းအကျဆုံးလမ်းညွှန်ဆရာကဟာ ဘုရားပဲဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ လောကအား လွတ်လပ်မှုကို ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ လွတ်လပ်မှုကို လိုလားကြတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဟာ ဘုရားရဲ့ ဖော်ထုတ်ချက်တွေကို ဆည်းကပ်ကြရတယ်။

လွတ်လပ်မှုဖော်ထုတ်ချက်များဟာ ဆည်းကပ်သူများနှင့် အချိန်ကာလ နေရာဒေသနှင့် ဟောပြောသူ လူမျိုးအားဖြင့် အများကြီး ခြားခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ဖော်ထုတ်ချက်ကို နားလည်နိုင်ရန် အတော်အတန်အထိ ပြည့်စုံအောင် လေ့လာရဖို့ရှိတယ်။

ဘုရားသက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က တရားမြင်မှ သူ့ကိုမြင်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဘုရား မရှိတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အခုအချိန်မှာ တရားသိဖို့က အခက်ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ တရားကို မှန်းကြည့်ပြီး သိနေခဲ့ရပြီ။ ဒီတော့ ဘုရားကိုလည်း မှန်းကြည့်ပြီးမှပဲ သိနေခဲ့ရပြီ။

ဘုရားပုံမှန်ဝါးဝါး

ဒါကြောင့် ဘုရားပုံဟာ မှန်ဝါးပြီး အမှားမှားအယွင်းယွင်း အချွတ်ချွတ် အချော်ချော်တွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားက ခေါင်းပေါ်မှာလည်းဆံထုံးကြီးနဲ့၊ တချို့ဘုရားကျတော့ ဥသျှောင်တွေ၊ စလွယ်တွေ၊ လက်ကျပ်တွေ၊ ခါးစီးတွေ ဝတ်ထားလို့။

ဘုရားကိုယ်က ရောင်ခြည်တန်းတွေလည်း တဝင်းဝင်း တလျှပ်လျှပ် ထွက်နေတယ်။ မြေလျှိုးမိုးပျံတွေလည်း ဘုရားကလုပ်လို့ရနေတယ်။ ဘုရား အရပ်အမောင်းကလည်း ဆယ့်ရှစ်တောင်ရှိတဲ့အထိဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ တန်ခိုးမပြရဘူးဆိုတဲ့ သူချမှတ်တဲ့စည်းကမ်းကို သူမလိုက်နာဘဲ တန်ခိုးပြပြီး နတ်ပြည်လည်းတက်အဘိဓမ္မာလည်း ဟောခဲ့တဲ့အထိ ရှိနေပြီ။

ဘုရားဟာ သတ္တဝါတွေကို ချွတ်လွှတ်ဖို့ရန် ခွေးတွေ၊ ဝက်တွေ၊ နွားတွေလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူတောင်းစား၊ အလုပ်သမား၊ မင်း၊ အမတ်တွေအဖြစ် တပြောင်းတပြန် ပြုလုပ်နေသူ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို အစစတွေ ပေါင်းလိုက်ရင် ဘုရားဟာ သူသိဖူးတာနဲ့ ဆက်စပ်မရရင် ဘာသိလို့ ရမှာလဲ။

တရားမှန်လို့ဘုရားမှန်

ဘုရားဆိုမှာ လူ့အသိနဲ့ ဆက်စပ်မရတာတွေ ရှိနေတယ်လို့ သိကြတာဟာ လူတွေတရားမှာ မှန်ဝါးရာက ဖြစ်လာတဲ့ မှန်ဝါးတဲ့ ဘုရားပုံတွေပဲဖြစ်တယ်။

ဒီနေ့တော့ ဒီပုံတွေက လူတွေကို လွှမ်းမိုးနေကြပြီ။ မှန်ဝါးဝါး ဘုရားပုံတွေဟာ တရားလေ့လာသူတွေကို တရားအမှန်သိဖို့ရာ အနှောင့်အယှက်တွေ ဖြစ်စေလိမ့်မယ်။ မှန်ဝါးဝါးဘုရားရဲ့ ဟောကြားချက်ဟာ မှန်ဝါးဝါးတရားပဲဖြစ်နေမှာပဲ။ မှန်ဝါးဝါးတရားက လူတွေကို လွတ်လပ်ရာဆီ ဘယ်လိုသယ်မှာလဲ။

တရားပြောဖို့ဘုရားမှန်လို့

ဒါကြောင့်လူတွေလွတ်လပ်ဖို့အတွက် တရားကိုပြောရမှာ ဖြစ်ပေမယ့် မှန်မှန်ဝါးဝါး တရားပြောလို့မဖြစ်ဘူး။ မှန်မှန်ဝါးဝါးတရားမပြောရင် လူတွေသိနေကြတဲ့ မှန်ဝါးဝါးဘုရားက ကန့်ကွက်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် တရားမပြောခင် မှန်မှန်ဝါးဝါး မဟုတ်တဲ့ဘုရားကို လက်ဦး ပြောရမှာဖြစ်တယ်။

ဘုရားဆိုတဲ့ဝေါဟာရ

ဘုရားအကြောင်းပြောတဲ့အခါမှာ ဘုရားဆိုတဲ့ အခေါ်ကစပြီး ပြောရမယ်။ ဘုရားကိုဘုရားလို့ခေါ်တာဟာ မြန်မာတွေက ခေါ်တာပဲ။ ကျန်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ဘုရားကို ဘုရားလို့ ဘယ်သူကမှ မခေါ်ကြဘူး။ ပါဠိအဘိဓာန်မှာလာတဲ့ ဘုရားရဲ့ ပရိယာယ်တွေထဲမှာ ဘုရားဆိုတာ မပါပါဘူး။

ဗမာတွေဟာ ရှေးအခါက ဘုရင်တွေကို ဘုရားလို့ ခေါ်ခဲ့ကြတဲ့ပုံရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ ခေါင်းဆောင်ရှေ့သွား ဖြစ်သူလို့ ရမှာပါ။ ဘုရင်ဟာ သူတို့ရဲ့ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ဆိုတော့ ဘုရင်ကို ဘုရား ခေါ်တာဟာ မသင့်မြတ်တာ မဟုတ်ဘူး။

ဘုရားဟာ ဘုရင်တွေရဲ့ ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်ပင်ဖြစ်တာကြောင့် ဘုရားကိုလည်း ဘုရားလို့ပဲ ခေါ်တော့တာပေါ့။ ဒီဝေါဟာရဟာ ဟိန္ဒူတွေဆီကရကြတာထင်ပါတယ်။ ပုဂံကျောက်စာတွေထဲမှာ ဘုရားကို ဒီနေ့အသံနဲ့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ပုဂံလို့ခေါ်တယ်။ ပုရုရှက ပြောင်းလာတဲ့ စကား ဖြစ်တယ်။ ပုရုဟာ ပုရိသနှင့်အနက်တူသဒ္ဒါပဲ။ ပုရုက ဘုရားဖြစ်လာတယ်။

ဘုရားလက်ထက်က ဘုရားဝေါဟာရ

ဘုရားလက်ထက်ကတော့ ဘုရားကို ရဟန်းတွေက သတ္တာတို့ ဘဂဝိတို့နဲ့ ခေါ်ကြပုံရှိတယ်။ သာသနာပက ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ သမဏာဂေါတမလို့ခေါ်ကြတယ်။ ဒီနေ့ ကမ္ဘာအနှံ့ နိုင်ငံတကာကတော့ ဗုဒ္ဓတို့ သကျမုနိတို့ ခေါ်ကြတယ်လို့ သိရတယ်။

ဘုရားရဲ့ ငယ်နာမည်

အဲဒီဘုရားဟာ မွေးဖွားစဉ်ကတည်းက ဘုရားအဖြစ် မွေးလာတာမဟုတ်ဘူး။ မွေးဖွားပြီး အသက်(၃၅)နှစ် ရတဲ့အခါမှ

ဘုရားအဖြစ်ရသူဖြစ်တယ်။ သူမွေးဖွားစဉ်က လူမိဘနှစ်ပါးမှ လူကလေး တစ်ဦးပဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့လူအမည်က သိဒ္ဓတ္ထပဲ။

ဘုရားမွေးမြူခဲ့ လူမျိုးနွယ်

သိဒ္ဓတ္ထဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရဲ့ တောင်ဘက် တောင်ခြေအနီးက တိုင်းပြည်ကလေးတစ်ခုမှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ သကျလူမျိုးထဲက လူတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သကျလူတွေဟာ အဲဒီ ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရဲ့ အနီးက တောင်ခြေတစ်လျှောက် စီးဆင်းလာတဲ့ မြစ်ကလေးတစ်ခု ဝန်းကျင်မှာ မြို့ပြပြည်ရွာများတည်ပြီး နေကြတဲ့ပုံရှိတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထ မွေးဖွားတဲ့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အမည်က ကပိလဝတ္ထု ပဲ။ ကပိလဝတ်လို့ ဗမာတွေကခေါ်ကြတယ်။

ဘုရားမိဘ

သကျလူမျိုးမှာ အနွယ်တွေလည်း ရှိသေးပုံရှိတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထ အနွယ်ကတော့ ဂေါတမ နွယ်ပဲ။ သိဒ္ဓတ္ထဖခင် သုဒ္ဓေါဒနက ဂေါတမနွယ်ဖြစ်တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့မိခင် မာယာကတော့ ကပိလဝတ်ပြည်သူမဟုတ်ဘူး။ ကောလိယ ပြည်သူ သကျလူမျိုးပဲ။ သူ့မိဘ နှစ်ပါးဟာ အချင်းချင်း ဝမ်းကွဲမောင်နှမ တော်စပ်သူများပဲ။

ကပိလဂုဏ်ရည်

ကပိလဝတ္ထုပြည်ဟာ တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတစ်ပြည်မဟုတ်ပေမယ့် အယူအဆရေးရာမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ဖြစ်စရာရှိတယ်။ ကပိလဝတ္ထုဆိုတဲ့ အတိုင်း ကပိလရဲ့ မြေနေရာ ဖြစ်ဟန်ရှိပါတယ်။ ကပိလရသေ့ကြီး တောကျောင်း နယ်ပယ်ဧရိယာဖြစ်တဲ့ တိုင်းပြည်ပေါ့။

ဒီနေ့ ဗမာပြည်က သာမညတို့ အလံတရာတို့လို တောကျောင်းမှာ လာရောက်ဆည်းကပ်မိခိုကြသူတွေရဲ့ အိမ်စု၊ ကျေးရွာ၊ နယ်ပယ် ၊ မြို့ပြဖြစ်သွားတဲ့ တိုင်းပြည်ဖြစ်ပုံ ရှိပါတယ်။ ကပိလသဘောတရားနဲ့ လွှမ်းမိုးအုပ်ချုပ်တဲ့ တိုင်းပြည်ပေါ့ ။

သိဒ္ဓတ္ထ မွေးဖွားချိန်မှာ အုပ်ချုပ်သူက သုဒ္ဓေါဒန ၊ သဘောတရားရေးက ဒေဝိလဖြစ်နေတာတွေရတယ်။ ဒေဝိလဟာ ကပိလရဲ့ တပည့်အဆက်ပဲ ။ သုဒ္ဓေါဒနကတော့ ကပိလလက်ထက်က လူအစုကို အုပ်ချုပ်သူရဲ့ အဆက်ပဲဖြစ်ပါတယ် ။

ကပိလ ဖော်ထုတ်သွားတဲ့ ဒဿနဟာ သင်္ချေပဲ ။ ဒီဒဿနဟာ ဒီနေ့တော့ ဟိန္ဒူဒဿနဖြစ်နေတယ်။ ဒီဒဿနရဲ့ အရှိန်အဝါဟာ ဒီနေ့အထိ ထွန်းလင်းတောက်ပဆဲပဲ ရှိသေးတယ် ။ ဒီတော့ကပိလဟာ အနွယ်သစ်တစ်ခုဖြစ်ပြီပေါ့ ။ အဲဒါက အမြတ်ဆုံးအနွယ် ဆိုတဲ့ ဂေါတမပဲ။ ဂေါတမဟာ အမြတ်ဆုံးအနွယ်ဆိုတာရဲ့ အမည်ပဲ။

ဘုရားမွေးနှစ်

သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ မိဘနှစ်ပါးဟာ သိဒ္ဓတ္ထအမည် မှည့်ရမယ့်သားငယ်ကလေးကို သူတို့ရဲ့ သကျမင်းနှစ် ခြောက်ဆယ့်ခုနှစ် ခုနှစ်ကဆုန် လပြည့်နေ့မှာ မွေးဖွားပေးခဲ့ကြတယ် ။ အခုသာသနာနှစ် မတိုင်မီ အနှစ်ရှစ်ဆယ်က ဖြစ်တယ်။

သိဒ္ဓတ္ထမိခင်ဟာ အသက်ငါးဆယ်ကျော်မှ ကိုယ်ဝန်ရပြီး သိဒ္ဓတ္ထကို မွေးဖွားခဲ့တာဖြစ်တယ်။ သူ့ဇာတိတိုင်းပြည်အသွား နယ်ခြားတောထဲမှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ မွေးဖွားပြီးမကြာမီပဲ သိဒ္ဓတ္ထမိခင် ကွယ်လွန်တယ်။

သိဒ္ဓတ္ထကို သူ့မိခင်ရဲ့ညီမ ဂေါတမီက မွေးမြူခဲ့ရတယ်။ ဂေါတမီကလည်း သူ့ဖခင်ရဲ့ မိန်းမပါပဲ။ သူ့မှာလည်းကလေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ အစ်မနဲ့ညီပေါ့။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ ဖခင်ဟာ သိဒ္ဓတ္ထကို သူ့အရိုက်အရာကို ဆက်ခံမည့်သူအဖြစ် ကောင်းမွန်စွာ စောက်ရှောက်ခဲ့တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထအတွက်ပြဿာဒ်သုံးခု ဆောက်ပေးခဲ့တယ်။ ဆောင်း ၊ နွေ ၊ မိုး မျှတဖို့တွေပေါ့။

ဘုရားလူလားမြောက်

သိဒ္ဓတ္ထဟာ အသက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ရောက်တဲ့အခါ ကောလိယမင်းရဲ့ သမီး နှမဝမ်းကွဲတော်သူ ယသော်ရာနှင့်ထိမ်းမြား ခဲ့ပြီး အိမ်ရှေ့ ဥပရာဇာအဖြစ် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်ရေးကို ကိုင်တွယ်ရတယ်။

ဘုရားလောကဦးငွေ

သူ့အသက် အစိတ်ကျော်လောက် ရောက်တဲ့အခါ သူတို့အုပ်ချုပ်ရေးအောက်မှာရှိတဲ့ လူ့လောကကြီး မအောင်မမြင် ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိလာခဲ့တယ်။ လူ့လောကဟာ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ နာဖျားမကျန်းမာ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အသက်မဝင် မရှင်မသန်လည်း ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒီလို အိုနာသေနေတဲ့ လူတွေကို အုပ်ချုပ်နေရတဲ့ အတွက် ရှက်လည်းရှက် ၊ ကြောက်လည်းကြောက် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်ဟာ သူ့ကိုမပျော်မွေ့နိုင်ခဲ့ပြီ။

ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် သူ့ဘဝဟာ နောက်ဆုတ်လို့ မရအောင်ဖြစ်နေတာတွေရတယ်။ အာဏာရှိတဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ ရလဒ်ဟာ မြေကြီးနဲ့ ရွှေထီးမဟုတ်လား။ သူ ရွှေထီးလွှတ်လို့ မြေကြီးဖြစ်လည်း လောကက လွတ်လပ်မှာမှ မဟုတ်တာပဲကလား။

ဘုရားသံဝေဂ

ဘုရင်အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာရှိတဲ့ ပြည်သူဟာ ဘယ်မှာ လန်းဆန်းအသက်ဝင်ရှင်သန်နေတာ မြင်နိုင်ပါ့မယ်လို့ သူမေးနေတယ်။ အုပ်ချုပ်သူက သူ့နေရာကိုလိုချင်သူတွေရဲ့ ရန်ကို ကာကွယ်ဖို့ အင်အားတွေ အများကြီးသုံးနေရပါလား။ ဒီအားတွေပြည်သူတွေဆီက ယူရတာဆိုတော့ ပြည်သူလုပ်အားဟာ သူတို့စားဝတ်နေရေး၊ ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်ရေးတွေမှာ အနည်းအပါးပဲအသုံးပြုနိုင်တော့တာကို ရှင်းရှင်းပဲမြင်နေရတယ်။ ဒါတွေဟာမတရားမှုတွေ ဖြစ်နေလိမ့်မယ် ။သူဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လောကရဲ့ စံနှစ်ကလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲတွေချည်းဖြစ်နေတာတွေရတယ်။ ဒီလောက် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးနှမ်းနေတဲ့ လောကကြီးကို ရှေ့သွားခေါင်းဆောင်လုပ်နေရတာအတွက် စက်ဆုတ်နုလုံးနာ ရင်မှာမချိဖြစ်ရတယ်။ ဂုဏ်သိရမဟုတ်တာ သူသိတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထ အသက်နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ထဲ ရောက်လာပြီး သူ့ကြင်ယာလည်း ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာရခဲ့ပြီ။ သူ့လောကအပေါ် ငြင်းဆန်ပြီးငွေ နေတာကို ဘာနဲ့မှဖျော်ဖြေလို့ မပျော် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ လူ့လွတ်လပ်တဲ့ စနစ် ရှာဖွေအတွက်ရဟန်းအဖြစ်ကို အာရုံပြင်မှာ မထင်အောင်မတတ်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ မြို့ပြရဲ့ အပြင်ဘက်က သူတို့ပိုင်တောထဲမှာလွတ်လွတ်လပ်လပ် အချိန်ဖြုန်းပြီး ငေးမောတွေးတောနေခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာမင်းချင်းတစ်ယောက်သူထဲ ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ဆီက ကြားရတဲ့ သတင်းကအသျှင်မိဖုရားမှာသားတော်ကလေးဖွားမြင်ပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းပဲ။

ဒီသတင်းဟာ သူ့အကြံအစည်တွေကို အဟန့်အတားလို ဖြစ်ခဲ့ရတယ် ။ ဒါကြောင့်ရာဟုဖမ်းသလို ဖြစ်ပြီလားလို့ နှုတ်မှ အသံအထွက်မိအောင်မတားတတ်ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။မင်းချင်းကို ပြန်လွှတ်လိုက် ပြီးသူ့လာမယ့်အကြောင်းမှာလိုက်တယ်။

မင်းချင်းပြန်ရောက်တဲ့အခါ ခမည်းတော်သုဒ္ဓေါဒနက မင်းချင်းကို ပြန်မေးတယ်။ ရာဟုလလို့ သားတော်နှုတ်က ထွက်သံ ကြားခဲ့ရကြောင်း ပြန်ပြောတယ်။ ဒီလိုဆိုရင်မြေးတော်ကလေး အမည်ကို ရာဟုလ လို့တွင်စေရမယ်လို့ သုဒ္ဓေါဒနသတ်မှတ်ခဲ့တယ်။

ဘုရားတောထွက်

သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချပြီး နန်းတော်ကိုပြန်လာခဲ့တယ် ။ ရစ်ပတ်လာတဲ့ ချစ်စရာနောင်ကြီး တစ်ခုရှိတုန်းမှာ လုပ်စရာ ရှိတာအတွက် ရုန်းမှပဲလို့။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ နောက်နေ့ မကူးမိပဲ ဖွားဘက်တစ်ဦးနဲ့ အတူ မြင်းစီး ပြီး နန်းတော်က ထွက်ခဲ့တယ်။

ကပ်လဝတ်မှ တောင်ဘက်အရပ် အနော်မာမြစ်ကို ဖြတ်ကူးပြီး အဲဒီသဲပြင်မှာပဲ ဆံမှတ်ဆိတ်ကို ပယ်ခဲ့တယ်။ အိုးထိန်းတစ်ယောက်ရဲ့အကူနဲ့ သူတော်စင် အဝတ်အဆင်ကို လဲဝတ်လိုက်တယ်။ ဖွားဘက်ကို ကပ်လဝတ်ကသိဖို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ လူမှုစံနှစ်ရဲ့ သဘောဓမ္မ ရှာဖွေရာ၌ ရပ်တည်ချက်သုံးချက်ထားလိုက်တယ်။

၁။သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ အသိ တရားဟာ လူတိုင်းသိနိုင်တဲ့ အသိတရားဖြစ်ရမယ်။

၂။သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ အကျင့် တရားဟာ လူတိုင်းကျင့်နိုင်တဲ့ အကျင့်တရား ဖြစ်ရမယ်။

၃။သူ့ရှာဖွေတွေ့ရှိတဲ့ လွတ်လပ်မှုဟာ လူတိုင်းလွတ်လပ်နိုင်တဲ့ လွတ်လပ်မှုမျိုး ဖြစ်ရမယ်။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ အသိညဏ်ပညာများကို ပိတ်ဆို့ဟန့်တား ထားတဲ့ နိဝဏ္ဏတရားတွေကို စိတ်မှာအဝင်မခံ ပယ်လုန့်တဲ့အလုပ်ကိုအား ထုတ်နေတယ်။ အာရူးပါး လိုလားမှုများ မဖြစ်ပွားဖို့ ၊မကြောက်ရွံ့ဖို့၊မထိုင်းမှိုင်းဖို့ ၊မပြန်လွှင့်ဖို့၊ မယုံမှားဖို့တွေပဲ။ ဒါတွေဖြစ်တာဟာ စိတ်ကူးအမျိုးမျိုးတွေနဲ့ ကာမသညာတွေ ပွားရာကပဲ။ ဒီကာမ သညာတွေ မဖြစ်အောင်ဆိုပြီး စိတ်ကို အကူးမခံဘဲ ထိန်းထားလိုက်တယ်။

ရှုပဇ္ဈိန်ပွား

ထင်ရှားတဲ့အာရုံတစ်ခုမှာပဲ စိတ်ကိုထားတဲ့လုပ်ငန်းကို သိဒ္ဓတ္ထလုပ်နေတယ်။ဒီလုပ်ငန်းဟာ သိဒ္ဓတ္ထအတွက် အခက်အခဲတွေရှိနေတယ်။ ဒါကတော့ တခြားမဟုတ်ဘူး။ စိတ်ဟာ အဲဒီအာရုံတစ်ခုမှာ အထားခံရတဲ့ အခါ တခြားသဘာဝနဲ့ လုပ်ရတဲ့လုပ်ငန်းတွေ အလုပ်ကောင်းကောင်းမလုပ်ကြတာပဲ။ အထူးသဖြင့် အသက်ရှူရတာ ထုတ်တာမှာ စိတ်ထားတဲ့အခါ ဖြစ်ပွားတာပဲ။

အသက်ရှူရှိုက်ဟာ သူ့သဘာဝနဲ့သူ လုပ်နေတဲ့အရာပဲ ။အဲဒီမှာစိတ်ကိုထားလိုက်တဲ့အခါ စိတ်က အသက်ရှူရှိုက်ကို လုပ်စေတယ် ။အဲဒီအခါမှာ အသက်ရှူရှိုက်ဟာ မှားတော့တာပဲ။သဘာဝ လိုအပ်တဲ့ အထုတ်အသွင်းကို စိတ်ကမှ မသိတာပဲ။

လိုအပ်တဲ့ ပမာဏထက် အပိုအလိုတွေ ထုတ်လိုထုတ် သွင်းလိုသွင်း ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ အသွင်းအထုတ်ကလည်း မညီဘူး။သွင်းလေကတိုပြီး ထုတ်လေက ရှည်လိုရှည်နေတယ်။ အသွင်းရှည်ပြီး ထုတ်လေက တိုလိုတိုနေတယ်။

သွင်းလေက တိုပြီးထုတ်လေက ရှည်နေလျှင် လေသစ်ဝတ်ပြီပေါ့ ။သွင်းလေရှည်ပြီး ထုတ်လေတိုနေလျှင်တော့ လေညစ်ပတ်ဖြစ်ပြီ။ ဒီလိုဖြစ်လာတော့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ခံစားချက်တွေ ဖောက်ပြန်တာခံရတယ်။

ခါးထက်ထက်နဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကို ဖွင့်ဖောက်ခံရနေတာမျိုး ဆောက်ထက်ထက်နဲ့ ဦးခေါင်းကို ဖွင့်ပြီး မွေနေတာမျိုး၊ ကြိုးနဲ့အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ပြီး မီးပုံထဲ အထည့်ခံရတာမျိုး အလွန်ချွန်မြဲတဲ့အရာပေါ် ထိုင်နေရတာမျိုး အစစ အခံခက်တာတွေကို

ခံစားရတယ်။

တခြားခံစားချက်တွေလည်းခံစားရတယ်။ အစစပြီးပြည့်စုံစေတဲ့ အဖြစ်မျိုးမှ ကောင်းကင်မှာ ပျံနေရတာမျိုး ပြီးမြောက်အောင်မြင်မှု အဆုံးနား ရောက်နေတာမျိုး အားလုံးကို လုပ်ဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာမျိုး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုအပြည့် ဖြစ်နေတာမျိုးတွေပဲ ။

လေဟောင်းကျန်ရင် ဆိုးဝါးတဲ့ ခံစားချက်တွေဖြစ်ပြီး လေသစ်ငတ်ရင် ကောင်းမွန်တဲ့ ခံစားချက်တွေဖြစ်တာပဲ။ သိဒ္ဓတ္ထက ခံစားချက်တွေက ကျော်လွန်အောင် တခက်တနက် ကြိုးစားနေခဲ့တယ်။ မတော်တဆ လေဝင်လေထွက်ညီတဲ့အခါမှာ ခံစားချက်တွေပျောက်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အသက်က မရှူတော့သလိုမျိုး အဖြစ်ခံရတယ်။

အသက်ရှူတာနဲ့ အသက်ရှူတာကိုသိတာ ဒီနှစ်ခုဟာ တစ်ထပ်တည်းကျသွားခဲ့ပြီ ။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အသက်ရှူတာကို မသိတာပဲ။ အသက်ရှူတာကို သိတဲ့စိတ်ကိုသာ သိတဲ့အဖြစ် ရောက်နေပါပြီ။ ပြီးတော့ ဒီစိတ်ကလည်း ဘယ်မှမသွားပဲ အလွန်ကြည်လင်တဲ့ စိတ်ဖြစ်နေတာကိုလည်း သူတွေ့နေရတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ သူနှင့်သူပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာအားလုံးကို အရမယူ နိုင်တဲ့ အဖြစ်ရောက်နေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေအောင်လည်း သူ့စိတ်ကိုတွေ့နေတာမှာရှိပြီး ဘာမှ စိတ်မကူးမိအောင် နေထိုင်တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် အရာခပ်သိမ်းဟာ သိဒ္ဓတ္ထအနေနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ဖော်လို့မရတာချည်းဖြစ်နေခဲ့တယ်။

ကြောက်စရာဆိုတာလည်း သူ့မှာမရှိ ၊မက်စရာဆိုတာလည်း ၊ သူ့မှာမရှိဖြစ်နေခဲ့တယ်။သူ့စိတ်ကို ဆင်ခြင်နိုင်တဲ့အပြင်ပက တခြားအာရုံတခုခုဆိုတာ မရှိမဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ ဘဝဟာ ကာမတရားတွေရဲ့ အနှောက်အယှက်က ကင်းဝေးလွတ်မြောက် ငြိမ်းချမ်းနေခဲ့တယ်။

ဒီလိုတွေကာလ ကြာမြင့်စွာနေခဲ့တယ် ။ဒီလိုနေတဲ့အတွက် လူသာမန်တွေထက် ထူးခြားတဲ့အဖြစ်တွေတော့ ဖြစ်လာတယ်။ အတိတ်ကဖြစ်ပြီးတာတွေလည်းသိတယ်။ အဝေးမှာ ဖြစ်နေတာတွေလည်း ဒီလိုပဲသိတယ်။ သူများစိတ်ထဲ ရှိတာတွေလည်း သိတယ်။ အနာဂတ်မှာ ဖြစ်ပွားမှာတွေသိချင်သိတယ်။

ဒါတွေဟာ အသိထူးတွေဆိုပြီး ရှာဖွေနေတဲ့ အတွက် လမ်းစကို စတွေ့ပြီလို့ ဝမ်းသာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်ဒါတွေဟာ ဒီထက်မတိုးတက်တာကို ကြာတဲ့အခါမှာ တွေ့ရတယ်။ ဒါတွေကို သိတဲ့အတွက် လူအိုစာ နေတဲ့အဖြစ်က ဘယ်လိုလွတ်လပ်မလဲ။ နာဖျားမကျန်းသလို လူ့အဖြစ်နဲ့ အသက်မဝင် မရှင်မသန်တဲ့ လူ့အဖြစ်တွေက ဘယ်လို လွတ်လပ်မလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေပဲ မေးလာခဲ့တယ်။ ဒါအတွက် အဖြေဟာ မရှိမဖြစ်နေခဲ့တာ ခံရတယ်။

ပြီးတော့လည်း ဒီအသိတွေကို ဆန်းစစ်လာတယ်။ ဒါတွေဟာ အသိဉာဏ်နဲ့သိတာလား။ စိတ်နဲ့သိတာလားလို့ပဲ။ ဒီအသိတွေကို အကြောင်းနဲ့ အကျိုးနဲ့ ဘယ်ပုံသိလာတယ်ဆိုတာ သိဒ္ဓတ္ထမသိဖြစ်နေခဲ့တယ်။ဒီအသိဟာသူ့ဟာသူ ပေါ်လာတဲ့အသိပဲ။ ဘယ်သူကပြောသလိုလို ဘယ်မှ မြင်ရတာလိုလို အိမ်မက်နဲ့ထပ်တူ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

မြေလျှိုးမိုးပျံ့နှင့် အဝေးအလံလူကို သွားတွေတဲ့အခါပဲ တကယ့်လူက ဒီမှာပဲ ဖြစ်နေတာနဲ့အဆုံးသတ်တာကိုတွေ့ရတယ်။ ဒါတွေအပေါ်မှာ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အတွေးတွေဝင်လာတယ်။ ငါကမျက်လှည့်ဆရာကြီး ၊မျက်လှည့်ဆရာဟာ သူပြတာကို ကြည့်သူကသာ ပြတဲ့အတိုင်း မြင်ပေမယ့် ပြသူကိုယ်တိုင်ကတော့ သူများမြင်သလို မြင်တာမဟုတ်ဘူးလို့ပဲ။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒီအသိတွေကို အထပ်ထပ်စစ်ဆေးကြည့်ပြီးတဲ့အခါ သူရှာဖွေတာတွေ ဒါမဟုတ်ဘူးလို့ အဖြေထွက်ခဲ့တယ်။ ဒီအသိတွေဟာ စိတ်အသိတွေပဲဖြစ်တယ်။ စိတ်အသိဟာ ဘာမှအသုံးကျတာတွေ မဟုတ်ဘူး။စိတ်ချွတ်ယွင်းနေတဲ့သူဆိုရင် ပြုပြင်ပေးနိုင်တဲ့အနေအထားတော့ ရှိတယ်။

လောကအိုစာနေတာ ၊နာမကျန်းဖြစ်နေတာ၊ အသက်မရှင်ဖြစ်နေတာတွေဟာ စိတ်ချို့ယွင်းတာကြောင့်မဟုတ်ကြဘူး။ စိတ်ချို့ယွင်းသူက သူများနဲ့မတူဘဲ လွဲနေတာလောက်ပဲ ဖြစ်ကြတာ ။ ဒီလိုစံလွဲသူဟာ လောကမှာမပြောပလောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီအသိဟာ လောကအိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ် အစရှိတာတွေအတွက် အသုံးမကျဘူး။ ဒီအသိတွေ ကိုယ်တိုင်ကပင် လောကရဲ့ အိုမင်းမစွမ်း အစရှိတဲ့ အဖြစ်တွေကို ဖြစ်စေနေတယ်လို့အထိသိဒ္ဓတ္ထသိသွားခဲ့တယ်။

ဒီအသိတွေကိုရဖို့ သိစိတ်တွေကို ရုပ်အာရုံတစ်ခုမှာ ထားရတယ်။ ဒီတော့ သိစိတ်တွေဟာ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ရတော့ဘူး။ရုပ်သိတာပဲ လုပ်နေရတာကိုး ။ သိရတဲ့ရုပ်ရဲ့ ရှေ့တွေ နောက်တွေလည်းစိတ်ကမကူးရတော့ ဒီရုပ်ဟာ ဘာဖြစ်တယ်။ ဘာအသုံးကျတယ်ဆိုတာ မသိဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့ အသိကန်းလာတယ်။ ဒီလို အသိကန်းလို့တော့ လောကဟာ သင့်မြတ်မှု မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အသိတရားကို ထူထောင်နိုင်မှ လောကဟာ သင့်မြတ်စရာရှိတယ်။ လူဟာသာမန်ကိစ္စကလေးတွေမှာပင် ပြီးသီးအောင်မြင်နိုင်ဖို့အတွက် အသိတရားတွေ ဖြန့်ကျက်ကြရတာဖြစ်တယ်။ အသိတရားနည်းရင် နည်းသလောက် လူစဉ်မမီတာဖြစ်ပြီး အသိတရားများရင် များသလောက်လူရှေ့တန်းရောက်ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လူဟာ အသိတွေ များထက်များဖြစ်အောင် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆရာဂုဏ်ထံက ပညာတွေ သင်ကြားနေကြရတယ်။

ဒါကြောင့်စိတ်မကူးမှုဖြစ်အောင် ရုပ်အာရုံတစ်ခုမှာ စိတ်ကိုထားတဲ့လုပ်ငန်းဟာ လူမှီဝဲဖို့ မသင့်မြတ်တဲ့အရာပဲ။ ကာမတရားကို မတိုးပွားအောင် မပွားသင့်သလို ရုပ်တရားကိုလည်း တိုးပွားအောင်မပွားရမှာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီရူပတရားပွားများမှုဟာ ကာမတရားပွားများမှုက လွတ်စေနိုင်လို့ ကောင်းတာတော့အမှန်ပဲ။ကာမတရားပွားသူတွေ မရနိုင် မရောက်နိုင်တဲ့အဖြစ်တွေဆို ရောက်ရတာမှန်ပေမယ့် လူဟာ ကာမတရားကလွတ်အောင် နေနိုင်တာနဲ့ လူလွတ်လပ်မှုကို သိတဲ့ ဉာဏ်ဖြစ်အောင် မတတ်နိုင်တာ တွေ့ရတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒီလိုတွေ တွေးလာတယ်။

စိတ်ကိုဒီလိုဖိနှိပ်ထားသူဟာ မတော်ဘူး။စိတ်ကူးစိတ်သန်းကို ဖွင့်ထားမှ အသိဉာဏ်ပညာတရား ဖြစ်ပွားစရာရှိတယ်။ စိတ်ကိုဖွင့်ထားတဲ့ တရားကျင့်သူဟာ အာဠာရတို့ရှိတယ်။ သူတို့ဆီသွားပြီး နည်းနာခံရမှာပဲ။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အာဠာရထံ ဆည်းကပ်ခဲ့တယ်။

အာဠာရရဲ့ သင်ကြားချက်ဟာ နဂိုကနေခဲ့တာနဲ့တော့ တမျိုးတဖုံစီပဲ။ စိတ်ကို နည်းနည်းမှ ထိန်းဖို့ မလိုတော့ဘူး။ပညာလည်းအတော်ပါတယ်။ မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှ အစစ အာရုံရုပ်တွေ ရုပ်ခွဲရတာပဲ။တကယ်သရုပ်ကွဲတဲ့အခါမှာ အာရုံရုပ်တွေဟာ အထည်ခြပ်မဲ့တွေ ဖြစ်နေတာတွေ ရတယ်။ ဒီအာရုံ ရုပ်တွေကိုအထည်ခြပ်ရှိတွေလို့ ထင်ခဲ့တာတွေဟာ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။ အာရုံရုပ်တွေကို အထည်ခြပ်ရှိတွေထင်ပြီး လူတွေဟာ အာရုံရုပ်တွေနောက်ကို ကောက်ကောက် လိုက်နေကြတာပဲ။

အရူပစုာန်မှား

သိဒ္ဓတ္ထဟာ အာရုံရုပ်တွေရဲ့ ခြပ်မဲ့အမြင်ကို တွေ့ရတာ အတွက် အားတက်နေမိတယ်။ လောကရဲ့ စစ်မှန်မှု အစကို သူတွေ့ပြီလို့ အားရနေမိတယ်။ အာရုံရုပ်တွေဟာ တကယ်ရှိနေတာ မဟုတ်ပဲ အဲဒီအာရုံ ရုပ်တွေနဲ့ ပုံစံတွေကသာ တကယ်ရှိတယ်နေတာ တွေဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အာရုံရုပ်တွေဟာ စိတ်က ဖန်ဆင်းလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေပေါ့ ။မျက်လှည့်ရုပ်တွေဟာ မျက်လှည့်ဆရာက ဖန်ဆင်းထားတာတွေမဟုတ်လား။

ဒီတရားကို သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်ပွားတယ်။ မကြာမတင်မှာပဲ ဒီတရားရဲ့ ဒုတိယအဆင့်၊ တတိယအဆင့် အထိရောက်သွားခဲ့တယ်။ လောကကြီးဟာ တကယ်ရှိတာ မဟုတ်ပါလားလို့ သိဒ္ဓတ္ထ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။

အာဠာရဆီမှာ လေ့လာစရာ ကုန်ခဲ့ပြီ။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒီထက်ရှေ့ကိုလည်း လေ့လာချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီကထွက်ခွါလာခဲ့တယ်။ နောက်စခန်းဖြစ်တဲ့ ဥဒကဆီမှာ ဆက်လေ့လာခဲ့တယ်။ ဥဒကဟာ ဒီတရားရဲ့ အဆုံးကို သင်ကြားပေးပါတယ်။ ဘာမျှမရှိခြင်းကို သိနေရခြင်းက အမြတ်ဆုံးအဖြစ် ဆုံးဖြတ်ပါလားလို့ သိဒ္ဓတ္ထ သိနေခဲ့တယ်။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဥဒကထံမှ လေ့လာစရာဆုံးတာနဲ့ ထွက်လာခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်စခန်း တစ်ခုမှာနေပြီး ပွားများမှုတွေ လုပ်နေခဲ့တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထစခန်းမှာ ရှင်ကောဏ္ဍညအစရှိတဲ့ ငါးဦးစု သူတော်စင်များ လာရောက်နေထိုင်ပြီး သိဒ္ဓတ္ထလုပ်ငန်းမှာ ပြီးမြောက်နိုင်ရေးအတွက် ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်ဆောင်ပေးနေကြတယ်။

အရူပစုာန်ကြောင့် အစာဖြတ်

သိဒ္ဓတ္ထဟာ အစာစားသောက်မှုကို ဂရုမထားပဲ ဖြစ်လာတယ်။ သူနေတဲ့ သစ်ပင်က ကြွေကျတဲ့ သစ်သီးကိုပဲ စားတော့မယ်။ သူ့လက်တစ်ကမ်းအတွင်း ကြွေကျတဲ့ သစ်သီးလောက် စားရင် တော်ပြီ ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ သူ့ပါးစပ်ထဲကျတာမှနဲ့ လုပ်လာခဲ့ပြီ။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဆီးသီးလောက်ပဲစားပြီး တစ်ခါတစ်ခါမှာ ပဲစိပ်ပြုတ်ရေလောက်ပဲ သောက်စားတဲ့အထိ ရှိလာပြီ။ ဒီတော့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ကိုယ်ရေကိုယ်သား ခန်းခြောက်လာတယ်။ မျက်ကွင်း ကလည်း ဟောက်ပက်နဲ့ပေါ့ ။ဗိုက်ကလည်း ကျောက်ကပ်နေတယ်။ အသားရောင်ကလည်း နက်ခြောက်လို့ပဲ။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ အငြိမ်းချမ်းဆုံးနဲ့ အမြတ်ဆုံးဆိုတာမှာပဲ သူ့စိတ်ကို ထားထားတယ်။ အဲဒီထဲက သူ့စိတ်ကို ဘယ်မှမသွားစေရဘူး။ သူ့စိတ်ဟာ ဒီလောက်သန့်စင်နေရင် လူ့လောကရဲ့ အမြတ်ဆုံး သဘာဝကို သိတဲ့ ဉာဏ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။

ကျင့်နေတာကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ဒီဉာဏ်နဲ့တူတဲ့ အရိပ်အရောင်တောင်မတွေ့ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူဒီလိုနေရတာဟာ ငြိမ်းချမ်းပါတယ်။ ဒီလိုငြိမ်းချမ်းပေမယ့် သူ့အလိုဆန္ဒ မပြည့်မဝ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သူတရား ရှာဖွေနေတာ သူတစ်ယောက်ထဲ ဒီလိုငြိမ်းချမ်းနေဖို့ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။

လူ့လောကကြီးရဲ့ အိုမင်းမစွမ်းနေတာက လွတ်လပ်ဖို့ ၊လူ့လောကကြီးရဲ့ နာဖျားမကျန်းဖြစ်နေတာက လွတ်လပ်ဖို့၊ လူ့လောကကြီးရဲ့ အသက်မရှင်မသန် ဖြစ်နေတာက လွတ်လပ်ဖို့၊ ဒါတွေအတွက် လူ့လောကရဲ့ အမြတ်ဆုံး သဘောသဘာဝကို ရှာဖွေနေတာသာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကိုသိတဲ့ အသိဉာဏ်ကလည်း နည်းနည်းမှ မလင်းမလက်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အသိဉာဏ်သာ မထွက်တာ အသက်ကတော့ ဒီတရားမှာ စတေးရတော့မယ့် အနေမှာ ရှိနေပြီလို့ သိဒ္ဓတ္ထ သိလာတယ်။ တရားကတော့ အစွမ်းသတ္တိရှိတာ အမှန်ပဲ။ ကိုယ်နဲ့အတူ တစ်လောကလုံးတောင် ပျောက်တဲ့အထိရှိခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒါတွေအတွက် သူလုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့လောကကြီး အို၊ နာ၊ သေ အဖြစ်တွေက လွတ်ဖို့ပဲ။

ဒီတရားမှာအနေကြာတဲ့အခါ ဒီတရားကို အပြစ်မြင်လာတယ်။ တရားဟာ ငါရှာဖွေနေတာထက် လွန်လာပြီလား။ ငါရှာဖွေတာက လူတွေ အို၊ နာ၊ သေကလွတ်ဖို့။ ဒီတရားက လူတွေ လူ့အဖြစ်က လွတ်ဖို့ဖြစ်နေတယ်။ လူ့အဖြစ်က လွတ်တဲ့အသိကို ငါ ရှာဖွေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူ့အဖြစ်မှပဲ လူတွေ ပျံ့မြစ်လန်းဆန်း ရှင်သန်နေတဲ့ အဖြစ်ကို ငါရှာနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို ဆင်ခြင်လာရတယ်။

အရူပကလွန်ဖို့ဆင်ခြင်

လူမှာတကယ်ရှိနေတာက ကိုယ်ရယ်၊ စိတ်ရယ်ပဲ။ ဒါကို လူတွေ အသိအမှတ်ပြုနေရတယ်။ ဒါဟာ လောကရဲ့ အသိပဲ။ လောကအတွက် ကောင်းမွန်မှန်ကန်တဲ့ စနစ်တစ်ခု ထူထောင်ချင်တဲ့ သူက အဲဒီလောကရဲ့အသိတွေကို လွန်သွားလို့မဖြစ်ဘူး။ လွန်သွားရင် လောကမဟုတ်ဘဲ ဖြစ်သွားမှာပဲ။ လောကမဟုတ်တာကို လောကက ဘယ်မှာ လက်လှမ်းမီပါ့မလဲ။

အခုငါရှာနေတဲ့ တရားဟာ လောကရဲ့ အမြတ်ဆုံးတရား မဟုတ်ဘူး။ လောကက လွတ်တဲ့တရားပဲ ဖြစ်တယ်။ လောကက လွတ်တာဟာ လောကရဲ့ အမြတ်ဆုံး မဟုတ်လို့ပဲ။ လောကရဲ့ အမြတ်ဆုံးဆိုရင် လောကထဲမှာပဲ ရှိရမှာပဲ ။လောကက လွတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူးပဲ။ လောကက လွတ်သွားမှတော့ လောကရဲ့ အမြတ်ဆုံးဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ။

ဒီတော့ ဒီတရားကို ငါစွန့်လွှတ်မယ်။ ဒီတရားဟာ လောကက လွတ်တဲ့တရားပဲ။ လောကကြီးကို လောကက လွတ်တဲ့ တရားပွားပေးဖို့ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိမှာလဲ။ ကြိုးတပ်တူရိယာက ထွက်လာတဲ့ သာယာတဲ့ အသံဟာ ကြိုးလျော့လို့လည်း မဖြစ်၊ ကြိုးတင်းလို့လည်း မဖြစ်သလိုပဲ။ ငါလည်းလူကိုလွန်တဲ့ ကိုယ်ပျောက်စိတ်ပျောက်တွေနဲ့ လူကလွတ်လပ်မှု ရှာတာကို ကျောခိုင်းတော့မယ်လို့ အဆုံးအဖြတ်ကျလာခဲ့တယ်။

အရူပစွန့်ပြီ

သိဒ္ဓတ္ထဟာ စားနိုင်သမျှ အစားအစာကလေးများကို အစပြု စားပြီး အားအင်မွေးမြူလာခဲ့တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထကို အလုပ်အကျွေးပြုစုကြတဲ့ ပဉ္စဝဂ်တို့က ဒါကို အကဲခတ်မိလာကြတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ကမ္မဋ္ဌာန်း တွေကိုကျောခိုင်းနေပြီ လားလို့ပဲ။ သိဒ္ဓတ္ထကလည်း လမ်းကလေး ကောင်းကောင်း လျှောက်လာနိုင်တဲ့အခါ သေနဂျာရွာကြီးဘက်ကို ဆွမ်းခံထွက်လာခဲ့တယ်။ ပဉ္စဝဂ်တို့ဟာ ဒါကို မကြည်ကြဘူး ။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ တရားကို လက်မြောက်သွားပြီလို့ပဲ။

ပဉ္စဝဂ်တို့ထင်မယ်ဆိုရင်လည်း ထင်စရာပဲ ။တစ်နေ့မှာ သိဒ္ဓတ္ထ ဆွမ်းခံဝင်နေတဲ့ နေရာကို အဲဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ဘုရင်ဖြစ်တဲ့ ဗိမ္ဗိသာရ ရောက်လာတယ်။ ဘုရင်ဟာ သိဒ္ဓတ္ထကို တွေ့တဲ့အခါ အရေးပါတဲ့ စကားတွေပြောနေတယ်။ ရဟန်းသင်ဘယ်ကလဲ သင့်အသက်က ငယ်လွန်းသေးတယ် ။ ကြီးသူတွေလုပ်ငန်းကို ဘယ်ကြောင့်လုပ်သလဲ။ အခုမလုပ်သေးဘဲ သူ့မြို့လာနေပါလား။ တိုင်ပြည်တစ်ဝက်ကို အုပ်စိုးခွင့်ပေးမယ် အစစတွေပေါ့။

သိဒ္ဓတ္ထကို ပဉ္စဝဂ်တို့စွန့်ခွာပြီ

သိဒ္ဓတ္ထက ငြင်းပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် သင်လွတ်မြောက်တဲ့အခါ သူ့ကိုလည်းပြောပေးပါလို့ ဘုရင်က တောင်းဆိုလိုက်တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ အသားအရေ ဖြိုးပြည့်ပြီး အရောင်အဆင်းလည်း ဝင်းဝါလာပါတယ်။ ပဉ္စဝဂ်တွေက ဒို့အယူအဆ အမှန်ဖြစ်ပြီ။ ဒီလိုသူ့ကို ပြုစုနေလို့ ဒို့ဘာမှ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကသွားကြမယ်ဆိုပြီး မိဂဒါဘက်ထွက်သွားကြတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထ နတ်ထမင်းစား

သိဒ္ဓတ္ထလည်း ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေလိုက်တယ်။ မိုးသောက်ယံ ဝေလီဝေလင်းမှာ ညောင်ပင်ကို လာရောက်ပူဇော်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လှူဒါန်းသွားတဲ့ ဆွမ်းကိုစားရတယ် ။အမျိုးသမီးက ညောင်ပင်စောင့်နတ်အဖြစ် လှူသွားဟန်ရှိတယ်။ တောထဲရောက်မှ မစားရဘူးအောင် ကောင်းမွန်တဲ့ နတ်ဆွမ်းပဲ ။ ဒီဆွမ်းစားရတာဟာ စိတ်လက်ကြည်ရွှင် လန်းဆန်းမှုတွေ ပိုဖြစ်ရတယ်။

ဆွမ်းစားပြီး နေရသူရမြစ်ကလေးဘေးက ခွာလာခဲ့တော့ မြက်ရိတ်သမား တစ်ဦးစီက မြက်ဆုပ် အချို့ကို အလှူခံလာခဲ့တယ်။ ဗောဓိ ညောင်ပင်အောက်သွားပြီး မြက်ပင်တွေနဲ့ နေရာကလေးလုပ်ပြီး တရားရှာ မဆုံးသမျှ ဒီက မရွှေတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒီလိုဆုံးဖြတ်ပေမယ့် တရားဟာ ဘာလဲဆိုတာ မသိပါဘူး။ သိအောင် ဘယ်လို ရှာရမယ်ဆိုတာတောင် မသိဖြစ်နေရတယ်။ တရားတွေ ရှာလာခဲ့တာလည်း ကုန်ပြီ။

အဲဒီ တရားတွေကလည်း သူ့ဆန္ဒကိုနည်းနည်းမှ မဖြည့်နိုင်ကြ။ ဒီတရားတွေအတွက် ပေးခဲ့ရတာက တိုင်းပြည်နဲ့ ထီးနန်း။ အခု သူရနေတာက သစ်ပင်အောက်က မြက်ခင်းပေါ်မှာ။ ဒါတွေသူ့အတွေးအစဉ်မှာ မဝင်အောင် မတတ်နိုင် ဖြစ်လာတယ်။ နိဂုန်းချုပ်တော့ သူ့ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ သူ့ဘာကို ရနေတာလဲ။ ဒါအတွက် အဖြေတွေက ရင်မအေးစရာတွေပဲ။ သိဒ္ဓတ္ထစိတ်တွေ လှုပ်လှက်ခတ်နေတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထစိတ်ဓါတ်ကျ

လူ့လောကရဲ့ စနစ်အသစ်တည်ဆောက်ဖို့မှာ သူဟာ လူ့လောကရဲ့ အပြင်ဘက်က ညောင်ပင်အောက် မြက်ပင်ပေါ်မှာ နေရတဲ့အဖြစ် ရောက်ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ်တိုင်းပြည်နဲ့ ထီးနန်းလက်ရှိဖြစ်ရင် ဒီထက်ကောင်းမွန်တဲ့ စနစ် ဖန်တီးနိုင်မလား။ ဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူး။ မဟုတ်သေးဘူး ဆိုရင် မဟုတ်ပုံကို ဘာနဲ့ ပြမလဲ။

လှေပြိုင်ပွဲမှာ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ့်ပြီး ခုန်ဆင်းလောင်းလိုက်တာ ကိုယ့်ဘက်က ရှုံးတော့ ခုန်ဆင်းပြီးပေးရလို့ ကိုယ်ပိုင်ဘာမှ မရှိသူထက် ဆိုးတဲ့အဖြစ်မျိုး ကြုံနေရတာကို သိဒ္ဓတ္ထ ခံစားနေရတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထမြင်ကွင်းမှာ မြင်နေရတာတွေက ဖိလိုက်စီးလိုက် နှိပ်စက်လိုက်တော့မှာလိုလို ကြားရတဲ့အသံတွေကလည်း မြင်ရတာနဲ့ တစ်ထပ်ထဲပဲ။ ဒါတွေဟာ ငါ့မှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။

ငါဟာ သူတို့ရဲ့ ဝိုင်းဝန်းဖျက်ဆီးတာ ခံရတော့မှာလား။

ဟိနမာန်ကိုအောင်မြင်

ဒီလိုခံရအောင် ငါက မမှန်ဘူးလား။ ငါလုပ်သမျှတွေဟာ ဒီမဟာပထဝီ မြေကြီးပေါ်မှာချည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီမြေကြီးဟာ ငါ့ရဲ့ တည်ရာပဲ။ ဒီမြေကြီး တည်ငြိမ်သမျှ ငါ့ရဲ့ ရည်မှန်းချက် ပဏိမိဟာ မပျောက်မပျက် တည်ငြိမ်တယ်။ မြေကြီးထင်ရှားသလို ငါပဏိမိဟာ ထင်ရှားတယ်။ ငါဟာ ပဏိမိ မရှိသူ မဟုတ်ဘူး။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ စောက်ထိုးကျသွားတဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို ကောင်းကောင်း ပြန်ဆည်နိုင်ခဲ့တယ်။

မဇ္ဈိ မပဋိပါဒါရဲ့ လမ်းစတော့

သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ စိတ်ဓါတ်တွေဟာ အထူးလန်းဆန်းနေတယ်။ အားအင်တွေလည်း အပြည့်ရှိလာတယ်။ ငါ့မှာကျင့်စရာ တရားမရှိဘူးဆိုတာ ဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ ။ ငါငယ်စဉ်က ငါ့ဖခင်လယ်ထွန် မင်္ဂလာလုပ်ရာ ငါ့ကိုခေါ်သွားတယ်လို့ ငါသိရတယ်။ ငါ့အထိန်းတွေဟာ ငါ့ကိုသပြေပင်ရိပ်မှာ သိပ်ပြီး ဖခင်လယ်ထွန်ရာကို သွားငေးနေကြတာ ငါ့ကို မေ့နေကြတယ်။ သတိရလို့ ကြည့်တဲ့အခါမှာ ငါ့သိပ်တဲ့နေရာက သစ်ပင်ရိပ်က ခွာသွားပြီ ။ ဒီအဖြစ်မှာ ကြည်စင်စွာ ရှိတဲ့ ငါ့ကိုတွေ့ရပြီး ငါ့ဖခင်ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ချီးမွမ်း ထောမနာမှု လုပ်တယ်လို့ သိရတယ်။

လသားအရွယ်သာရှိသေးတဲ့ ငါ့ကို ဖခင်က ဘာကြောင့် ထောမနာ ဝန္တနာစကား ဆိုရသလဲ။ အင်္ဂုလို့ မဆိုးဆာတာကြောင့်ပဲ။ မဆိုးဆာတာဟာ အလိုမကြီးတာရဲ့ လက္ခဏာဖြစ်တယ်။ လသားအရွယ် ကလေးငယ်ကိုတောင် အလိုအမျက်မဲ့ဟာ ထောမနာဝန္တနာ ဖြစ်စေနိုင်တယ် ဆိုရင်လို့ သိဒ္ဓတ္ထက ဆက်တွေးတယ်။

ငါဟာ ပက်လက်သာ အိပ်တတ်သေးတဲ့ အရွယ်မဟုတ်ဘူး ။ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်၊ သွားတတ်၊ လာတတ်၊ စဉ်းစား တွေးတောမှုတွေ တောင်လုပ်တတ်သူပဲ ။ ငါက အလိုနဲ့ အမျက်ဖြစ်တဲ့ အဘိဇ္ဈာ နဲ့ ဒေါမနဿ ကိုခွာပြီးနေနိုင်ရင် အမှန်ပဲ အဖိုးများစွာ တန်စရာရှိတယ်။ ဒါကို ငါကျင့် ရမှာပဲ။ ဒါကို သိဒ္ဓတ္ထက ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဓမ္မာနုဓမ္မပဋိပတ်ကျင့်ပြီး

သိဒ္ဓတ္ထဟာ သူ့ကိုယ်ကာယ လှုပ်ရှားရများကို လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်တယ်။ အဲဒီ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုမှ အဟန့်အတား အချိုးအဖျက်မလုပ်ဘူး။ အဲဒီလို နေထိုင်မှုတိုင်းမှာ အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿများ ပါဝင်သလား သတိထားပြီး ပါဝင်တယ်ဆိုရင် သူ့ရဲ့ မကောင်းပုံကို ဆင်ခြင်ကာ သူ့ကို အပျောက်ဖျောက်ပစ်တယ်။

ထိုင်တာ၊ ထတာ၊ ရပ်တာ၊ သွားတာနဲ့ စားတာ၊ စွန့်တာ မကျန်အားလုံးမှာလည်း ဒီအတိုင်း လုပ်တယ်။ လေသွင်း၊ လေထုတ် ဖြစ်တဲ့အသက်ရှူတာ ရှိုက်တာမှာပင် ဒီအတိုင်း လုပ်တယ်။

တစုံတရာ ခံစားမှုဖြစ်တယ်ဆိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်တယ်။ အကောင်းခံစားချက် အဆိုးခံစားချက် အစစခံစားချက်များ ဖြစ်ပွားစဉ်မှာလည်း အဘိဇ္ဈာ နဲ့ ဒေါမနဿကို ဖျောက်ဖျက်တယ်။

စိတ်ကူး၊ စိတ်သန်း တွေကိုလည်း ဘာကိုမှ အချိုးအဖျက် အဟန့်အတား မလုပ်ဘူး။ ကျည်းကျည်းကျယ်ကျယ် ဘယ်စိတ်ကူးမဆို တိုင်းမှာလည်း အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿကိုပဲ ဖျောက်တယ်။

သဘောတရားတရပ်ရပ်တိုင်းမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဘယ်သဘောတရားကိုမှ အဟန့်အတား မလုပ်ဘူး။ အဲဒီ သဘောတရားတိုင်းမှာ ပါဝင်လာတဲ့ အဘိဇ္ဈာနဲ့ ဒေါမနဿကို သိအောင်လုပ်၊ အပြစ်မြင်ပြီး ပယ်ဖျောက်တာကို လုပ်တာပဲ။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒီလုပ်ရလို့ မပင်ပန်းရုံမျှမက ကိုယ်ရေကိုယ်သားပင် မျှတကြည်လင်လာတာ တွေဖြစ်ကြတယ်။ ဒီအဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿ သဘောတွေရဲ့ အဖြစ်ခံရသူများ အလားအလာ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ၊ လိုလားစရာ မကောင်းတဲ့ လက္ခဏာ၊ အနှစ်သာရဆိတ်သုဉ်းနေတဲ့ လက္ခဏာ ၊ ဒီလက္ခဏာ တွေကို ဈာန်ဝင်စားတဲ့အထိ အထပ်ထပ် ဆင်ခြင်မှုတွေ လုပ်နေတယ်။

လက္ခဏာပုနိဇ္ဈာနဈာန်ဝင်

အဘိဇ္ဈာ သို့မဟုတ် ဒေါမနဿ သို့မဟုတ် အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿတို့ကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး အမှုတစ်ခုခု ဒါတွေပေါ်မှာ မှတ်သားစရာအဖြစ် ဖြစ်ရတဲ့ အလားအလာ မကောင်းပုံ သို့မဟုတ် လိုလားစရာ မကောင်းပုံ သို့မဟုတ် အနှစ်သာရ ဆိတ်သုဉ်းပုံ အာရုံများမှာ သူ့စိတ်ကို တင်ပေးတယ်။ သုံးသပ်တယ်။ ဒီအသိအမြင်ပေါ်မှာ နှစ်သက်တယ်။ ချမ်းသာတယ်။ အဲဒါတွေမှာပဲ စိတ်ဟာ စုနေတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒါတွေကို အစအဆုံး အထပ်ထပ် ဝင်စားတယ်။ ကြိမ်ဖန်များလာတဲ့အခါ ဒါတွေကို သုံးသပ်ဖို့ပင် မလိုတော့ပဲ နှစ်သိမ့်ချမ်းမြေ့ စူးစိုက်နေတာကို ဝင်စားတယ်။ ဒါကိုဝင်စားဖန်များလာတဲ့ အခါ နှစ်သိမ့်မှုပင် မပါတော့ပဲ ချမ်းမြေ့ စူးစိုက်မှုကိုပဲ ဝင်စားလာတယ်။ နောက်ဆုံး၌ ချမ်းမြေ့ မှုကိုပင် ခွာထုတ်ပြီး ‘ပြည့်ဝစူးစိုက်မှုကိုပဲ’ ဝင်စားနေတော့တယ်။

ပုဗ္ဗေနိဝါသာနဿတိအဘိညာဉ်ပေါက်

ဒီဈာန်တရားတွေကို အထပ်ထပ်ပွားနေတဲ့ သိဒ္ဓတ္ထရဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿနဲ့ စပ်တဲ့အပိုင်းမှာ အလွန်ချွန်မြှောက်မြက်တယ်။ လက်ငင်းဖြစ်ပွားနေတဲ့ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿရဲ့ လက္ခဏာများကို သိရှိမှုမက အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿနဲ့ အဘိဇ္ဈာ ဒေါမနဿကိုကြောင်းရင်းခံပြီး ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ကံသင်္ခါရများရဲ့ လက္ခဏာများကိုပင် အလွယ်တကူ ထင်နိုင်တဲ့အဖြစ် ရှိနေခဲ့ပြီ ။ နီးနီးအတိတ်သာမက အလွန်ဝေးလံလှတဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ် အတိတ်အထိ အားလုံးကို လက်ဝါးပေါ်တင်ပြီး မြင်ရသလို ဖြစ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ နီးဝေးမဟူ အတိတ်က ပြုလုပ်ခဲ့ချက်များကို ဖော်လာနိုင်တဲ့အခါ အတိတ်က နေခဲ့ဘူးတဲ့ ခန္ဓာလို့ ဆိုရတဲ့ ရုပ်အစု ဝေဒနာ သညာ၊ သင်္ခါရ ဝိညာဉ်အစုတွေကို ပြန်လည်အောက်မေ့နိုင်သူ ဖြစ်လာတယ်။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဒီလိုရှေးက နေခဲ့ဖူးတာတွေ ပြန်လည် အောက်မေ့နိုင်တဲ့ အသိဉာဏ်ရတာအတွက် အားတက်ရွှင်လန်းမှုများ ဆထက် ထမ်းပိုးတိုးလို့ ဖြစ်ရတယ်။ သူရှာဖွေခဲ့တဲ့ လူအိုမင်းမစွမ်းဖြစ်မှု အစစတွေရဲ့ အကြောင်းရင်းကို ယထာဘူတာကျကျ သိစပြုလာတာ ကြောင့်ဖြစ်တယ်။

ဒီဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ပေါက်

အစွဲအလန်းဆိုတဲ့အရာတွေဟာ လူမှာမရှိတာ မဟုတ်ပေမယ့် လူမှာရှိတဲ့ လူက မသိရတဲ့အရာတွေ ဖြစ်နေတာကို သိဒ္ဓတ္ထဖော်လာနိုင်ခဲ့ပြီ။ အတိတ်က နေခဲ့ဖူးတဲ့ ခန္ဓာတွေဟာ ဒီဖြစ်တည် တည်ဆောက်တဲ့ ခန္ဓာတွေနဲ့ ပုံတူတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာ တည်ဆောက်တာဟာ အတိတ်ခန္ဓာအစွဲနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် အတိတ်က နေခဲ့ဖူးတဲ့ ခန္ဓာဟာ ပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာတည်ဆောက်သူ စိတ်ထဲမှာ ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် ထင်မနေတော့ဘူးလို့ ဖြစ်နေတယ်။

ဒါကို သိဒ္ဓတ္ထ ကောင်းကောင်းမြင်သွားပြီ ။ အတိတ်က နေဖူးတဲ့ ခန္ဓာအပေါ်မှာ တက်စွန်းတဲ့အစွန်းဟာ အိုမင်းမစွမ်းတဲ့အဖြစ် နာဖျားမကျန်းတဲ့အဖြစ် အသက်မဝင် မရှင်မသန်တဲ့ အဖြစ်ဆိုတဲ့ အို၊ နာ၊ သေ၊ အဖြစ်တွေ ဖြစ်တာပဲ။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ လူတွေမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ အို၊ နာ၊ သေ ၊ အဖြစ်တွေနဲ့စပ်ပြီး လိပ်ပတ်လည်အောင် သိမြင်သူအဖြစ် အသိဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ နတ်မျက်စိဆိုတာ ရသူပမာ အသိဖြစ်ပွားတော့တာပဲ။

အာသဝက္ခယအဘိညာဉ်ပေါက်

ဒီတော့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ ခန္ဓာများအပေါ်မှာ အလားအလာ မကောင်းပုံ အစရှိတဲ့ လက္ခဏာတွေကို မြင်တာဆိုတော့ အနာဂတ်အတွက် အတိတ်ခန္ဓာအဖြစ် တည်ရှိရမယ့် ဒီပစ္စုပ္ပန် ခန္ဓာအပေါ်မှာ အတက်အစွန်း ကင်းသွားခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် အနာဂတ် ခန္ဓာဟာ အခုပစ္စုပ္ပန်ခန္ဓာဆီက အစွဲယိုစီးမှုက ကင်းလွတ်တဲ့ ခန္ဓာပဲဖြစ်တော့တယ်။ ဒါကြောင့် အနာဂတ်ခန္ဓာဟာ ကံကြောင့်ဖြစ်တဲ့ ခန္ဓာပဲဆိုတဲ့ ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ မဟုတ်တော့တာ ဖြစ်တယ်။

သူရှာဖွေတဲ့ နိရောဓမျက်မှောက်ပြုပြီ

ကံကြောင့်ဖြစ်တာမဟုတ် ခန္ဓာဟာ အစွဲခန္ဓာမဟုတ်တဲ့ အနုပါဒါနက္ခန္ဓာပဲ။ ဒီအနုပါဒါနက္ခန္ဓာဟာ အဲဒီခန္ဓာ ပိုင်ဆိုင်သူကို လန်းဆန်းတက်ကြွ ရှင်သန်နေစေတယ်။ လန်းဆန်းတက်ကြွ ရှင်သန်နေမှုဟာ လွတ်လပ်သူရဲ့ လက္ခဏာတစ်ချက်ပဲ။

သိဒ္ဓတ္ထဟာ လူလောကရဲ့ အမြတ်ဆုံးကို ရောက်တဲ့အသိဉာဏ်ပေါက်သူ ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီအချိန်က သူ့အသက် ၃၅ နှစ်ပြည့်တဲ့ နေ့ပဲ။ ။အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ ဗုဒ္ဓအဖြစ် ဝန်ခံနိုင်သူဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ဘုရားဖြစ်တယ်ပေါ့။ ဘုရားဖြစ်စမှာပဲ ဥဒါန်းစကားတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ စကားက -

အနေက ဇာတိ သံသာရံ သန္ဓာဝိသံ အနိဗ္ဗိသံ၊
ဂဟကာရံ ဂဝေသန္တော ဒုက္ခဇာတိ ပုနပုန္နဂဟကာရက၊
ဒိဠေါသိပုနဂေဟံ နကာဟသိ၊
သဗ္ဗာတေ ဗာသုကာ ဘဂ္ဂိ ဂဟကုဋ္ဌဝိသင်္ခတံ၊
ဝိသင်္ခါရဂတံ စိတ္တံ တဏှာနူ ခယမဇ္ဈဂါ။

ဒုက္ခအဖြစ်တွေ အထပ်ထပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခအိမ်ဆောက်သမားကို ရှာဖွေနေတဲ့ ငါဟာ ဒုက္ခအဖြစ်အများအပြားထဲမှာပဲ မပြတ်မပြတ် ပြေးသွားနေရတယ်။ အိမ်ဆောက်သမားကို အခုတွေ့ပြီ။ နောက်ထပ်အိမ်ဆောက်မခံတော့ဘူး။ အခြင်နှင် အားလုံးကိုဖျက်ပြီး အိမ်ခေါင် အဖြစ်မခံတော့ဘူး။ စိတ်ဟာ ကံအဖြစ်ရောက်တာ မရှိတော့ပဲ တဏှာကုန်ရာ ရောက်ခဲ့ပြီလို့ပဲ။

ဒါဟာ ဥဒါန်းလို့ဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့စိတ်မှာ ဖြစ်ပွားချက်ဟာ စိတ်မှာ မနေနိုင်တော့ပဲ နှုတ်အထက်ဆီ တက်လာတဲ့ စကားပေါ့။

ရပြီးတဲ့ ဥတ္တရိ မနုဿဓမ္မကို အထပ်ထပ်ဆင်ခြင်

ဘုရားဟာလောကရဲ့ အမြတ်ဆုံးအရာကို သိပြီးနောက် ဒီတရားရဲ့ အကျိုးများကို အချိန်နဲ့ အမျှဖြန့်ကျက်ပွားများနေတယ်။ လောကဟာ မိမိလွန်ကျူးမှုကို ကောင်းထင်တယ်။ ထင်လို့ လွန်ကျူးမှုလုပ်တယ်။ လုပ်လို့ လွန်ကျူးညဉ်ကပ်တယ်။ ဒီညဉ်ကြောင့်

ဤနဲ့ညီတွဲစိတ်အသစ် ကိုယ်အသစ် ဖြစ်တယ်။ ဒီအဖြစ်ကြောင့်ပဲ မျက်စိ၊ နားအစရှိတဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါ ပေါက်တယ်။ ပေါက်လို့လွန်ကျူးမှုကို ကောင်းထင်ပြီး ထပ်လွန်ကျူးချင်တာ ဖြစ်တယ်။

လူလောကဟာ လွန်ကျူးမိတာ တစ်ခုခုကို ပြုမိရင် ဒီလွန်ကျူးမှု ဝဲဩဇာက လွှဲမထွက်နိုင်တော့ပါကလား။ လွန်ကျူးမှုကို အကောင်းထင် လွန်ကျူး ၊ လွန်ကျူးစရာဖြစ်ပြီး ခံစား၊ တခြားကို သူဘာမှ မသိမမြင်တော့ပါကလား။ လွန်ကျူးမှုကိုယ်တိုင်က စိတ္တဇမူ ဖြစ်နေတော့ ဘယ်မှာ နုပျိုလန်းဆန်းသက်ဝင်မှု ဖြစ်တော့မလဲပေါ့။

လူဟာ ကိုယ့် ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံး တစ်ခုခုလှုပ်ရှားချက်ကို မှန်သလား၊ မှားသလားဆိုတာ သိနိုင်တဲ့အဖြစ် မရှိဖြစ်နေခဲ့တယ်။ သိတယ်ဆိုတာ ဆင်ခြင်မှ ဖြစ်တယ်။ ဆင်ခြင်တဲ့စိတ်က အစွဲဝင်နေပြီ ဆိုရင် အမှန်ကို မြင်တာထက် အစွဲကပြတာကို မြင်ရတော့မှာပေါ့။

လူဟာဒီလောက်လွဲလာပြီဆိုရင် ဒုက္ခအဖြစ်ဟာ ဝင်ရပြီပဲ။ အသက်မဝင်တဲ့ အဖြစ်လည်း ရရပြီပေါ့ ။ ဒီတော့ ဒါတွေရဲ့ အကြောင်းဟာ ရှင်းနေပြီ။ နတ်လိုလို၊ ဓါတ်လိုလို ၊ နက္ခတ်လိုလို သံသယတွေဘာဖြစ်စရာ ရှိသေးတော့သလဲ။ ဒါကို ဘုရားရှင်က ဥဒါန်းလုပ်ထားတာ ရှိတယ်။ ဥဒါန်းက -

ဘုရားဖြစ်စ ဥဒါန်းများ

ယဒါဟဝေ ပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ အာတာပိနော ဈာယတော
ဗြဟ္မဏဿ၊ အထဿကခါ ဝပ္ပယန္တိသဗ္ဗာ၊ ယတော
ပဇာနာတိ သဟေတုဓမ္မံ။

ဈာန်ရအောင် အားထုတ်ထားတဲ့ ရဟန္တာဟာ တရားတွေထင်ရှားလာတဲ့ တစ်ချိန်မှာ အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ပွားတာတွေ သိတာကြောင့် အဲဒီဖြစ်ပွားချက်တွေမှာ ယုံမှားတွေ ပျောက်ကုန်ကြတယ်လို့ပဲ။

ဒီဥဒါန်းလုပ်ပြီးနောက် အပြန်အားဖြင့် ဆင်ခြင်ပြန်တယ်။ လွန်ကျူးမှု ခပ်သိမ်းရဲ့ အလားအလာ မကောင်းပုံ၊ မလိုလားအပ်ပုံနှင့် အနှစ်မဲ့ပုံတွေကို သိတဲ့သူဟာ သိတာကြောင့် မလွန်ကျူးဘူး။ မကျူးလို့ ညဉ့်မကပ်၊ မကပ်လို့ ညဉ့်နှင့်သိတဲ့ စိတ်တွေ ကိုယ်တွေမဖြစ်၊ မဖြစ်လို့ မျက်စိ ၊ နားစတဲ့ အာရုံခံအင်္ဂါတွေ မပေါ် ၊ မပေါ်လို့ အာရုံတွေကိုမတွေ့၊ မတွေ့လို့ မခံစားရ၊ မခံစားရလို့ ထပ်ကျူးလွန်ချင်တာ မဖြစ်၊ မဖြစ်လို့ ဒုက္ခမဖြစ် စတာတွေမဖြစ်ဘဲ ငြိမ်းချမ်းတယ်။

လူဟာ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးလှုပ်ရှားမှု ကျူးလွန်ချက်ရဲ့ အလားအလာကောင်း မရှိပုံ၊ လိုလားစရာမရှိပုံနဲ့ အနှစ်သာရ ဆိတ်သုဉ်းနေပုံတွေကို သိတော့ မလွန်ကျူးတော့ဘူး။ မကျူးလွန်တော့ ညဉ့်မကပ်တော့ပဲ ဒုက္ခအဖြစ် ငြိမ်းတာပဲ။

ဒီလိုဆင်ခြင်မိတော့လည်း ဥဒါန်းတစ်ခု နောက်ထပ်လုပ်မိပြန်တယ်။ ဒီဥဒါန်းက -

ယဒါဟဝေ ပါတုဘဝန္တိဓမ္မာ၊ အာတာပိတေနာ
ဈာယတော ဗြဟ္မနဿ၊ အထဿ ကခါဝပ္ပ
ယန္တိသဗ္ဗာ၊ ယတောဓယံ ပစ္စယာနူအဝေဒိ။

ဈာန်ရအောင် အားထုတ်ထားတဲ့ ရဟန္တာဟာ တရားတွေထင်လာတဲ့ တစ်ချိန်မှာ အကြောင်းတရားတွေ ကုန်နေတာ သိတာ ကြောင့် အဲဒီ ကုန်နေချက်တွေမှာလည်း ‘ဟိုလိုကြောင့်လား၊ ဒီလိုကြောင့်လား’ ယုံမှားချက်တွေ ပျောက်ကုန်ကြတယ်လို့ပဲ။

ဒီအချက်တွေကို အထပ်ထပ်တွဲစပ်ပြီး ဆင်ခြင်ပြန်တယ်။ လွန်ကျူးမှုရဲ့ အကျိုးယုတ်တာ မသိလို့ လွန်ကျူးတာ။ လွန်ကျူးမှုရဲ့ အကျိုးယုတ်တာသိတော့ မလွန်ကျူးဘူး။ လွန်ကျူးလို့ ညဉ့်ကပ်တာ မလွန်ကျူးယင် ညဉ့်မကပ်ဘူး။ ညဉ့်ကပ်လို့ စိတ်လက်ပေါ်တာ ။ ညဉ့်မကပ်ယင် စိတ်လက်မပေါ်ဘူး ။ စိတ်လက်ပေါ်လို့ မျက်စိ စတာတွေပေါက်လို့ အာရုံတွေကို တွေ့တာ၊ မပေါက်ယင် အာရုံတွေ မတွေ့ဘူး။ အာရုံတွေ တွေ့လို့ ခံစားမှုဖြစ်တာ ၊ အာရုံတွေ မတွေ့ရင် ခံစားမှုတွေ မဖြစ်ဘူး ။ ခံစားမှုဖြစ်လို့ လွန်ကျူးလုပ်ချင် စတာတွေ ဖြစ်တာ ၊ ခံစားမှု မဖြစ်ရင် လွန်ကျူးလုပ်ချင်မှု စတာတွေ မဖြစ်ဘူး။ လွန်ကျူးချင်မှု စတာတွေဖြစ်လို့ သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ ဥပါယာသတွေ ဖြစ်ပြီး ဒုက္ခတုံးကြီး ဖြစ်တာ။ လွန်ကျူးချင်မှုစတာတွေ မဖြစ်ယင် သောက အစရှိတာတွေ မဖြစ်ပဲ သဘောဓမ္မတွေပဲ ဖြစ်မှာလို့ပဲ။

ဒီလို ဆင်ခြင်မိပြီးတော့ နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ဥဒါန်းတစ်ခု လုပ်မိတယ်။ အဲဒါက -

ယဒါဟဝေပါတု ဘဝန္တိဓမ္မာ၊ အာတာပိနော
ဈာယတောဗြဟ္မဏဿ ၊ ဝိဓူပယံ တိဋ္ဌတိ မာရသေန
သုရိယောဝ ဩဘာသယ မန္တလိက္ခံ။

ဈာန်ရအောင် အားထုတ်ထားတဲ့ ရဟန္တာဟာ တရားတွေထင်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး လင်းနေစေတဲ့ နေမင်း အလား မာရ်စစ်သည်တွေရဲ့ အခိုးကင်းပြီး လင်းနေတယ်လို့ပဲ။

အရိယ သစ္စာလေးပါးသိခဲ့

ဘုရားရှင်ဟာ လူလောကရဲ့ ယိုယွင်းပျက်စီးနေတဲ့ ဘဝကိုလည်း တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီဘဝတွေက လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းရာကိုလည်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒီဘဝတွေ ဘယ်လို ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုလည်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဘဝတွေငြိမ်းအောင် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာအထိ တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။

ဒုက္ခအသိလွဲပုံကို လောကထဲချပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ဆင်ခြင်

ဘုရားရှင်ရဲ့ အမြင်မှာ လူတွေမှာဖြစ်နေတဲ့ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းမှု၊ စိုးရိမ်ငိုကြွေးရမှု၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု၊ မှန်သမျှဟာ သူတို့ကိုယ် နှုတ် တစ်ခုခု လွန်ကျူးမှုရဲ့ အမည်တွေသာ ဖြစ်ကြတယ်။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးတစ်ခုခု လွန်ကျူးမှု မဖြစ်ဘဲ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းမှု၊ စိုးရိမ်ငိုကြွေးရမှု ပင်ပန်းဆင်းရဲမှု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုရင် နာကျင်ပျက်စီးတဲ့ လူ့အဖြစ် မရှိရဘူးလို့ မြင်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

လောကဟာ ဒါကို မမြင်ကြဘူးလို့လဲ ဘုရားရှင်ဟာ သိတယ်။ လောကဟာ လာဘာကခေါ်တဲ့ ဥစ္စာကို ဖြစ်စေ၊ သက္ကာရခေါ်တဲ့ အာဏာကိုဖြစ်စေ၊ သိလောကခေါ်တဲ့ ဂုဏ်သိရ်ကိုဖြစ်စေ မရရှိကြတာတွေဟာ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းရခြင်း ဖြစ်တယ်။ စိုးရိမ်ငိုကြွေးရခြင်း၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခြင်းဟာ ဒါတွေပဲ ဖြစ်တယ်လို့ သိကြတယ်။

လောကဟာခံစားချက်တွေကိုပဲ သိသူဖြစ်တယ်။ ခံစားချက်ကို ခံစားတတ်ဖို့ကလည်း ဘယ်ပညာ ရှင်ထံမှ ဆည်းကပ်သင်ကြားဖို့လည်းမလိုဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လောက လူတွေဟာ ခံစားချက်ရဲ့သားကောင်တွေပဲ လာဘာ ၊ သက္ကာရ၊ သိလောကတွေဟာ ခံစားချက်ကောင်းကို ပေးနိုင်တာတွေ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ ဒါတွေမရတာဟာ ဒုက္ခဖြစ်တာ မြင်ကြတာပေါ့။

တကယ်တော့ လာဘာ၊ သက္ကာရ ၊ သိလောကတွေဟာ မိမိကိုယ်မဟုတ်ဘူး ။ မိမိကိုယ်ရဲ့ အပြင်က အပက ဖြစ်တယ်။ ဒီအပပစ္စည်းရှိမှ ငြိမ်းချမ်းတယ်။ မရှိရင် မငြိမ်းချမ်းဘူးဆိုရင်တော့ လောကမှာ ထာဝရ ငြိမ်းချမ်းတာဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မရှိနိုင်ဖြစ်မှာပေါ့။

တကယ်လူ့မငြိမ်းချမ်းမှုဟာ ဒီအပပစ္စည်း မရှိမှု မဟုတ်ဘူး။ အပပစ္စည်းတွေ မရှိတာ မဖြစ်အောင် လုံးပမ်းရတာတွေနဲ့ ရှိယင် အပျောက်အရှ မရှိဖြစ်အောင် သိမ်းပိုက် ရတာတွေအတွက် ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံးတစ်ခုခု လွန်ကျူးတာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

လာဘာ ၊ သက္ကာရ ၊ သိလောက မရှိတာက ဆင်းရဲ ဒုက္ခလား။ ရှိအောင်နဲ့ ရှိတာ အပျောက်အရှမရှိအောင် ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံး လွန်ကျူးရတာက ဆင်းရဲတာလား။ လောကက ဒါကို မေးခွန်းထုတ်ရကောင်းမှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆင်းရဲ ဒုက္ခအရကို အကောက်မှားကြတာပဲ။

ဆင်းရဲဒုက္ခအရကို မကောက်နိုင်ကြရင်တော့ အနာမသိသူ အတွက် ဆေးမရှိဘူးဆိုတဲ့ အတိုင်း ဒီဆင်းရဲ ဒုက္ခကို ဘယ်လောက်မလိုလားမှုဖြစ်ဖြစ် အဲဒီဆင်းရဲတွေ ငြိမ်းအောင် မငြိမ်းနိုင်ကြတော့ ဘူးပေါ့ ။ ငြိမ်းလေ မငြိမ်းပဲ ဆင်းရဲဒုက္ခက တိုးလေ အဖြစ်ကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရပြီပေါ့။

လူတွေဟာ ကြပ်တည်းကျဉ်းမြောင်းနေရမှု၊ စိုးရိမ်ငိုကြွေးမှု၊ ဆွေးနေရမှု၊ ပင်ပန်းဆင်းရဲ နေရမှုများကို ကိုယ်တိုင်ကျရောက် ဖြစ်ပွားနေရပေမယ့် ဒီဖြစ်ပွားချက်တွေရဲ့ အရကို မကောက်နိုင်ကြဘူး။ ဒါကိုမကောက်နိုင်တော့ ဒါရဲ့ အကြောင်းကို ရယူတဲ့ အခါမှာ မမှားအောင် ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲပေါ့။

ဒုက္ခသမုဒယသစ္စာမှာ အသိလွဲပုံကိုဆင်ခြင်

ဆင်းရဲမသိရင် ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း ဘယ်သိတော့မလဲပေါ့။ ဒီတော့ဆင်းရဲအရကို လာဘာ၊ သက္ကာရ၊ သိလောကတွေကို ရချင်တာပဲ ဖြစ်တယ်လို့ ကောက်တော့တာပေါ့။ ရချင်ခြင်းကြောင့်သာမရတာဟာ ဆင်းရဲဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။

ဒါကြောင့်လောကဟာ လာဘာစတာတွေရချင်တာဟာ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်တယ်လို့သတ်မှတ်ပြီး ဆင်းရဲမဖြစ်အောင် ဆင်းရဲကြောင်းကို ပယ်ဖျက်လို့ လာဘာ စတာတွေ ရချင်တာကိုပယ်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ပယ်တော့ လိုချင်တာတောင် မရတာဆိုတော့ မလိုချင်တော့ ပိုပြီး မရတာဖြစ်ပြီး မရတော့ ပိုဆင်းရဲတော့တာပေါ့ ။ ဒါကြောင့်လောကဟာ လာဘာ စတာတွေ ရချင်တာကို ပယ်ရမှာသိပေမယ့် ဘယ်သူမှ မပယ်နိုင်ကြဘူးပဲ။

ဒါကိုချွင်းချက်အဖြစ် တွေ့စရာဆိုလို့ လူလွန်ဆိုတဲ့ လောကက လွန်နေသူ အချို့ပဲ ။ ဒါကိုပယ်နေကြတယ်။ ပြောရမယ်။ ဒီသူတွေလည်း ဒါကိုပယ်နိုင်ပေမယ့် ဒုက္ခကတော့ မလွတ်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ပယ်နိုင်အားနည်းသေးလို့ မလွတ်ကြတာလို့ ထင်ပြီး ဒီထက် ဒီပယ်နိုင်အောင်ပဲ လုပ်နေကြလေရဲ့ပေါ့။

လာဘာ စတာတွေလိုချင်တာကို ပယ်ရင်မရတာပဲ အဖတ်တင်မှာပဲ။ မရတာဟာ ဆင်းရဲဆိုတာတော့ မလိုချင်တာကပဲ ဆင်းရဲရဲ့ အကြောင်းလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့ ။ လိုချင်မှုမဖြစ်ရင် ရဖို့ဆိုတာ ဘယ်မှာ ဖြစ်တော့မှာလဲ။ လာဘာ ၊ သက္ကာရ၊ သိလောကတွေဟာ လောကအတွက် အသုံးကျတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေ မရှိရင် လောကဟာ အကျိုးပြီးပါမလားပဲ။ ဘာအကျိုးမှ မပြီးစေနိုင်တဲ့ လောကပဲ။ ဒုက္ခက မလွတ်ဘူးပေါ့ ။ ဒါကိုကြည့်ပြီး လာဘာ စတာတွေကို လိုချင်တာဟာ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းလား။ လာဘာ စတာတွေအတွက် ကိုယ်၊ နှုတ် နှလုံး လွန်ကျူးချင်တာတွေဟာ ဒုက္ခရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းလား မေးကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။

ဒုက္ခငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန် အသိလွဲကြပုံဆင်ခြင်

ဒုက္ခကို လွဲမှားသိတာနဲ့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းကို လွဲမှားသိပြီး ပယ်တာလုပ်တော့ ဒုက္ခငြိမ်းမှုဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်မှုကို လည်းလောကက မသိတော့ပဲ ဖြစ်ရတယ်။

လောကဟာ လွတ်မြောက်တာကိုလိုချင်ပေမယ့် လွတ်မြောက်ရာကို မသိဘူးပဲ။ လောကက လွတ်တယ် ဆိုတာ လွတ်မြောက်ရာလို့ မသိဘူးပဲ ။ လောကက လွတ်တယ်ဆိုတာ လူ့အဖြစ်က လွတ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပဲ။ လူဟာ လူက

ဘယ်လိုလွတ်မလဲ ထင်စရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့်လောကကြီးက လူ့လောကကို လူ့လောကလို့ မထင်အောင် ရှုကြည့်ပစ်ကြတယ်။
ဖြစ်အောင်လည်း ရှုကြည့်နိုင်ကြတယ်။

လူဆိုတာ တကယ်ရှိတဲ့ အရာမဟုတ်ဘူး။ ငါတွေ ၊သူတပါးတွေ ၊ယောက်ျားတွေ ၊မိန်းမ တွေ ဆိုတာတွေဟာ အရှိတွေ
မဟုတ်ဘူးလို့ ဖြစ်သွားတဲ့ အထိပဲ ။ အခုလိုတွေအဖြစ် အာရုံယူလို့ ကောက်လို့မရတာဟာ အနိမိတ္တခေါ်တယ် ။ လိုလားစရာအဖြစ်
ကောက်လို့ မရတာဟာ ပဏိဟိတ ခေါ်တယ်။ ငါ ၊သူ အစရှိတာတွေက ကောက်စရာ မရှိအောင် ဆိတ်သုဉ်းနေတာ သုညတ
ခေါ်တယ်။ အဲဒီ အနိမိတ္တ ၊ ပဏိဟိတ ၊ သုညတ အဖြစ်တွေဟာ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ရာရဲ့ နာမည်တွေ ဖြစ်တယ်လို့ အထိ
မှတ်ယူကြတာပဲ။

လောကက ဒါကိုစဉ်းစားဖို့ကောင်းတာပေါ့။ လွတ်မြောက်တာတော့ ဟုတ်ပြီ ၊ လွတ်မြောက်သူက ဘယ်သူလဲလို့ပေါ့ ။
လွတ်မြောက်တယ်ဆိုတာ အမှုရာ ကြိယာ စကားလုံးပဲ ။ အမှုအရာဟာ အမှုအရာရှင်ဖြစ်တဲ့ သူရှိမှ ဖြစ်မှာပေါ့ ။ ဒီသူဟာ
ကတ္တားပေါ့ ။ ကတ္တားမရှိတဲ့ ကြိယာဟာ စကားအဖြစ် ရောက်တယ်လို့ ပြောရဲ့လား ။ ဒီလိုကလေး စဉ်းစားဖို့ ကောင်းတာပေါ့။

လွတ်မြောက်မှုရဖို့ စိတ်ကအားကြီးနေတော့ ဒီလွတ်မြောက်မှုကိုတွေ့တဲ့ အခါ လောကဟာ ဈေးမဆစ်တော့တာနဲ့
တူတယ်လို့ပဲ တွေးရစရာရှိတယ်။ လောကက လွတ်မြောက်ပြီးသူဆို သူကိုပဲ ကိုယ်တိုင်က စား၊ ဝတ်၊ နေရေး၊
ကျန်းမာရေးတွေအတွက် စောင့်ရှောက် နေရတာပဲလို့ လုပ်နေဟန်ရှိတယ်။

လောကက လွတ်မြောက်တယ်ဆိုလို့ ကိုယ်ကြီးရှိနေပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလို့ မမှတ်၊
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကလွဲတဲ့သူတွေကိုလည်း သူများမမှတ် လုပ်နေတော့ သူဟာ ဘာမှမမြင်တဲ့ အဖြစ် ရောက်ပြီ ။ သူကလည်း ကိုယ့်ကို
မကယ်ဘူး ။ကိုယ့်ကယ်မဲ့သူလည်း မရှိပဲ မျက်စိသူငယ် ၊နားသူငယ်နဲ့ လောကအလယ်မှာ ဒုက္ခကြွယ်သူပဲ ဖြစ်စရာ မလွဲအောင်
ရှိတော့တာပေါ့။

လောကဒုက္ခလွတ်မြောက်ရာကို ဒီလိုပဲ လွဲသိတယ်။ ဒုက္ခက လွတ်မြောက်ရမှာကို ဒုက္ခလွတ်မဲ့ သူက လွတ်ရမှာလို့
ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ လောကဟာ လွတ်တယ်ဆိုတာ လူကလွတ် မြောက်တာလား ။လူမှာ ကျရောက်နေတဲ့ ဒုက္ခက
လွတ်မြောက်တာလား ။ဒီ မေးခွန်းကလေးကို မေးမိဖို့လိုပါတယ်။

ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်း မဂ္ဂမှာအလွဲသိကြပုံဆင်ခြင်

ဒါကြောင့်ဒုက္ခကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြားမသိသူဟာ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းနဲ့ ဒုက္ခကလွတ်မြောက်ရာကို မသိသူဟာ ဒုက္ခက
လွတ်မြောက်ကြောင်းအဖြစ် လူကို အဆင့်လျှော့ပြီး ဖျက်တော့တာပါပဲ။ ဒါကို ဒုက္ခကလွတ်မြောက်ကြောင်းလို့ သိတယ်။

လောကဟာ လူကို ဘယ်လိုအဆင့် လျှော့သလဲ၊ ဘယ်လိုဖျက်သလဲ ။ လူမှာ အစိတ်အပိုင်းနှစ်ခုရှိတယ်။ ကိုယ်ရယ်၊
စိတ်ရယ်။ ကိုယ်ဟာ လူဆောင်ရွက်စရာကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ပစ္စည်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်ကိုယ်ဟာ
လူအစိတ်အပိုင်းပြောရတာပဲ။ စိတ်ကတော့ ကိုယ်က ဆောင်ရွက်ရမယ့်အရာ ဟုတ်မဟုတ် ခွဲခြမ်း တွက်ချက်ပေးတယ်။ တွေးခေါ်
မြော်မြင်ပေးတယ်ပေါ့ ။ လူမှာ အကျိုးရှိမှာလား ၊အကျိုးနည်းမှာလား၊ သိအောင်ပဲ အကျိုးရှိမယ်လို့ တွက်လို့ရတာ။ တွေးခေါ်မြော်မြင်
လို့ရတာကို ကိုယ်ကလူမှာ အကျိုးရှိဖို့ ဆောင်ရွက်တာပေါ့ ။ ဒါကြောင့် စိတ်ဟာလည်း လူအစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ဖြစ်တာပဲ။

လူကနေပြီ ဒီအစိတ်အပိုင်းနှစ်ခု အနက် တစ်ခုခုကို နှုတ်ပစ်လိုကရင် ကျဆုံးသွားမယ်။ လူအဆင့်လျှော့သွားမယ်။
ပျက်စီးသွားမယ်ဆိုလိုတယ်။ ဟုတ်တယ်။ လူဟာ မိမိကိုယ်ကို ဘယ်နေရာရောက်ရောက် သိဖို့ အတွက် ရောက်နေတဲ့အချိန်၊
နေရာနဲ့ အသွင် သဏ္ဌာန် တစ်ခုထဲ သိနေလို့ မရဘူး။ ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ အချိန်ရဲ့ ရှေ့ နဲ့ နောက် ၊ကိုယ်ရောက်နေတဲ့နေရာရဲ့
အတွင်း ၊အပြင် ၊အနီး ၊အဝေး။ ကိုယ်ဖြစ်နေတဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန်ရဲ့ အယုတ် ၊အမြတ် ၊အကြမ်း ၊အနု ဒါတွေသိမှ သိနိုင်မှာဖြစ်တယ်။
ဒါတွေသိဖို့ အတွင်းဆိုရင် ဒါတွေထဲမှာ ကိုယ်ကရှိ မနေတော့ ဒါတွေကို ကိုယ်က မသိနိုင်ဘူး ။ ဒါတွေမသိရင် ဒါတွေနဲ့
လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒါတွေက တိုက်စားသွားမှာပဲ။ အဲဒါဆိုရင် ဒီသူ ဒုက္ခရောက်တော့မယ်။
တိုးဝေ့တိုက်စားခံရသူဟာ ကိုယ်၊နှုတ် ၊နုလုံးလွန်ကျူးမှု အပြစ်ကို မသိအောင် တွေဝေတဲ့ အဖြစ် ရောက်တယ်။

ရှုပါ ရှုပနှင့် လူအဆင့်လျှော့

ဒီတော့ စိတ်တွေကို မကူးအောင် လုပ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိတ်တွေရော ၊ကိုယ်တွေရော ၊ တကယ်မရှိ မဟုတ်အောင်
လုပ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ လူကိုဘာမှ မလုပ်တတ်တော့အောင် အဆင့်လျှော့ ချပစ်တာပဲ ။လူကိုဖျက်ဆီးတာပဲပေါ့ ။

ဒီတော့ တကယ်မေးရမယ်။ လူပျက်စီးအောင် လုပ်တာဟာ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်းလား ။ ဒါမှမဟုတ် လူတိုးတက်အောင်
လုပ်တာက ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်းလားပေါ့ ။ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်းဟာ လူပျက်အောင် လုပ်ရမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် လူတိုးတက်အောင်
လုပ်ရမှာလားလို့ ဖြစ်တယ်။

လူအဆင့်လျှော့လို့ ဒုက္ခမငြိမ်း

ဒီမေးခွန်းကို ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ လူဖျက်ဆီးတာဟာ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်းဖြစ်တယ်ဆိုလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး ။ဟုတ်တယ်။
တကယ်ပဲ လူဖျက်တဲ့ လုပ်ငန်းကတော့ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်း လုပ်လို့ မတော်ဘူးပေါ့။ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်းအဖြစ် လူဟာတော်ရမှာပဲ။
သိပ်ကိုတော်ရမှာပဲ။

ဒုက္ခငြိမ်းဖို့ လူ့ဘယ်လိုတော်ရမှာလဲ

လွန်ကျူးချက်တွေကို လွန်ကျူးချက်တွေလို့ သိဖို့ ၊ ထင်ဖို့ ၊ မြင်ဖို့လိုတယ်။ လွန်ကျူးချက်ရဲ့ အကြောင်းတွေကိုလည်း လွန်ကျူးရခြင်းရဲ့ အကြောင်းတွေ ဟုတ်ပါလားလို့ သိဖို့ ၊ ထင်ဖို့ ၊ မြင်ဖို့ လိုတယ်။ လွန်ကျူးမှုကြောင့် ဖြစ်ပွားတဲ့ အပြစ်တွေကိုလည်း အပြစ်တွေပါလားလို့ သိဖို့ ၊ ထင်ဖို့ ၊ မြင်ဖို့ လိုတယ်။ ပြီးတော့ လွန်ကျူးချက်နဲ့ လွန်ကျူးချက်ရဲ့ အကျိုး ၊ လွန်ကျူးချက်ရဲ့ အကြောင်းတွေဟာ တစ်ခုကြောင့် တစ်ခုဖြစ်နေမှုကြီး မရပ်မနား ပြေးသွားနေပါလားလို့ သိဖို့ ၊ ထင်ဖို့ ၊ မြင်ဖို့ လိုတယ်။

ဒါကိုသိပြီးတော့ လွန်ကျူးချက်တွေကို မဖြစ်အောင် ရပ်တတ်ဖို့ လိုတယ်။ ဖြစ်ပြီးသမျှ လွန်ကျူးချက်တွေရဲ့ အပြစ်တွေကို စူးစိုက် ဆင်ခြင်ဖို့လည်း လိုတယ်။ ဖြစ်ပြီးသမျှသာ မဟုတ်ဘဲ မဖြစ်သေးတဲ့ လွန်ကျူးမှုလည်း အပြစ်များဖြစ်ကြောင်းသိဖို့ ၊ ထင်ဖို့ ၊ မြင်ဖို့ လိုတယ်။

လူ့လက်လှမ်းမမီတော့ ဒါသစ္စာဟုတ်လို့လား

လူဟာဒီလောက်အထိတော်ရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုတော်အောင် လုပ်တာဟာ ဒုက္ခငြိမ်းကြောင်းဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ လူတွေ ငါသိတဲ့ သစ္စာတရား သိဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါမလား။ ဒီသစ္စာတရားဟာ လူတွေရဲ့ မျက်စိ တွေက မှန်လွန်း ဝါးလွန်းနေလို့ မမြင်နိုင်ဘူးဆိုလည်း လူမမြင်နိုင်တဲ့ သစ္စာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဒီသစ္စာတရားဟာ လူ့သစ္စာတရား မဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။

လူ့ဘယ်လို ချော်သလဲ

လူတွေဟာ ရန်သူလို သဘောထားပြီး ဆက်ဆံတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်။ မိတ်ဆွေလိုထားပြီး ဆက်ဆံတဲ့လူတွေရှိတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ သတ်မှတ်ချင်သလို သတ်မှတ်ပြီး ၊ လူတွေကို ရန်သူပဲ ၊ မိတ်ဆွေပဲ ခွဲခြားနေကြတာလား။ ဒါရဲ့ အဖြေဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ပဲဖြစ်မယ်။

လူတွေက ရန်သူလို သတ်မှတ်စရာရှိနေလို့ ရန်သူ ၊ မိတ်ဆွေလို သတ်မှတ်စရာရှိနေလို့ မိတ်ဆွေ၊ ဒီလို ခွဲခြားမှတ်ယူထားကြတာတွေဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် ၊ တခြားအပေါ်မှာဖြစ်ဖြစ် ၊ ကိုယ် ၊ နှုတ်၊ နှလုံး တစ်ခုခုနဲ့ လွန်ကျူးတဲ့သူကို ဒီကျူးလွန်မှုနဲ့ မှီပြီး ရန်သူ ၊ မကျူးလွန်တဲ့သူကို ဒီမကျူးလွန်မှုမှီပြီး မိတ်ဆွေ ၊ ဒီလိုသတ်မှတ်ကြတာ ဖြစ်တယ်။

ရန်သူအနိမ့်အမြင့် မိတ်ဆွေ အနိမ့်အမြင့်ကိုလည်း ဒါနဲ့ပဲ မှတ်ကြတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ဆွေရင်းမျိုးခြာတွေလည်း ရန်သူဖြစ်လိုဖြစ် ၊ သူစိမ်း သူရဲစာတွေလည်း မိတ်ဆွေဖြစ်လိုဖြစ် ဒီလိုဖြစ်နေကြတာတွေကို တွေ့နိုင်တာ ဖြစ်တယ်။

ဒီအမြင်ဘယ်ကရလဲ

ဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူကမှ အာဏာထား ၊ အမိန့် သတ်မှတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ လူဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်တယ် ။ မပျက်သုဉ်း မကျဆုံးပဲ နေနိုင်သလောက် နေရအောင်ပေါ့ ။ လူမဟုတ်တဲ့အရာတွေလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ ။ လူကတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စုစပ်ပြီး နေသူတွေထဲမှာပါနေတယ်ဆိုတော့ ဒီလိုနေခြင်းကြောင့် အကျိုးနဲ့ အပြစ်တွေ ရှိလာမှာ မလွဲပဲ။

ပေါင်းစုနေမှုအကျိုးရ

လူ့ပတ်ဝန်းကျင်က ဖိစီးမှုတွေ ခံရတဲ့အခါ ဒီဖိစီးမှုတွေကို တွန်းလှန်ရမယ်။ တစ်ဦးချင်းပဲ တွန်းလှန်ရရင် အောင်မြင်ဖို့ အတော်ကြီး ကြိုးစားရမယ်။ အဖွဲ့အစည်းနဲ့သာ တွန်းလှန်လိုက်ရင်တော့ မပြောပလောက်အောင်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါကလူ့ဖွဲ့စည်း စုစပ်ပြီး နေထိုင်လို့ ရရှိတဲ့ အစဆုံး အကျိုးပဲ။

နောက်ထပ် အကျိုးတွေကတော့ ပြောမဆုံးအောင် ရှိလိမ့်မယ် ။ လူတစ်ယောက် လူ့အဖြစ်ရှင်သန်ရပ်တည်ဖို့အတွက် ဆောက်ရွက်စရာ ကိစ္စတွေဟာ အလွန်ပဲ များပြားတယ် ။ စားရေး ၊ ဝတ်ရေး၊ နေရေး ၊ ကျန်းမာရေး ၊ ဒီအရေးတွေဟာ လူက မဆောင်ရွက် မဖြစ်တဲ့ အရာတွေပဲ။ ဒါတွေကလည်း အဆုံးမရှိအောင် နယ်ပယ်တွေကျယ်တယ်။

ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို ပြီးစီးအောင် ကိုယ်တစ်ယောက်ထဲ ဆောင်ရွက်ရင် ခက်ခက်ခဲခဲ ဆောင်ရွက်မယ်။ ဆောင်ရွက်စရာတွေက များတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေဆောင်ရွက်လို့ ရတဲ့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခနဲ့ အသက်ရှင်ရဖို့ ဝမ်းသာရတဲ့ ချမ်းသာ ဒီနှစ်ခုဟာ သူမသာ၊ ကိုယ်မသာဖြစ်ပြီး အသက်ရှင်နေထိုင်ရဖို့ ရရှိတဲ့ချမ်းသာဟာ ခေါင်းမထောင်နိုင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အသက်ရှင် နေထိုင်ရဖို့ဟာ အရမတော်တဲ့ အသက်ရှင် နေထိုင်မှုကြီး ဖြစ်တော့တာပေါ့။

လူဟာတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ဖွဲ့စည်းစုစပ်နေထိုင် တဲ့အခါမှာတော့ လူလုပ်စရာတွေ အများကြီးဟာ ကြက်ပျောက်ဌာက်ပျောက် ဆိုသလို ပျောက်သွားလိမ့်မယ်။ ကိစ္စတွေ ရာထောင်ချီပြီး ရှိချင်ရှိပါစေ ။ လူရာထောင် စုပြီး ကိစ္စတစ်ခုအတွက် တစ်ယောက်ကပဲ ဆောင်ရွက်ဖို့ ခွဲဝေလိုက်မယ်ဆိုရင် တစ်ယောက်မှာ ကိစ္စတစ်ခုပဲ ရှိတော့တာပေါ့ ။ ကိစ္စတစ်ခုကို မဆောက်ရွက်ရပေမယ့် ကိစ္စတစ်ခုကို အခါတစ်ရာပဲ ဆောင်ရွက်ရတာပဲ မဟုတ်လားလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ဒီနှစ်ခုဟာ မတူကြဘူး။ တစ်ခုကို အခါတစ်ရာ ဆောင်ရွက်တာဟာ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး ပေါ့ပါးဖြတ်လတ်ဆောင်ရွက်ရတာကို တွေ့ရမယ်။ ကိစ္စတစ်ရာကို ဆောင်ရွက်တာနဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို အကြိမ်တစ်ရာ ဆောင်ရွက်တာတို့ရဲ့ ခြားနားချက်ဟာ မတိုင်းဆနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ဖွဲ့စပ်စုစည်းမှုအကျိုးကို လူတွေအားလုံးပဲ သိကြတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ လူဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ပဲ နေထိုင်ကြတယ်။ နေထိုင်တဲ့အတိုင်းပဲ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ တိုတက်မှုအန္တရာယ်ကိုလည်း ရရှိပိုင်ဆိုင် နေသူများ ဖြစ်ကြတယ်။

စုနေရတာ ငြီးငွေ့စရာ

ဒါပေမယ့် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပေါင်းစပ်နေထိုင်ရတဲ့ အတွက် အပြစ်မဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအပြစ်ဟာ မသေးငယ်တဲ့ အတိုင်းအတာ အထိရှိတယ်။ ဒီအပြစ်ကြောင့် လူ တိုးတက်မှုအားလုံးပြိုပျက်ခံရမလောက်ရှိတယ်။ ဒီအပြစ်ကို ငြီးငွေ့ ပြီး အချို့လူတွေဟာ လူ့အဖွဲ့ အစည်းကို ထွေးပြီးတဲ့ တံတွေးကို ပြန်လှည့် မကြည့်သလို လွတ်လွတ်စွန့်ပြီး ကျောခိုင်းသွားကြတဲ့ အထိ ရှိတယ်။ သူ့လောက် လူစွမ်း မကောင်းကြလို့ သူလို မလုပ်နိုင်ကြပေမယ့် လူတိုင်းပဲ လူ့အသိုင်းအဝိုင်း ရဲ့ အဲဒီဖိစီးမှု အပြစ်ကို မငြီးငွေ့ သူမရှိသလောက်ပဲ။

အညစ်အကြေးအရကောက်မှား

ဒါကြောင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့အပြစ်ဟာ လူ့ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ခံရတဲ့ အညစ်အကြေးတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ လူတွေ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာ နှလုံးနာခံရတာ အစစ်အမှန်ဖြစ်ပေမယ့် ဒီအညစ်အကြေးကို လူတွေမိမိရရ အရကောက်ယူ ဖော်ထုတ်နိုင်အား မရှိကြဘူး။ ဒီအညစ်အကြေးဟာ သူ့ဆီမှာ ရှိသလို ကိုယ့်ဆီမှာလည်း ရှိတယ် ။ကိုယ်လည်းသူလို ၊သူလည်းကိုယ့်လို ဖြစ်နေတော့ ဒါဟာ သဘာဝပဲ ။ လူရှိနေသမျှ ဒါရှိနေမှာပဲ ။ ဒါကြောင့် ဒါဟာ အညစ်အကြေး မဟုတ်ဘူး။ အညစ်အကြေးဟာ လူပဲဖြစ်တယ်လို့ မြင်တော့တာပါ။

ပြေးနိုင်သူပြေး မပြေးနိုင်သူပုန်း

ဒီတော့ တချို့ အစွမ်းကောင်းကြတဲ့ လူတွေဟာ ဒီအညစ်အကြေးတွေက လွတ်အောင် သစ်ပင်ရင်း၊ ဝါးပင်အောက် လူနဲ့ လွတ်ရာ တစ်ယောက်တည်း သွားနေတာကို လုပ်တာပဲ။ ဒီလောက် အစွမ်းမကောင်းနိုင်ကြတဲ့ သူတွေကျတော့လည်း ဒီအညစ်အကြေး ကတော့ လူပဲ ။ ဒီအညစ်အကြေး ကြောက်ရင် ဒီလူကို ကျောခိုင်းရမှာပဲ ဆိုပြီး အဲဒီလူကို ကျောခိုင်းတယ်။ လောကကြီးကလည်း အဲဒီလိုလူချည်း ဖြစ်တော့ သူမျက်နှာ မူရတဲ့လူဟာ မရှိသလောက်ရှားတယ်။ မလွဲသူလို့ မျက်နှာမူပြီး မိတ်ဆွေဖွဲ့ နေရသူဆိုတာကိုတောင် သူနှင့် ကိုယ့်အကြား အကန့်အသတ် ထားပြီး ဆက်ဆံနေရတာ ဖြစ်တယ်။

အနာဂတ်မဲ့လူ

ဒါကြောင့်လူဟာ လောကအလယ်မှာ မနေမဖြစ်လို့ နေရပေမယ့် အသည်းငယ်ငယ်နဲ့ပဲ နေနေရတယ်။ မုန်းတိုင်းကြီးကျလှလှ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲက လေငယ်တစ်စင်းပေါ်မှာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုပဲ ။ဒီတော့ ခံစရာရှိသမျှ ခံရုံပဲလို့ စိတ်ဒုးဒုံးချနေဖို့ကလွဲလို့ တခြားဘာရှိသေးသလဲ။ ကိုယ့်အနာဂတ် မမြင်ရတဲ့ အဖြစ်ရောက်အောင်ပျောက်လုလု ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား။

ဒီလိုဖြစ်တော့ လူမှာ အသိဉာဏ်ဆိုတာ ကုန်ခဲ့ပြီ။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျန်ခဲ့ပြီ။ ဘာဆန္ဒမှလည်းမရှိတော့ဘူး ။ လုံ့လ ဝီရိယ ဆိုတာ ကတော့ ဝေလာဝေး ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒါတွေဟာ လူ့ဦးဆောင် သဘာဝတွေပဲ။ ဒါတွေမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ သူဟာ မသေသေးဘူး ပြောရတဲ့ အသက် ရှင်စဉ်အတွင်းမှာပဲ သေနေပြီ မဟုတ်လား။

ကြည့်တတ်သူမြင်ရ သံဝေဂ

ဒီလူဟာ သေပြီဖြစ်ပေမယ့် အသက်ရှင်နေသေးတော့ ဂယောင်အမျိုးမျိုးတွေ ယောင်ရတယ်။ ဖုတ်ဝင်တယ်ဆိုတာမျိုးပဲ ။ ဒါဟာ အထိန်းအချုပ်မဲ့ အလုပ်လုပ်တာရဲ့ နာမည်ပဲ။ လူဟာ အသက်မသေသေးလဲ သေရင်ဒီလိုဖြစ်တာပဲ ။ လူ့လောက ဒီလို ဖြစ်တာကို လူ့လောက အကြောင်း ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ ကြည့်မိသူတိုင်း မြင်ကြတယ်။ နည်းနည်းကြည့်သူက နည်းနည်းမြင်ပြီး၊ များများကြည့်သူက များများမြင်ကြတာပဲ။ နည်းနည်းမှ မကြည့်ဘူးဆိုရင်တော့ နည်းနည်းမှ မမြင်တာတွေလည်း ရှိတာပေါ့ ။

ဒီလိုမြင်သွားကြတဲ့ လူတွေထဲမှာ ဘုရားမဖြစ်ခင်က သူလည်းပါဝင်တယ်။ မြင်ကြသူတွေဟာ လူ့လောကကို စိတ်ပျက် ကြတယ်။ ဒီ လူ့လောကက လွတ်ရာကို ထွက်ပြေးကြတယ်။ ဒီ လူ့လောကကို ဒီလို အဖြစ်က လွတ်အောင် ကုစားပေးဖို့တော့ စိတ်မကူးကြဘူး ။ဒီ အထဲမှာ သူကတော့ ဒါပဲ စိတ်ကူးနေတယ်။ ဒါကြောင့် လောကရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကို ကုန်စင်အောင်ပဲ ကြည့်ခဲ့တယ်။

လူ့လောကဟာ အသိဉာဏ် အစရှိတဲ့ လူဦးဆောင် နိုင်တာတွေ ကျပျောက်ခံရတဲ့ အခါမှာ ဦးဆောင်မဲ့ အတွေးဖြစ်တဲ့ အစွဲ အတွေးတွေ လွှမ်းမိုး လာတာ ခံရတယ်။ အစွဲအတွေးဆိုတာ အရှိမဟုတ်တာတွေကို အရှိလုပ်တွေးတာတွေပဲပေါ့ ။ ဒါကြောင့် ဒီအတွေးအမြင် ခံရတဲ့ သူဟာ လူ့လောကနဲ့ လွတ်သွားသူပဲ ဖြစ်တယ်။

သူပြုသမျှတွေဟာ လူတွေမခံသာစရာတွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူပြောသမျှတွေဟာလည်း ဒီလိုပဲ လူတွေ လက်မခံစရာ တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာမှအလုပ်မဖြစ်တဲ့ အပြုအမူနဲ့ အပြောအဆို တွေချည်း ဖြစ်နေတယ်ပေါ့ ။ ဒီတော့ ဒီသူဟာ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက်ပြတ်လာတယ်။ ကိုယ့် သူနားမလည် ၊သူ ကိုယ်နားမလည် တွေဖြစ်ပြီ။

နားမလည်သူတွေအချင်းချင်း အုပ်စုဖွဲ့ နေရတာထက် အုပ်စုအပြင်အပမှာ တစ်ယောက်တည်းနေရတာက ပိုမိုသာလွန်တယ်လို့ လူတွေသိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် အုပ်စုအတွင်းမှာ မွေးဖွား ကြီးပြင်လာ ကြတာဆိုတော့ အုပ်စုပြင်ဘက်ကို တစ်ယောက်တည်း ခွဲခွာမသွား ဝံ့ကြဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အုပ်စုထဲက လည်ဝယ်တဲ့ သူတွေရဲ့ ချယ်လှယ်ချင်သလို ချယ်လှယ်တာကို မကျေမနပ်ပေမယ့် အနေတတ်တာကြောင့် ခါးစည်းခံနေကြရတယ်။

ဖောက်ထွက်ဆင်ခြင်ခြင်း

လူလောကရဲ့အိစာနေတဲ့အဖြစ် ၊ နာမကျန်းသူလို ဖြစ်နေတဲ့အဖြစ် ၊ အသက်မဝင် မရှင်မသန် ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ် ၊ ဒီအဖြစ်တွေဟာ လူ့အညစ်အကြေးတွေပဲ ၊ ဒီအညစ်အကြေးတွေရဲ့ အရင်းအကျဆုံး အရာကို အရ ကောက်ရင် လူ့အဖြစ်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ လူမဟုတ်ဘူးလို့ရတယ်။ လောကလို့ ခေါ်တဲ့ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ပေါင်းစည်း ဆက်ဆံမှုရဲ့ အချိုးမကျမှုပဲ ဖြစ်တယ်။ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦးက ကျူးလွန်တဲ့ ဆက်ဆံမှု ဖြစ်တာဟာ အရင်းအကျဆုံး အညစ်အကြေး ဖြစ်တယ်ပေါ့။

လူနဲ့အညစ်အကြေးခွဲကြည့်

လူဟာအညစ်အကြေးမဟုတ်ဘူး ။ လူရဲ့ ကျူးလွန်မှုသာ အညစ်အကြေး ဖြစ်တယ်လို့ အဖြေထွက်တယ်။ ဒီအဖြေဟာ ရှင်းလင်းတဲ့ အဖြေ ဖြစ်တယ်။ ဦးခေါင်းမူးနောက်တာနဲ့ ဦးခေါင်း ၊ ဝမ်းဗိုက် နာကျင်တာနဲ့ ဝမ်းဗိုက် ၊ ဒါတွေမှာ ဦးခေါင်းနဲ့ ဝမ်းဗိုက် နာကျင်တာတွေ မဟုတ်ဘူး။ မူးနောက်နာကျင် ခံရတာတွေပဲ ဟုတ်ကြတယ်။ မူးနောက် နာကျင်မှု ရောဂါ ဝေဒနာ တွေကသာ မူးနောက်နာကျင်မှု အစစ်အမှန်တွေ ဖြစ်ကြတယ် ။ ဒါကြောင့်မူးနောက် နာကျင်မှုကို ပျောက်အောင် ဗိုက်နာပျောက်အောင် မူးနောက်နဲ့ ဗိုက်နာ ရောဂါတွေကိုပဲ ဖျောက်ဖျက် တဲ့ အကုသဝ ခံကြတာ အထင်အရှားဖြစ်တယ်။

မူးနောက်တာဟာ ဦးခေါင်း မဟုတ်ဘူး ။ ဦးခေါင်းဟာ မူးနောက်တာကို ဆောင်ထားသူသာ ဖြစ်တယ်။ နာတာဟာ ဗိုက်မဟုတ်ဘူး။ ဗိုက်ဟာ နာတာကို ဆောက်ထားတဲ့အရာသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပဲ အညစ်အကြေးဟာ လူမဟုတ်ဘူး ။ လူဟာ အညစ်အကြေးကို ဆောင်ထားတဲ့ သူသာ ဖြစ်တယ်ပေါ့။

ဒီနေရာမှာ စဉ်းစားစရာတော့ ရှိတယ်။ ခေါင်းနဲ့ ခေါင်းမူးနောက်တာကို ခွဲလိုက်ရင် ဗိုက်နဲ့ ဗိုက်နာတာကို ခွဲလိုက်ရင် မူးနောက်တယ် နာကျင်တယ်ဆိုတဲ့ ရောဂါဟာ ဘယ်လိုဟာလဲလို့ပဲ။ ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေဟာ မငုပ်မကျည်းဘူး။ ဒါကို ယှဉ်ကြည့်ရမယ်။ ခေါင်းဟာ သဘာဝဓာတ်တွေနဲ့ ဖွဲ့စပ်တည်ရှိနေတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ ဗိုက်လည်း ဒီလိုပဲ ၊ တစ်ခုတည်းရှိတဲ့ အမာခံပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဖွဲ့စပ်ထားတဲ့ သဘာဝဓာတ်တွေထဲက တစ်ခုခု အချိုးမကျဖြစ်ပြီး ဖောက်ပြန်သွားမယ် ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်တာဟာ ရောဂါ ပဲပေါ့ ။ မူးတယ်၊ နာတယ်ဆိုတဲ့ ရောဂါဟာ အဲဒီရောဂါကို ဆောင်သူဖြစ်တဲ့ ခေါင်း၊ ဗိုက်တို့ရဲ့ ပစ္စည်း အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်း ဖောက်ပြန် တာရဲ့ နာမည်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအစိတ်အပိုင်းဟာ ခေါင်းနဲ့ ဗိုက်အဖြစ် ရောက်တဲ့အထိ အဆင့်မရှိဘူး ။ ဒါကြောင့် ခေါင်းနဲ့ ဗိုက် မှာဖြစ်တဲ့ရောဂါဟာ ခေါင်းနဲ့ဗိုက် မဟုတ်ဘူး ။ ခေါင်းနဲ့ ဗိုက်မှာဖြစ်တဲ့ ရောဂါပဲ ဟုတ်တယ်လို့ ဆိုခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

လူနဲ့ လူ့အညစ်အကြေးလည်း ဒီလိုပဲ ။ လူဟာ အညစ်အကြေး မဟုတ်ဘူး။ လူဟာ အညစ်အကြေး ကိုဆောင်သူပဲ ဖြစ်တယ်။ အညစ်အကြေးဟာ လူရဲ့ အဆောင်ခံသာ ဖြစ်တယ်ပေါ့ ။ လူနဲ့ လူ့အညစ်အကြေးကို ခွဲလိုက်တော့ အညစ်အကြေးကို အရကောက်ဖို့မှာ စဉ်းစားစရာရှိလာတာပေါ့။ ဒီစဉ်းစား စရာလည်း မငုပ်မကျည်းဘူး။

လူနဲ့ အညစ်အကြေးခွဲပြား

လူဟာလည်းခါတ်သဘာဝပစ္စည်းတွေနဲ့ စပ်ဟပ်ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ခံထားရတဲ့ အရာပဲ ဖြစ်တယ်။ တစ်ခုတည်းဖြစ်တဲ့ အမာခံသဘာဝ ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ အစိတ်အပိုင်း ပစ္စည်းပေါင်း အမြောက်အမြားပဲ အဲဒီထဲမှာ ကိုယ်ဆိုတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ၊ စိတ်ဆိုတဲ့ အစိတ်အပိုင်း ၊ ဒီနှစ်ပိုင်းဟာ အတော်ထင်ရှားတာတွေပဲ။ ဒီအစိတ် အပိုင်း ပစ္စည်း တွေထဲက တစ်ခုခု ချွတ်ယွင်းဖောက်ပြန် သွားမယ်ဆိုရင် အဲဒီလို ဖြစ်တာဟာ အညစ်အကြေးဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ လူမှာဖြစ်တဲ့ အညစ်အကြေးဆိုတာဟာ ချွတ်ယွင်းဖောက်ပြန်တဲ့ လူ့အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခုရဲ့ နာမည်ပဲပေါ့။

အဲဒီအစိတ်အပိုင်းဟာ လူဆိုတဲ့ နာမည်မရဘူး။ လူဟာ အဲဒီ အစိတ်အပိုင်းတွေ ပေါင်းစပ်ပြီးမှ ဖြစ်တည်နေတာရဲ့ နာမည်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီ ချွတ်ယွင်း ဖောက်ပြန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းဟာ လူမဟုတ်ဘူး။ လူမှာ ဖြစ်တဲ့ အညစ်အကြေးစုတွေပဲ ဖြစ်တယ်ပဲပေါ့ ။

အဲဒီချွတ်ယွင်းဖောက်ပြန်တဲ့ လူရဲ့ အစိတ်အပိုင်း ပစ္စည်းဟာဘာလဲ။ လူ့အမှုတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ လူရဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကျူးလွန်တဲ့အမှု၊ နှုတ်နှင့် ကျူးလွန်တဲ့ အမှု နှင့် စိတ်နှင့် ကျူးလွန်တဲ့ အမှုတွေပဲပေါ့ ။ ဒီအမှုတွေဟာ လူဆိုတဲ့ အပေါင်းအရာ ဝတ္ထုကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အစိတ်အပိုင်းဖြစ်တဲ့ ဒီအမှုတွေဟာ လူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။

လွန်ကျူးမှုတွေဟာ အနတ္တတွေ

လူ့အစိတ်အပိုင်း ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ဒီလွန်ကျူးမှုတွေဟာ အပြစ်တွေ ဖြစ်တယ်။ လူက စွန့်ပစ်ရမယ့် အရာဖြစ်လို့ ခေါ်ရတဲ့နာမည်ပေါ့ ။ အနာအဆာလို့ ခေါ်ရတဲ့ အာဗာဓတွေ ဖြစ်တယ်။ ရောဂါဘယတွေဖြစ်တယ်။ ပရလို့ခေါ်ရတဲ့ သူစိမ်းပြင်ပ

ရန်သူတွေဖြစ်တယ်။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ အနတ္တ ဖြစ်တယ်။ အညစ်အကြေးတွေ ပဲပေါ့။

ဒါတွေဟာ လူတွေရဲ့ လွန်ကျူးမှုဖြစ်တဲ့ အမှုလို့ ခေါ်ရတဲ့ ကမ္မတွေပဲ။ ဒီကမ္မတွေဟာ လူကိုချယ်လှယ်တဲ့ တစ်ခုတည်း ပစ္စည်းလို့ ပြောရလောက်အောင် ရှိတယ်။ လူတွေကို တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကွဲပြားခြားနားစေတဲ့ အနိမ့်၊ အမြင့်၊ အကောင်း၊ အဆိုး၊ အမျိုးမျိုးကိုဖန်တည်းပေးတဲ့ အရာပဲ။ ဒီကမ္မဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အငြိအစွန်းတွေကို ဖြစ်စေတယ်။ မက်မောမှုကိုလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြောက်ရွံ့မှုကိုလား။ တစ်မျိုးတစ်မျိုးအားဖြင့် လူကို ဆွဲဆောင်ညှိငင်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကမ္မဟာ လူတွေကို တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စွဲငြိစေတဲ့အရာ ဖြစ်တယ်။ ချစ်လို့ လည်း စွဲငြိနေတာပဲ ။ မုန်းလို့လည်း စွဲငြိနေတာပဲ။ ဒီလို တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး စွဲငြိနေတဲ့ လူပေါင်းအဖွဲ့ကြီးကိုပဲ လောကလို့ ခေါ်ရတာဖြစ်တယ်။

ဒီကမ္မတွေဟာ လူတွေကို မှီခိုသူနဲ့ အမှီခိုခံသူအဖြစ်တွေကို ဖြစ်စေတဲ့အရာတွေဖြစ်တယ်။ ကိုယ်က ကံပြုတဲ့အခါ ကိုယ့်ကို သူများ က မှီခိုတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အပေါ်ကံပြုသူကို မှီခိုပြန်တယ် ။ ဒီလိုပဲ လူတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး အပြန်အလှန် မှီခိုနေကြတာပဲ။ ဒီလိုတစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းနေတာဟာ အညစ်အကြေး တွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကြီးပဲပေါ့ ။ ဒီလိုဖြစ်တည်မှုကြီးက လွှမ်းမိုး နေတဲ့ လူတွေရဲ့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းမှုကို လောကလို့ ခေါ်ရတာပဲ။

လောကအနက်

လောကဟာ အညစ်အကြေးတွေ အလိမ်းလိမ်းဖြစ်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အမည်ဖြစ်ပေမယ့် အညစ်အကြေး မလိမ်းကျန်တဲ့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းရှိတယ် ဆိုရင်လည်း အဲဒီလူ့အဖွဲ့ အစည်းဟာလည်းလောကပဲ ဖြစ်တယ်။ အညစ်အကြေးအလိမ်းလိမ်း ကပ်နေတဲ့ လူ့အဖွဲ့ အစည်းကို လောကလို့ခေါ်တာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ဒိဋ္ဌိလို့ ခေါ်တာမျိုးပဲ ။ အထင်ရူဠိပဲဖြစ်တယ်။ ဒိဋ္ဌိဆိုတာ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတစ်ခုတည်းရဲ့ အမည်မဟုတ်ပေမယ့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတစ်ခုတည်းယူရတယ်။ ဒီလိုပဲ လူလောကဟာ အညစ်အကြေးမဟုတ်ဘူး။ အညစ်အကြေးဟာ လောကလူတွေရဲ့ လွန်ကျူးတဲ့ ကိုယ် ၊ နှုတ် ၊ နှလုံးဖြစ်တဲ့ ကမ္မလို့ ခေါ်တဲ့ မှားယွင်းတဲ့ လူ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ အညစ်အကြေး နှလုံးနာလို့ လူလောကကို စွန့်သွားဖို့ မလိုဘူး။ အညစ်အကြေး ၊ နှလုံးနာရင် လူ့လွန်ကျူးမှု ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံး ကမ္မတွေကို စွန့် ခွာဖို့ပဲ လိုအပ်တယ်။

သာမညဖြစ်သူ

ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး လွန်ကျူးမှု ကမ္မတွေကို စွန့်လွှတ်ရင် စွန့်လွှတ်သူဟာ ကိုယ်က ကံပြုပြီး အမှီခိုခံ အဖြစ်လည်း မဖန်တီးဘူး။ တခြား ကံပြုသူများကိုလည်း ကိုယ်က မမှီခိုဘူး ။ ဒီတော့ ပတ်ဝန်းကျင် လူသားလောကကိုလည်း မစွဲငြိဘူး ။ ပတ်ဝန်းကျင် လူသားလောကရဲ့ အစွဲငြိခံလည်း မဖြစ်တော့ ဘူး။ သူဟာ သာမည ဖြစ်သွားတယ်။ လူ တွေကို ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးအားဖြင့် ဆက်ဆံနေမှာ ဖြစ်ပေမယ့် လူတွေနဲ့ မလိမ်းကျဘဲ ဖြစ်နေမယ်။ လွန်မြောက်သူ ဖြစ်နေမယ်ပဲပေါ့ ။

သာမည ဖြစ်သွားတယ်ဆိုလို့ သာမာန်ညောင်းညာ ဖြစ်သွားတယ်လို့ တော့နားလည်ကြလို့ မဖြစ်ဘူး။ သာမညဆိုတဲ့ စကား ဟာ သာမာန်ညောင်းညာဆိုတဲ့ အထီးကျန်လူ ၊ သူတောင်းစားလူ၊ ကိုးကွယ်ရာမဲ့လူ ဒီလိုမျိုး အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ စကားမဟုတ်ဘူး။ သာမညအဖြစ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ စကားပဲဖြစ်တယ်။

သာမညမူလအနက်

သာမဏကလည်း ဘာထူးသလဲ မပြောလိုက်နဲ့ ။ သမဏဆိုတာ သမန ဆိုတာက ဖြစ်ပွားတဲ့စကားပဲ။ အဓိပ္ပါယ် တူသူပေါ့။ လူတွေမှာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ကွဲပြားမှုတွေ ကုဋေကုဋာထဲက တူမျှတာရှိတယ်။ အဲဒါက အမှန်တရားဖြစ်တဲ့ သမာမှုကို မြတ်နိုးခြင်းပဲ။ မသမာမှုကို ကိုယ်တိုင်မပြတ် ကျင့်သုံးနေသူကပင် သမာမှုကို မြတ်နိုးတာပဲ။ အဲဒါ ထင်ရှားအောင် ကြည့်လို့ရတယ်။ မသမာမှု အမြဲမပြတ် ပြုနေသူကို တစ်ဦးက မသမာမှုပြုတာခံရရင် အတော်ကြီး မကျေမနပ် ဖြစ်မယ်။ သမာမှုပြုတာ ခံရရင် အတော်ကြီး ကျေနပ်တာကို ခံရမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မသမာတဲ့ ကိုယ် ၊ နှုတ် ၊ နှလုံး ဖြစ်တဲ့ ကျူးလွန်မှုကမ္မမရှိသူဟာ ဒီကမ္မကို မလိုလားမှုမှာ လူတိုင်းနဲ့ ထပ်တူညီမျှဖြစ်မယ်။ လူတိုင်းဟာ ဒီကမ္မကို မကျူးလွန်ပဲ မနေတတ်လို့သာ ကျူးလွန်နေကြရပေမယ့် ဒီလိုကျူးလွန်တာဟာ အညစ်အကြေးတွေပဲလို့ ခံယူကြတယ်။ ဒါကြောင့် သမာမှုဟာ လူသဘာဝပဲ။ အဲဒီသဘာဝဖြစ်တဲ့ သမာမှုဖြစ်နေသူဟာ လူတိုင်းနဲ့ တူညီတဲ့သူ သာမည ဖြစ်တာပဲပေါ့ ။

သာမညနဲ့ အရိယ

သာမညအဖြစ်ဟာ လူသဘာဝရှိသူရဲ့ အမည်ပဲ။ ဒီအဖြစ်ဟာ ရိုးသားတဲ့ အဖြစ်ပဲ။ ဒါဟာအဆုံးစွန် ဖြူစင်တာပဲ။ ဖြူစင်မှုဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ဆောင်နိုင်တဲ့ စကားလုံးဟာ အရိယလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အရိယ ဖြစ်သူဟာ လွတ်မြောက်သူပဲပေါ့။ အရိယလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အရိယဖြစ်သူဟာ လွတ်မြောက်သူပဲပေါ့။ အရိယ အဖြစ်ရောက်သူ ဟာ သူကလည်း ကိုယ့်ကိုမငြိဘူး။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကိုမငြိဘူး။ ဒီတော့ လွတ်မြောက်တာပေါ့ ။ လွတ်မြောက်မှုဟာ လောကရဲ့ အမြတ်ဆုံး ငြိမ်းချမ်းမှုဖြစ်တယ်။

အရိယသစ္စာလူတွေမသိ

ငြိမ်းချမ်းမှုကို လူ့လောကဟာ လိုလားကြတယ်။ ဒီငြိမ်းချမ်းမှုကို လောကက လိုလားပေမယ့် မသိကြဘူးပဲ။ ဒီငြိမ်းချမ်းမှုဟာ လူဆိုက်ရောက်ရမယ့် အရာဖြစ်တယ်လို့ မသိကြဘူး ။ ဒီတော့ဒီငြိမ်းချမ်းမှုကို ရောက်ဖို့ ဝေးတော့တာပေါ့။

ဒီလိုပဲ လူ့အညစ်အကြေးတွေကိုလည်း လူတွေဟာ ရွံ့မုန်းကြတယ် ။ဒါပေမယ့် လူ့အညစ်အကြေး အမှန်ဟာ လူ့ ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံး တစ်ခုခု လွန်ကျူးမှု ကမ္မဖြစ်တယ်လို့မသိကြဘူး။ ဒီတော့ ဒါကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိအောင် မလုပ်နိုင်ကြ ဖြစ်ပြီး မသိကြတာပေါ့ ။

ဒီလိုဒုက္ခကို အမှန်မသိတော့ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်း အမှန်ကို မသိတော့တာပေါ့။ ဒီတော့ဒါဟာ ပယ်ရမယ့်အရာဆိုတာ မသိတော့ ဘူးပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ မပယ်နိုင်တော့တာပေါ့ ။

လွတ်မြောက်ချင်အာသာနဲ့နေကြရ

ဒီလိုတွေဘာကြောင့် ဖြစ်နေတာလည်းဆိုတဲ့ မေးခွန်းပေါ်လာတယ်။ ဒါရဲ့ အဖြေက လူ့လောကဟာ ကိုယ်၊နှုတ် ၊ နှလုံးကို အမြင်မှန်မှန်ကလေးနဲ့ အကျူးအလွန် မဖြစ်အောင် နေထိုင်ပြီး ကျူးလွန်မှုရဲ့ အပြစ်အနာဆာတွေကို သဘာဝကျကျ ရှုကြည့်တာဟာ လွတ်မြောက်ကြောင်း အမှန်ဖြစ်တယ်လို့ မသိကြတာကြောင့်လို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ဒီလိုလောက်တောင် မသိတော့ ဒါဟာ ကျင့်စရာလို့ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့ ။ဒါကြောင့် လွတ်မြောက်မှုဟာ လူ့လောကရဲ့ လိုချင်အာသာအဖြစ်နဲ့ပဲ တည်နေတာ ဖြစ်တယ်။

မဂ္ဂအရိယသစ္စာဖော်နိုင်

ဒါကိုသိပြီး ကာမရဲ့ချမ်းသာ အစွဲနောက်လိုက်ပြီး လွတ်မြောက်မှုရှာတာနဲ့ ကာမရဲ့ ချမ်းသာ အစွဲက လွတ်ရာနောက်လိုက်ပြီး လွတ်မြောက်မှု ရှာတာတွေဟာ ရိုးသားမှုဆိုင်ရာ အမှန်တွေသိဖို့ မဟုတ်ဘူးလို့ မြင်ခဲ့တယ်။ ဒီအစွန်းသွားလမ်းနှစ်ကြောင်းရဲ့ အလယ်ကျတဲ့ သွားလမ်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့တယ်။

ကိုယ့်ဝန်းကျင် လူ့လောကမှာရှိတဲ့ ကာမရူပါရူပ ဝတ္ထုတွေကို သမာတဲ မျက်စေ့နဲ့ ကြည့်တယ်။ သမာတဲစိတ်နဲ့ တွေးတယ်။ သမာတဲ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးနဲ့ ပြုမူ ပြောဆို နေထိုင်တယ်။ သမာတဲ ကြိုးစား ၊ နိုးကြား ၊ စိတ်ထားနဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံးတွေ သမာနေအောင် ထကြွ ၊ နိုးကြား ၊ စိတ်ထားနေတယ်။

ဒီတော့ အမြင်သစ်၊ အသိသစ်တွေပေါက်ပြီး ငြိမ်းအေးမှုအသိထူး ဖြစ်မှု၊ ထိုးထွင်းသိဖြစ်မှု၊ စေးအညော်မဲ့မှုတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လို အမြင် ၊ အသိ အသစ်တွေဖြစ်လာလည်း မေးစရာပဲ ။လူဟာ အညစ်အကြေး မဟုတ်ဘူး ။ အညစ်အကြေးဟာ လူရဲ့ ကျူးလွန်မှုတွေကို အမှန်သိလာတယ်။ ဒီအညစ်အကြေးတွေရဲ့အကြောင်းကိုလည်း လူ့အဖြစ်မမွေးမီ အတိတ်ကာလက ကံတွေ မဟုတ်ဘူး။ ကျူးလွန်မှုကို အကောင်းထင်ပြီး ကျူးလွန်လိုတဲ့ အာသာဖြစ်တယ်လို့ သိသာတယ်။ ငြိမ်းချမ်းလွတ်မြောက်မှု အမှန်ဟာလည်း လူ့ကံတွေကုန်ဆုံးပြီး သေပြီး နောက်မှာ ဘဝဖြစ်မရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ။ လူ့ကိုယ်၊နှုတ်၊ နှလုံးတွေဟာ တစ်ခုခုကမှ လွန်ကျူးမှု မဖြစ်နိုင်တော့အောင် လွန်ကျူးမှုကို အကောင်းထင်မှု အားလုံးကုန်ဆုံးခြင်းသာ ဖြစ်တယ်လို့ဖြစ်တယ်။

ဒီငြိမ်းချမ်း လွတ်မြောက်မှုကိုလည်း ကာမချမ်းသာ စွဲလွတ်ရာနောက် လိုက်တာမဟုတ်ပဲ ၊ ကာမချမ်းသာ နောက်လိုက်တာလည်း မဟုတ်ဘဲ ကာမချမ်းသာ အစွဲနှင့် ကာမချမ်းသာစွဲက လွတ်ရာ ဒီနှစ်ဖြာ ကိုယ်စိတ်မှာ မထားဘဲ မသမာတဲ့ ပြောဆိုပြုမူ နေထိုင်မှုတွေမဖြစ်အောင် နေပြီး မသမာတဲ့ ကြိုးစား ၊ နိုးကြား ၊ စိတ်ထားဖြစ်တဲ့ မသမာတဲ့ ပြောဆိုပြုမူ နေထိုင်မှုများ မထကြွ ၊ မနိုးကြား ၊ အာရုံမထား မိအောင် နေတယ်။ မသမာတဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးများ ဖြစ်ပွားလျှင် လူ့အညစ် အကြေးများ ဖြစ်ပွားပြီး သမာတဲ ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံးများ ပွားများမှု ငြိမ်းချမ်းသုခရတယ်လို့ သမာတဲအမြင် ၊ အတွေးနဲ့ နေတယ်။ ဒီလိုနေတာဟာ လွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းကြောင်း အမှန်ဖြစ်တယ်လို့ အမြင် အသိအသစ်တွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

အညစ်အကြေးနဲ့ လူ အတူထင်စရာ

လူ့လောကဟာ ကိုယ်၊နှုတ်၊ နှလုံး လွန်ကျူးမှုကမ္မတွေကို လူ့အညစ်အကြေးတွေ ဖြစ်တယ်လို့ မထင်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ ပယ်ဖျောက်လို့ ရကောင်းတာတွေလို့ မထင်ကြလို့ ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာလူ့သဘာဝပစ္စည်းတွေဖြစ်တယ်။ လူရှိနေသမျှ ဒီအညစ်အကြေးတွေ ရှိနေမှာပဲဆိုပြီး အညစ်အကြေးနဲ့ လူကို တထပ်တည်း ယူလိုက်ကြတာဖြစ်တယ်။ ဒီအညစ်အကြေးတွေကလည်း ဒီလို ထင်ချင်စရာဖြစ်တယ်။

အညစ်အကြေးရဲ့ အစ လူမမြင်ရ

လူတိုင်းပဲ ဒီအညစ်အကြေးတွေကို ရွံ့ရှာစက်ဆုတ်ကြပေမယ့် ဒီအညစ်အကြေးကို လုံးဝကုန်ဆုံးသွားအောင် စွန့်လွှတ်နိုင်ခြင်းမရှိဘူး။ သူတို့ဟာ ဒီအညစ်အကြေးရဲ့ ဇစ်မြစ်ကိုမသိကြဘူး။ ဒီအညစ်အကြေးက သိစရာလည်း မကောင်းဘူး။ အစမထင်တဲ့ အတွက်ပဲ ။ ဒီတော့ ဒီအညစ်အကြေးရဲ့ အစဟာ လူနဲ့အတူပါလာတာ ဖြစ်တယ်။ လူဟာ မမွေးခင်ဘဝတွေက ပြုခဲ့တဲ့ကံတွေကြောင့် ဖြစ်တာဖြစ်တယ်။ ဒီအညစ်အကြေးတွေလည်း မမွေးခင် ဘဝက ကံကြောင့်ပဲ ဖြစ်တာပဲ ။ ဒီလိုအညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကြောင်းကို ချကြတယ်။ ဒီတော့ ချတဲ့ နေရာမှာ မသိတာဆိုတော့ အကြောင်းလည်း

မသိတော့ဘူးပေါ့။ သူတို့အသိထဲမှာ အညစ်အကြေးတွေဟာ လူရဲ့ ဖွားဘက်တွေ ဖြစ်တယ်။ လူရှိနေသမျှ ဒီအညစ်အကြေးရှိမယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ သူတို့ထင်သလို ဟုတ်ကြသလား။ ဒီအညစ်အကြေးတွေကိုသာသိပြီး ဒီအညစ်အကြေးရဲ့ လည်ပတ်ဖြစ်ပွားပုံကို မသိလို့ ဒီလိုထင်ကြတာသာဖြစ်တယ်။

အညစ်အကြေးရဲ့ ကြောင်းကျိုးမြင်

ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ အညစ်အကြေးတွေချည်း သက်သက်မဟုတ်ကြဘူး။ အကြောင်းဟိတ်တွေလည်းရှိတယ်။ အကျိုးဝိပါက်တွေလည်းရှိတယ်။ ဒီအညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကြောင်းဟိတ်တွေကြောင့် ဒီအညစ်အကြေးတွေဖြစ်ကြတာဖြစ်တယ်။ အကြောင်းဟိတ်မရှိပဲ ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ ဖြစ်ပေါ်လာပြီးတဲ့အခါ အကျိုးဝိပါက်ကို ချွင်းချန်ခဲ့တယ်။

ဝိပါက်အသိခက်

အကျိုးဝိပါက်အဖြစ် မချွင်းချန်ခဲ့တဲ့ အညစ်အကြေးရယ်လို့ လုံးလုံးပဲ မရှိဘူး။ အညစ်အကြေးတိုင်းဟာ အကျိုးဝိပါက်အဖြစ် ချန်ခဲ့တာချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် လူ့လောကကြီးဟာ ဒီအကျိုးဝိပါက်ကိုမမြင်မသိဖြစ်နေကြတယ်။ သူ့လက်ဖြတ်လို့ ကိုယ့်လက်အဖြစ်ခဲ့ရတာ သူသေအောင်လုပ်လို့ ကိုယ်အသေခံရတာ။ ဒီအဖြစ်မျိုးတွေကိုပဲ အညစ်အကြေးရဲ့ အကျိုးတွေအဖြစ် သတ်မှတ်ထားမိလျက်ရှိတာ ဆိုတော့ ဒီအညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကျိုးတွေကို လူတွေနားမလည်နိုင် ဖြစ်ကြရတာပဲ။ ဒီလိုနားမလည်တော့ ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ အကျိုးရှိတယ်လို့ ခံယူသူကလည်း သေပြီး နောင်ဘဝ အဆက်ဆက်တွေမှာမှ အကျိုးက ဖြစ်တာလို့ ခံယူတဲ့ အဖြစ် ရောက်တော့တာပေါ့။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ ဘာမှမဖြစ်စေဘူး ခံယူတော့တာပေါ့။ ဒါတွေဟာ အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကျိုးတွေကို မသိရာက ဖြစ်လာတာတွေပဲ။

အသိခက်ဖို့အကြောင်းများ

အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကျိုးတွေဟာ မမြင်ရစရာ ဖြစ်လောက်အောင် သိမ်မွေ့ နက်နဲလှတာတွေတော့ မဟုတ်ကြဘူး ။ ဒါကြောင့် ဒါသိဖို့အတွက် ပိတ်ဆည်းနေတာတွေက အကြောင်းကြောင်းတွေ အဖြစ် ရှိနေတယ်။ လူ့သက်တမ်း မရှည်လျားလှတာလည်း ပါဝင်တယ်။ လူ့ဖိစီးမှု ခံနေရတာတွေ တွန်းလှန်နေရတာက လည်းများလှတယ်။ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားမယ်ဆိုတော့လည်း ရှေးကရှိခဲ့ပြီး အယူအဆနောက် လိုက်ပါမသွားအောင်ကလည်း မတတ်နိုင် ရှိကြတယ်။ အစစတွေပါပဲ။ ဒီတော့ မမြင်တော့ဘူးပေါ့ ။ မမြင်ရင် သိမ်မွေ့ နက်နဲတာ ဖြစ်တော့တာပဲ။

ရိုးရိုးကြည့်က ဝိပါက်သိနိုင်

အညစ်အကြေးရဲ့ အကျိုးဟာ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ မဟုတ်ရဘူး။ ကိုယ့်မိတ်ဆွေချစ်ပြီး ကိုယ့်ရန်သူ မုန်းတာဟာ လူတိုင်းမှာ ရှိတာတွေပဲ။ ဒီချစ်တာနဲ့ မုန်းတာတွေကို ပြန်စိစစ်ကြည့်ရင် သိနိုင်တယ်။ ဒီအချစ်၊ အမုန်းတွေကို အမြဲသတိရတာမဟုတ်ဘူး။ အိပ်နေ၊ စားနေ၊ သွားလာ လုပ်ကိုင်နေချိန်တွေမှာ သတိမရကြဘူး။ အဲဒီ သတိမရချိန်မှာအချစ်၊ အမုန်းတွေဟာ ဖြစ်မနေဘူးလားဆိုရင် ဖြစ်နေတယ် လို့ဘဲ ဖြေရမယ်။ ဖြစ်နေရင် ဘယ်မှာဖြစ်နေတာလဲ မေးရမယ်။ စိတ်ထဲလို့ ဖြေမလား။ စိတ်က အမြဲပြောင်းနေတာ။ နောက်မဖြစ်တဲ့စိတ်ဟာ ရှေ့ကဖြစ်သွားတဲ့ စိတ်မဟုတ်ဘူး။ အမှတ်သညာထဲမှာ ဖြေမလား ။ သညာကလည်း စိတ်နဲ့ အတူဖြစ် အတူချုပ်တဲ့ သဘာဝပဲ။ အရင်စိတ်နဲ့ဖြစ်တဲ့ သညာဟာ နောက်ဖြစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ အတူဖြစ်တဲ့ သညာမဟုတ်ဘူး။ ရှေ့သညာက နောက်သညာကို လက်ဆင့်ပြောင်းပေးသွားတယ် ပြောရအောင်လည်း ပြောရလောက်တဲ့ ဓမ္မတာ သဘာဝ ရှိတာမဟုတ်ဘူးပဲ။ သညာဟာ သံဇာနန စုပြီးသိမှု ဆိုလည်း ဘာကိုစုမှာလဲ ။ ဘာနဲ့ စုမှာလဲ ။ ဖြစ်ပြီးကို ပျက်တာကြောင့် မရှိနေတာ တွေကို ဘာနဲ့ စုမှာလဲ ။ ဒီလိုမေးခွန်းတွေမဖြေဘဲ ဒီပြဿနာ မပြည့်နိုင် ဘူးပဲ။

ဒီအချစ် ၊ အမုန်းတွေဟာ ကိုယ်ထဲမှာရှိတယ်လည်း ပြောနိုင်အား မရှိကြဘူး။ အသွေးအသား ၊ အကြောအရိုး စတာတွေထဲမှာ ရှာမတွေ့နိုင်တာ သိကြပြီး ဖြစ်နေကြတယ်။ အဘယ်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြနိုင် တယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မပြနိုင်ဘူးဖြစ်ဖြစ် ဒီအချစ်၊ အမုန်းဟာ ချစ်မုန်းပြီးရင် အချစ် ၊ အမုန်းအဖြစ် ကျန်ခဲ့တာ ။ မပျောက်မပျက် တည်ရှိနေတာကို မလွဲမသွေ လက်ခံနေကြရတယ်။

ဖြစ်ရပ်အားလုံးဒီအတိုင်းပဲ

အချစ် ၊ အမုန်းသာမကပဲ အခြားအရာတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ ပြနေတာ အထင်အရှားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ မွေးဖွားစဉ်က အတတ်မသိဘဲ လေ့ကျင့်သင်ကြားခံရပြီးမှ တတ်သိလာတာတွေလည်း တတ်သိပြီးနောက် အခါအားလျော်စွာ သတိမရတွေ အရှည်အကြာရှိနေပေမယ့် တတ်လျက်၊ သိလျက်ရှိတာ သိကြပြီးဖြစ်နေကြတယ်။ ဒီအတတ် အသိတွေ ဘယ်မှာ ဘယ်လို တည်ရှိတယ်လို့ သိသိ၊ မသိသိ တည်ရှိနေတာကိုတော့ သိနေကြတယ်။

ဒါတွေကိုတော့ သိပြီး ကိုယ်၊ နှုတ် ၊ နှလုံးတစ်ခုခုရဲ့ ကျူးလွန်မှု အညစ်အကြေးဖြစ်တဲ့ ကမ္မတွေဖြစ်ပြီးနောက် အဲဒီကမ္မတွေနဲ့ အလားတူတဲ့ လွန်ကျူးမှု အညစ်အကြေးတွေ ဖြစ်ပွားတည်ရှိနေတာကို မသိဘူး ဖြစ်နေတာဟာ သိသင့် သိထိုက်တာကို မသိဘဲ ချော်နေတာလို့ ပြောရစရာဖြစ်တယ်။

လွန်ကျူးမှုအညစ်အကြေးတွေဟာ လွန်ကျူးမှု အညစ်အကြေးဖြစ်အောင် ကျင့်ကြံထားရတာတွေ ဖြစ်တယ်။ တခြား အတတ်အသိ အမျိုးမျိုး တွေဟာလည်း တတ်အောင် သိအောင် လေ့ကျင့် ထားတာတွေ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေမှာ ဘာခြားနားချက်ရှိသလဲ။ ကျင့်ကြံထား ရတာချင်းအတူပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ဘာမှ ခြားနားချက်မရှိဘူးပဲ။

အတတ်အသိတွေ တတ်အောင် သိအောင် ကျင့်ကြံတာက အကြောင်းပြုတာ ဖြစ်တယ်။ ဆက်လက်ပြီး တတ်သိနေတာက အကျိုးဖြစ်တာတွေ ဖြစ်မယ်။ ဒီလိုပြောကြရတယ်။ အညစ်အကြေးတွေမှာလည်း ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့ ။ အညစ်အကြေးတွေ ကျင့်ကြံတာက အကြောင်းပြုတာတွေဖြစ်တယ်။ ပြုပြီးနောက် ဆက်လက်ပြီး အညစ်အကြေးတွေ ဖြစ်ပွားနေတာတွေက အကျိုးဖြစ်တာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေကို ဒီလိုပဲ ပြောရတယ်။

အကြောင်းနဲ့ ခွဲနည်း

လွန်ကျူးမှုကမ္မဆိုတဲ့ အညစ်အကြေးတွေနဲ့ အဲဒီအညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကျိုးဝိပါက်တွေကို ခွဲတဲ့အခါ ကျင့်ကြံဆဲနဲ့ ကျင့်ကြံ ပြီးနောက်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလနဲ့ ခွဲရမယ်။ လုပ်ဆဲ မဟုတ်ဘဲ လျက်လုပ်ဆဲက အတိုင်း ဖြစ်ပွားနေတာက အကျိုးပဲပေါ့။

ဒါကြောင့် ဒီအညစ်အကြေးရဲ့ အကျိုးတွေဟာ သိစရာ မကောင်းတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ သိစရာမကောင်းတဲ့အဖြစ် ရောက်အောင် မြင့်မြောက်ထားခံရတာလဲ မသိဖို့ အကြောင်းတစ်ချက် ဖြစ်ခံရတယ်။

ကံနှင့်ဝိပါက်ဆက်မှု မသိတာ ဒုက္ခဇာစ်မြစ်

ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ် အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ အကျိုးဝိပါက်တွေ မသိကြရတာဟာ လူ့လောကကို အတိုင်းမသိ နစ်နာစေခဲ့တယ်။ လူ့လောက အမှောင်ကျတဲ့အထိပဲ။ လူတွေမှာ အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းပြီး အပန်းဆုံး အဖြစ်မှာတည်ရှိစေခဲ့တယ်။ အသက်မသေသေးပေမယ့် အသေကောင်ဘဝ ရောက်တဲ့ အထိရှိတယ်ပြောမှ ပြည့်စုံစရာ ဖြစ်မယ်။

ဒါမသိတော့ လူ့လောကရဲ့ အခက်ကို ဘယ်လိုမှ မပယ်ဖျက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီအခက်ကိုပဲ လက်မြောက်အရှုံးပေးကြရတယ်။ ဒါမသိတော့ ယုံမှားကင်္ခါ အားလုံးသိမ်းကြိုးယူတာကို လွန်ဆန် နိုင်တဲ့ အနေအထားမရှိတဲ့ အဖြစ်ခံကြရတယ်။ ကိုယ့်မှာဖြစ်နေတဲ့ လိုလားအပ်တာတွေ ၊ မလိုလားအပ်တာတွေ အထွေထွေ ဖြစ်ပွားမှု တွေဟာ ဘာကိုအကြောင်းခံ ဖြစ်သလဲဆိုတာ မသိချင်သူ မရှိဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ ။ လူ့လောကမှာ စိတ်ဝင်စားခံရတဲ့အရာဟာ အဲဒီအသိပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါသိမှလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုယ်လိုချင်တာ အရောက်ပေါက်မြောက်အောင် ကြိုးကိုင်နိုင်မယ် မဟုတ်လား ။ ဒါကြောင့် ဒါကို စိတ္တဇ မဝင်တဲ့လူတိုင်း အလိုလားဆုံးအရာအဖြစ် ထားကြတာပဲ။

ဒါကြောင့်လူ့လောကမှာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ အထွေထွေ လိုလားစရာ၊ မလိုလားစရာတွေဟာ ကောင်းကင်မှာရှိတဲ့ နေ ၊ လ ၊ နက္ခတ်တွေမှာ အကြောင်းခံတယ်လို့ ခံယူသူလည်း ခံယူတာပဲ။ ဓာတ်တွေကြောင့် ခံယူသူတွေလည်း များတယ်။ တခြားအကြောင်းတွေကြောင့် လို့ ယူသူတွေလည်း ရှိကြမှာပဲ။

ခါတ်၊ နတ် ၊ နက္ခတ်နဲ့ ရှေ့နောက်ယုံတာ ကံနှင့် ဝိပါက်မသိလို့

နက္ခတ်ဆရာနဲ့တွေ့ရင် နက္ခတ်က လူကိုပြုပြင်နိုင်ပုံတွေ အပြောကောင်းကောင်းနဲ့ ပြောတာခံရတယ်။ ကိုယ်ကလည်း မသိထားတာဆိုတော့ ဒါသဘာဝကျတယ်လို့ မခံယူသူ ရှားမှာပဲ။ နတ်ဝင်သယ်နဲ့တွေ့ရင်လည်း မိဆိုင်ဖဆိုင်တွေက ဘယ်လိုမစတာနှင့် ဘယ်လို ပြုစား တာဆိုတဲ့ ပြောတဲ့အချက်တွေကို လွန်အောင်လွဲအောင် တွေးနိုင်ဖို့ မလွယ်သူချည်း ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ ဖန်ဆင်းရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေကို ဒီလိုနဲ့ပဲ မျက်နှာမလွှဲနိုင်ကြတာပဲ။ ဘိုးတော်တွေနဲ့ တွေ့ရင်လည်း ဘာလို့၊ မသိတဲ့ ဓာတ်သဘာဝ ဆိုတာတောင် မရောက်အောင် မတွက်နိုင် ဖြစ်ကြတာပေါ့။ အတိတ်ဘဝ ညွှန်သူနဲ့ ကြုံရင်လည်း အဲဒီသူရဲ့ ပြောဆိုချက်ကို လွန်ပြီး ဒို့ဖြစ်နေတာတွေဟာ အဲဒီကကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဆန် နိုင်အား မရှိဖြစ်ကြတာတွေတွေ့ရဖို့ရှိတယ်။ တခြားတွေလည်း ဆွဲသူက သင့်တင့်တဲ့ အကြောင်းတွေနဲ့ ဆွဲရင်လဲ ပါမသွားသူမရှိ အောင်ဖြစ်မှာပဲ။

မသိဘဲ ခံယူသူမျှဝိပါက်နဲ့ချည်း

ဒီအသိကိုလူ့လောကဟာ အဆုံးစွန်ကျအောင် စိတ်ဝင်စားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီအသိနဲ့စပ်ပြီး နည်းနည်းမှမသိဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့်ပြောလာသမျှတွေဟာ ခံယူရမယ့်အရာတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလိုတွေ တွေ့ရာမှာ ခံယူမိကြတာပဲ။ ဒီလိုခံယူပေမယ့် ခံယူတဲ့အတိုင်း အတိအကျဖြစ်တယ်လို့ မဟုတ်တာလည်း သူတို့တွေကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မဖြစ်တာတွေရသလိုဖြစ်တာတွေရတာလည်း ရှိတာဆိုတော့ ဒါကအိုနေက် အဖြစ် လက်ခံထားလိုက်ကြတယ်။

ဒီခံယူချက်တွေအားလုံးက အတိအကျမှန်ကန်တဲ့ ခံယူချက်တွေမဟုတ်ဘူး။ အမှားတွေပဲ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် မှန်ကန်တဲ့ ခံယူစရာ မတွေ့တော့ ဒါပဲ ခံယူရာက မရွှေ့ကြတော့တာပဲ။ ဒီလိုမှားယွင်းတဲ့ ခံယူချက်ကို ရင်မှာပိုက်နေရပြီ ဆိုတော့ သူတို့ ဘဝရဲ့ ပန်းတိုင်က ဘယ်မှာမြင်ရစရာ ရှိတော့မလဲ။ ကလေးကချေအဖြစ်ဆိုက်တော့တာပေါ့။

လူ့လောကဟာ ကိုယ့်မှာ ကျရောက်နေတဲ့ အညစ်အကြေးနဲ့ အဲဒါတွေရဲ့ အကြောင်းဟိတ်၊ အဲဒါတွေရဲ့ အကျိုးဝိပါက် ဒါတွေမသိတာနဲ့ ဘာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံလောက်အောင် ပြောသူနောက် ကောက်ကောက်ပါ ယုံတော့တာပဲ။ ဒီအယုံတွေဟာ မှန်ကန်တဲ့

အယုံတွေမဟုတ်ကြဘူး။ အားလုံးဟာ ယုံမှားတွေပဲဖြစ်တယ်။ စိတ်တွေဝေဝါးပြီး အားအင်တွေ နည်းပါးသူဟာ ခေါ်သူထက် အထင်ထားလောက်အောင် ခေါ်ရင် နောက်ခေါ်သူနောက် ပြောင်းပြီးလည်း လိုက်မှာပဲ။

အကြောင်းအကျိုးနဲ့ သံသရာ

အညစ်အကြေးနဲ့ ဒါရဲ့ အကြောင်းကိုရော အကျိုးကိုပါသိကြရင် ဒီအညစ်အကြေးရဲ့ အကျိုးဝိပါက်တွေက အညစ်အကြေးရဲ့ အကြောင်းတွေ တဖန်မွေးဖွားပေးတာကို မသိဘဲ မနေဘူး။ အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကျိုးတွေဟာ အညစ်တွေရဲ့ အကြောင်းတွေကို မွေးဖွားပေးနေကြတယ်။ အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကြောင်းတွေဟာ သူတို့ဟာ သူတို့ အလိုလို ဖြစ်ပွားနေကြတာတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ အညစ်အကြေးရဲ့ အကျိုးဝိပါက်တွေက ပေါက်ပွားပေးခံရတာတွေချည်း ဖြစ်ကြတယ်။ အညစ်အကြေးရဲ့ ဘယ်အကျိုးတစ်ခုမှ အညစ်အကြေးရဲ့ အကြောင်းဟိတ်ကို မဖြစ်စေပဲ နိဂုန်းချုပ်သွားတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ အညစ်အကြေးရဲ့ အကြောင်းဟိတ် မှန်သမျှဟာလည်း အညစ်အကြေးတွေအတွက် အကြောင်းဟိတ်ဖြစ်နေပေမယ့် သူတို့မှာလဲ အကြောင်း ရှိတာချည်း ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒီလိုသိရင် အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိပြီပေါ့ ။ အညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကြောင်းဟိတ်ကြောင့် အညစ်အကြေးတွေ ဖြစ်တယ် ။ အညစ်အကြေးကြောင့် အညစ်အကြေးရဲ့ အကျိုးဝိပါက်ဖြစ်တယ်။ အညစ်အကြေးရဲ့ အကျိုးဝိပါက်ကြောင့် အညစ်အကြေးရဲ့ အကြောင်းဟိတ်ပြန်ဖြစ်ပြီး ဒီလို အညစ်အကြေး လည်ပတ်မှု သံသရာကို ပိုင်းခြားမိအောင် သိတော့တာပေါ့။

သံသရာသိတာ ယုံမှားပျောက်

ဒီလိုအညစ်အကြေးလည်ပတ်မှု သံသရာရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ သိပြီဆိုတော့ ဒီအညစ်အကြေးတွေဟာ နတ်ကြောင့်လား၊ ဓါတ်ကြောင့်လား ၊ နက္ခတ်ကြောင့်လား၊ ရှေးကကြောင့်လား အစစအရေးတွေဖြစ်တဲ့ ကင်္ခါလို့ခေါ်တဲ့ ယုံမှားအမျိုးမျိုးတွေ ဝင်မရတော့ပြီပေါ့။

အယုံမှားတွေမဝင်အောင် လုပ်နိုင်တာဟာ အညစ်အကြေးတွေကို ဘာကြောင့်ဖြစ်တယ်။ ဘယ်အကျိုးကို ပွားတယ်။ အဲဒီအကျိုးက အကြောင်းကို ဘယ်လိုဖြစ်အောင်ဆိုတာကို အမှန်မြင်လို့ဖြစ်တယ်။ ဒီသမ္မာဒဿမျိုးမဖြစ်ရင် ဒီယုံမှားကင်္ခါက မပျောက်ဘူးဖြစ်တယ်။ ဒီသမ္မာဒဿနမျိုးမဖြစ်ရင် ဒီယုံမှားကင်္ခါက မပျောက်ဘူးဖြစ်တယ်။

ယုံမှားပျောက်တာ မျက်စိပေါက်

ဒီတော့ ယုံမှားပျောက်တာ အရေးကြီးတယ်။ သမ္မာဒိဋ္ဌိရဲ့ အမည်တစ်မျိုး ဖြစ်လို့ပဲ ။ ဒီယုံမှားမပျောက်ပဲနဲ့ လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဘယ်လောက်ကျင့်ကျင့် မလွန်မြောက်နိုင်ဘူး။ မျက်စိမပါပဲ လမ်းသွားသူလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လွတ်မြောက်စရာ မရောက်ပဲ ရောက်ချင်ရာရောက်နေမှာပဲ။

မျက်စေ့လည်ရင်မပွားနဲ့

ယုံမှားကင်္ခါကတန်းလန်းနဲ့ လောဘ၊ဒေါသဆိုတာကို ပါးရှား ပပျောက်အောင် လုပ်သူတွေရှိကြတယ်။ ဒီသူတွေဟာ လုပ်တဲ့ အမှားထဲ ရောက်တာပဲ။ သူတို့ဟာ လုပ်တဲ့အမှားကိုတော့ အမှားမှန်း မသိကြဘူး မဟုတ်လား။ ကိုယ်လုပ်လို့ ရတာဆိုတော့ မှန်တယ်လို့ကလည်း မထင်အောင် မတတ်နိုင်ကြဘူးပဲ။

သူတို့ဟာ မြင်မြင်သမျှ ၊ကြားကြားသမျှ အစစတွေ အပေါ်မှာ အလိုလောဘတွေ မဖြစ်အောင်နဲ့ အမျက်ဒေါသတွေ မထားမိအောင် ကျင့်ကြမယ်ဆိုပြီး ကျင့်ကြတယ်။ အဲဒီအာရုံတွေဟာ ကိုယ့်အတွက် အကျိုးရှိ၊ အကျိုးမဲ့ နှစ်မျိုးထဲက တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်စေတာတွေပါတယ်။ ဆိုပါတော့ အဲဒီအာရုံကိုမလိုချင်မိအောင် မဖျက်ချင်မိအောင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ။ သူ့ဘာသာသူလိုချင်ဖျက်ချင်စိတ်ကပေါ်ပြီးသားပဲ။ လူဟာကိုယ့်အကျိုးကိုယ်တည်ဆောက်ရမှာ မဟုတ်လား။ ဒီတော့လည်း ကိုယ့်အကျိုးရှိမယ့်ဟာကို လိုချင်ရမှာပေါ့။ အကျိုးပျက်မယ့်ဟာဆိုရင် ဖျက်ချင်ရမှာပေါ့ ။ ဒီစိတ်ပေါ်တာ ကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကိုစွဲကို ကိုယ်ဆောင်ရွက်တာဖြစ်တယ်မဟုတ်လား။

မျက်စိလည်လျက်သွားလို့ရတဲ့အမှား

ဒါကိုမဆောက်ရွက်ဖြစ်အောင် ဟန့်တားခံရတယ် ဆိုတော့ ဘယ်လို အကျိုးတရားတွေ ဖြစ်ပွားမှာလဲ ။ လူစဉ်မမှီတာဟာ ပထမဆုံးရမယ့် အကျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးရမယ့် အကျိုးကတော့ လွတ်မြောက်မှု အတုကြီးကို ဒါပဲ လွတ်မြောက်မှု အစစ်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ပိုက်ဖက်နေမှ ဒါကြီးကို ရလိမ့်မယ် ။ဒါလည်း အညစ်အကြေးတွေ လည်ပတ်မှု သံသရာကြီးထဲ လည်တာပဲ။ ဒီလူဟာ သိမ်းဆည်းရမယ့် ဟာကိုလည်း သိမ်းဆည်းရမယ့်ဟာလို့ မသိဘူး။ စွန့်ပစ်ရမယ့်ဟာကိုလည်း စွန့်ပစ်ရမယ့် ဟာလို့ မသိဘူး။ သူ့ဟာအသက်ရှင်လို့ ဖြစ်ရကလေးအတွက် စား ၊ ဝတ် ၊ နေရေးကို မှီဝဲနေလိမ့်မယ်။ သူ့ဘာမှမြင်မှာမဟုတ်ဘူး။ သူ့အနာဂတ်ဟာလည်း သူ့အမြင်မှာ ပျောက်နေလိမ့်မယ်။ ဘာကိုမှလည်း မလိုချင်ဘူး ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လက်ငင်းမှာလည်း အားလုံးသုဉ်းဆိတ်ပြီး အချည်းနှီးနေမှာပဲ။

ဒါတွေဟာ လွတ်မြောက်တာတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဒါတွေကို လွတ်မြောက်တာ လုပ်လို့တော့ လောကကြီးကောင်းကောင်း ပျက်ရပြီပေါ့။ ယုံမှားတွေ မပျောက်ဘဲ အလိုနဲ့ အမျက်တွေကို ပယ်လိုက်လို့ရလာတဲ့ လွတ်မြောက်မှုကဒါတွေပဲ။ လူ့ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ လွတ်မြောက်မှုပဲ။

ယုံမှားရှိသူ အလိုအမျက်မှန်းမသိ

လူ့လောကက ပယ်ရမယ့်အလိုနဲ့ အမျက်က မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှ အစစအာရုံတွေအပေါ်မှာ ဖြစ်တဲ့အလိုနဲ့ အမျက်တွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဒါကိုယုံမှားကဒါတွေပျောက်ပြီးသူက သိနိုင်တယ်။ မပျောက်သေးသရွေ့ ဒါကိုမသိနိုင်ဘူး။

ယုံမှားပျောက်က အမှန်ရ

ယုံမှားကဒါပျောက်ပြီးသူဟာ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ အညစ်အကြေးတွေဖြစ်တဲ့ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံးတစ်ခုခု လွန်ကျူးမှုကမ္မတွေနဲ့ အဲဒါရဲ့အကြောင်းတွေ၊ အကျိုးတွေက တစ်ခုကိုတစ်ခုက ထောက်ဆပြီး ဖြစ်ပွားနေတာတွေကို အမှန်မြင်မှုတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီအမှန်မြင်တွေကို အထပ်ထပ်ရှုကြည့်တဲ့အခါ ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးဟာလူကို အထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ပြီး လူစွမ်းအားတွေ ပပျောက်စေတာကို တွေ့ရတယ်။ မြေတစ်ကောင်ရဲ့ အရစ်အပတ်ခံရတဲ့အရာဟာနောက်ဆုံးမှာ မြေရဲ့အစာ အဖြစ်ခံရသလိုပဲ ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးရဲ့ အရစ်အပတ် ခံရသူဟာလည်း ဒီဖြစ်စဉ်ကြီးကို ဖြေဖို့အတွက်ပဲ လူဖြစ်နေရတယ်လို့ ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။

အမှန်မြင်က လက္ခဏာထင်

ဒါဟာ လူ့လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးတာပါလားလို့လည်း သိလာတယ်။ ဒါဆိုရင် ဒါဟာ ဆင်းရဲဒုက္ခဆိုတာလည်း မြင်လာတယ်။ ဒါဟာ ပျက်စီးနေတာဆိုတာလည်း လင်းချင်းလာတယ်။ ဒီတော့ ဒီအညစ်အကြေးတွေ အပေါ်မှာ မလိုမလားဖြစ်လာတယ်။ ငြီးငွေ့လာတယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် ဒီအညစ်အကြေးတွေကို ဆောင်ရွက်ဖို့ အကောင်းထင်နေတဲ့ အင်အားလည်း လျော့ပါးသွားတယ်။ ဒီ အညစ်အကြေးတွေကိုလည်း ဆောင်ရွက်ရာမှာ လက်လေးလာတယ်။ ဒီအညစ်အကြေးကြောင့်ဖြစ်တဲ့ အကျိုးဝိပါက်၊ အညစ်အကြေးတွေကိုလည်း မသင်္ကာစိတ်နဲ့ စိစစ်လာတယ်။ စိစစ်တော့လည်း ပိုတွေ့ပြီး၊ အညစ်အကြေးရဲ့ အကြောင်းတွေမှာ အားအင် မထက်မသန်ဖြစ်ရတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒီအညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကြောင်းဟိတ်တွေ မဖြစ်ပေါ်လာတဲ့အထိ အကြောင်းဟိတ်တွေကို ပယ်တာ ဖြစ်လာတယ်။

ဒီတော့ ပယ်ရမယ့်အလိုနဲ့အမျက်ကအစစတွေမှာ ဖြစ်ပွားတဲ့ အလိုနဲ့အမျက် မဟုတ်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး တစ်ခုခု လွန်ကျူးမှု ကမ္မတွေရဲ့ အကြောင်းသမုဒယတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအညစ်အကြေးတွေရဲ့ အကြောင်းသမုဒယ မဟုတ်တဲ့ အလိုအမျက် တွေပယ်လို့ အညစ်အကြေးတွေ မပျောက်နိုင် မလွတ်မြောက်နိုင်လို့ပဲ။

အလိုအမျက်အမျိုးမျိုးရှိ

အညစ်အကြေးတွေနဲ့ ဒါတွေရဲ့အကြောင်းကျိုးတွေဟာ တစ်ခုကို တစ်ခု ထောက်ဆဖြစ်ပွားနေတာကိုလည်း အမှန်မြင်သူက အညစ်အကြေးတွေရဲ့အပေါ်မှာ ယုံမှားမှု ကဒါအားလုံးပျောက်ပြီး၊ ဒီအညစ်အကြေးတွေ လျော့ပါးကုန်ဆုံးဖို့မှာ အခက်အခဲမရှိ ဖြစ်တယ်။ မြင်မြင်သမျှ အစစတွေမှာအလိုအမျက်တွေ ဖြစ်ပေါ်သမျှတွေဟာ လိုအပ်တာ၊မလိုအပ်တာအလျောက် ဖြစ်လာတာလား၊ လိုအပ်တာ မလိုအပ်တာကြောင့် အလိုအမျက်တွေ ဖြစ်ပေါ်တာ မဟုတ်ဘဲလိုလားဖူးတာမလိုလားဖူးတာကို သာယာတာနဲ့ လိုလားမှုမလိုလားမှု ဖြစ်တဲ့ အလိုအမျက်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတာလား။ ဒီလိုတွေ စိစစ်ပြီး လိုအပ်တာမလိုအပ်တာအလျောက် အလိုနဲ့အမျက်တွေ ဖြစ်တာဆိုရင်တော့ အဲဒီအလိုအမျက်တွေကို ဖယ်ရှားဖျောက်ဖျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သရုပ်ဖော်နိုင်အောင်ပဲ ဖော်ဆောင်မှုကိုလုပ်လိမ့်မယ်။

ပွားသင့်တဲ့ အလိုအမျက်လည်းရှိ

ဒီတော့ မြင်မြင်သမျှ အစစတွေမှာ အသုံးကျလို့ လိုချင် တာဆိုရင် ဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေကို ဖျောက်ဖျက် မပစ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပွားရမယ့် ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေက လွတ်မြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ လူ့အညစ်အကြေးတွေက လွတ်မြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ လူ့အညစ်အကြေးတွေက လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ရတဲ့ အတွက် လူ့လွတ်လပ်မှုပါ အပျောက်ခံရတာ မဖြစ်ဘဲလွတ်လပ်မှု ဖြစ်ပွားတယ်။

ဒါတွေကြောင့် ဒီကံနှင့် ကံအကြောင်းဟိတ် ၊ ကံအကျိုးဝိပါက် အမြင်ဖြစ်တဲ့ ကမ္မဒဿနဟာလူ့လွတ်မြောက်မှုကို ဖောက်ဆောင်နိုင်တဲ့ အမှန်တရားဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ အထပ်ထပ်ဆင်ခြင်သိမြင် နေခဲ့တယ်။

တရားဟောဖို့ ဘုရားဝင်လေးစိတ်ဖြစ်

ဘုရားရှင်ဟာ လူ့အမြတ်ဆုံး အမှန်သဘာဝကို သိမြင်ပြီးနောက် အဲဒီသိမြင်ရာ ဝန်းကျင်အနီးအနားမှာပဲနေထိုင်ရင်း သိခဲ့ပြီးတာတွေနဲ့စပ်တဲ့ ဆင်ခြင်ဖွယ်အားလုံးသိမ်းကြီးဆင်ခြင် နေထိုင်ခဲ့တယ်။ ဘုရားရှင်ဟာ ဒီလိုဆင်ခြင်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဒီအမှန်တရားတွေကို ဟောပြောဖို့အတွက် ဝင်လေးတဲ့စိတ်များ အဖြစ်ပွားခံရတယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ အမြင်မှာ လောကဟာ လာဘသက္ကာရ၊ သိလောကတွေဖြစ်ဖို့ ဘက်မှာပဲ သူတို့ခေါင်းတစ်ခုလုံးကို တစ်ချိုးထဲ ဦးခိုက်ထားနေကြတယ်။ လာဘ စတာတွေ မဟုတ်တာအတွက် သူတို့ ခေါင်းတွေ မရှိနေကြဘူး။ ဒီလူလောကကို တရားဟောတာဟာတော့အုပ်အလယ်မှာ တစ်ယောက်ထဲ အော်ဟစ်နေတာလို ဖြစ်မှာပဲလို့ မြင်နေတယ်။ လောကကို တရားဟောဖို့ ဝန်လေးနေခဲ့တယ်။

ဝန်လေးပေမယ့် မဟောလို့ မဖြစ်ပုံ ဘုရားတွေ

ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်ကို ကြီးစိုးတဲ့စိတ်ဟာ ငြိမ်မနေခဲ့ဘူး။ ဒီအတိုင်းထားလို့ လောကကြီးပြိုလဲပျက်စီး သွားမှာပေါ့လို့မြင်နေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီတရားကို ဟောပြောရင် မသိသူချည်းတော့ မဟုတ်ဘူး။ သိသူနည်းနည်းတော့ ရှိနိုင်တယ်။ အသိဉာဏ်မျက်စိရှိသူဟာ မရှိတာမဟုတ်ပေမယ့် အများအပြားရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသူတွေကို ဟောဦးမှပဲလို့ စိတ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရွံညံ့တွေထဲက တက်လာတဲ့ ကြားဖူးတွေဟာ ရွံညံ့နားမှာပဲ ရှိသေးတာရှိသလို ရေလယ်လောက် ရောက်နေတဲ့ ကြားဖူးတွေလည်း ရောက်နေကြပြီပဲ ။ ရေမျက်နှာပြင် အနီးအပါးရောက်နေတဲ့ ကြားဖူးတွေလည်း ရောက်နေကြတာပဲ။ ရေမျက်နှာပြင်အထက် တက်စပြုနေတဲ့ ကြားဖူးတွေလည်း တက်စပြုနေကြတယ်။ ရေမျက်နှာပြင်က လွတ်ပြီးပွင့်အာနေကြတဲ့ ကြားပွင့် တွေလည်း ပွင့်နေကြပြီ ။ လူတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။

တရားဟောရမယ့်သူကို ဘုရားရွေး

ဘယ်သူ့ကို အဦးဆုံး ဟောပြောရမလဲ။ အာဠါရတို့ ဥဒကတို့လား ၊သူတို့ဟာ ကျေးဇူးများသူတွေ ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူတို့ဟာ လွန်နေကြပြီပဲ ။ သူတို့ဟာ လောကကြီးကို လဟာပြင်အဖြစ် အမြင်ပေါက်သူတွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြပြီ။ ဝိရမ္မိတဗ္ဗ ၊ ဝတ္ထုအာရုံဆိုတာကို သူတို့နားမလည်တဲ့ အဖြစ်ရှိခဲ့ပြီ။ ပြောရင်သူတို့ဟာ နား၊ မျက်စိ ၊ မရှိသူ တွေဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ဒီလိုဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကို ဟောပြောရမလဲ။ တခြားကျေးဇူးများသူတွေကတော့ ကောဏ္ဍညတို့ လူသိုက်ပဲ။ သူတို့ဟာ လိုလေသေးမရှိအောင် ငါဘုရားကို တရားရှာနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့သူတွေပဲ။ ပြီးတော့ သူတို့ဟာ လွတ်မြောက်လိုသူတွေ ဖြစ်ကြတာလည်း အမှန်ပဲ။ အိမ်ရာထောင်တဲ့ လူဘောင်မှာနေရင် မင်းရဲကျွန်ပြုခံရတယ်ဆိုပြီး တောမှာနေ ၊ တောမှာစား လုပ်နေခဲ့ကြတာ ။ဒီတော့ သူတို့ဟာ ငါဘုရားဆီက လွတ်မြောက်မှုတရားကို အစောင့်စားကြီး စောင့်စားနေကြသူတွေပဲ။ ငါဘုရားက အဲဒီအတွင်းက အားထုတ်တဲ့တရားကို မျက်နှာလွှဲကျော့ခိုင်းလိုက်လို့ သူတို့တွေ စိတ်နှလုံးမသာမယာနဲ့ ငါ့ကို ကျော့ခိုင်း ထွက်ခွာသွားကြတာ ဖြစ်တယ်။

ပဉ္စဝဂ်တို့လုပ်ရပ်ဂုဏ်ပြု

ငါ့ကိုဒီလိုကျော့ခိုင်းသွားကြတာကိုက သူတို့ကို ချီးကျူးစရာပဲ။ သူတို့ငါ့ကို ပြုစုယုယမှုတွေ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုယုယကြတာပဲ။ တရားဓမ္မကို ငါကကျော့ခိုင်းတော့ တရားဓမ္မမရှိတဲ့ငါ့ကို သံယောဇဉ်အမျှင် တွဲမနေပဲ ငါ့ကို ခွဲထားခဲ့ပြီး ကျော့ခိုင်း သွားကြတာ ဖြစ်လို့ပဲ။ သူတို့ဟာ ငါ့လူတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ တရားရဲ့လူတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ဒီလောက်လွတ်မြောက်မှု တရားအပေါ် သစ္စာခံတဲ့သူတွေဟာ လွတ်မြောက်မှုတရား နားကြားရဖို့အထိုက်တန်ကြီး ထိုက်တန်သူတွေပေါ့။ ဒီတော့ ငါအနေနဲ့ သူတို့ ရှိရာ မိဂဒါတောဘက် မနက်ဖြန်မှာ ခရီးထွက်မယ်။ ပြီးရင်သူတို့ကို ငါရတဲ့ တရား ဟောကြားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဘုရား၏ဓမ္မခရီးအတွင်းမှဥပက

ဘုရားရှင်ဟာဂယာမှ မိဂဒါဘက်ခရီးထွက်ခဲ့တယ်။ ဝါဆိုလွန်းရက်ထဲမှာပဲ တစ်နေရာမှာ ဥပကအမည်ရှိတဲ့ တက္ကတွန်းတစ်ဦးကို စကားပြောရတယ်။ သူကငါ့ကိုမေးတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုရည်မှန်းပြီး ရဟန်းပြုတာလဲလို့ပဲ။ ငါ့ဆရာကိုမေးတာပေါ့ ။ ငါ့မှာလည်း ဆရာရယ်လို့ ညွှန်ပြရမယ့် သူက ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြေလိုက်တယ်။ ငါ့မှာ ဆရာရယ်လို့ ညွှန်ပြစရာ မရှိဘူးလို့ပဲ ဒီတော့ ငါ့ကို ဘယ်လိုသိမှတ်ပေး ရမလဲလို့မေးတယ်။ မာရ်တွေ အောင်မြင်ပြီး ထားသူလို့ သိပေးရမယ်လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

ဥပကဟာ ဒီအဖြေကို လက်ခံချင်ပုံ မပေါ်ဘူး ။ ဒါပေမယ့် အတွန့်တက်ပြီး ငြင်းတာမျိုးလည်း မလုပ်ဘဲ စကားတုန့်ပြန်တာတစ်ခုကို သူလုပ်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒါက ဟုတ်မှာပါပဲ၊ဟုတ်မှာပါပဲ လို့ပဲ။ သူ့ရဲ့ ဒီလိုတုန့်ပြန်မှုဟာ သူ့ကို တရားဟောဖို့နေရာ မရှိပုံဖော်ပြချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားမိဂဒါရောက်

တစ်ရွာဝင် ၊တစ်ရွာထွက် ၊ တစ်တောဝင်၊ တစ်တောထွက် နှင့် နေ့ရက်တွေ လွန်လာတဲ့အခါ မိဂဒါတောဘက် ဆင်းသက်လာခဲ့တယ်။ ရက်က ဝါဆိုလပြည့်ဖြစ်ပြီ။ ညနေခင်းမှာ ပဉ္စဝဂ် စခန်းကို ချဉ်းကပ်မိတယ်။ ပဉ္စတို့ဟာ ငါဘုရားလာနေတာကို အဝေးကပဲ မြင်ကြတယ်။ ပဉ္စဝဂ်တစ်ဦးတိုင်းရဲ့ခေါင်းတွေဟာ အလုပ်တွေကို လျင်မြန်စွာပဲ လုပ်ပြစ်လိုက်ကြတယ်။

ဘုရားအတွက် ပဉ္စဝဂ်တို့တွေ့ရီ

တစ်ချိန်မှာ သူတို့အချင်းချင်း ကတိကဝတ်ပြုထားခဲ့ကြတာ ရှိတယ်။ သိဒ္ဓတ္ထကို ဒို့ရဲ့ ဆရာဂုရုအဖြစ်က စွန့်လွှတ်ကြစတမ်းလို့ပဲ။ အခုသူတို့ စွန့်ပစ်ခံထားရတဲ့ သိဒ္ဓတ္ထဟာ သူတို့ဆီကို ဦးတည်စိုက်ပြီး လာနေတာကို သူတို့မြင်ကြတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ဘယ်လိုလဲလို့ပဲ။

တစ်ဦးရဲ့မျက်နှာကိုတစ်ဦး ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ အတူအညီပဲ ၊ နားလည်ချက်တစ်ခုကို သူတို့ရသွားကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို သူတို့သိကြတယ်။ ဒို့ကတိကို ဒို့နှုတ်လိုက်ကြအောင်လို့ပဲ။ ဒါကိုမျက်စိနဲ့ စကားပြောတာနဲ့ပဲ အရယူလိုက်ကြတာပဲ။ ဒီအချိန်မှာ ဘုရားရှင်ဟာ ပဉ္စဝဂ်တို့ စခန်းအနီးအပါးအတွင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ပဉ္စဝဂ်တို့ဆုံးဖြတ်ချက်ဖျက်ကြ

ပဉ္စဝဂ်တို့ဟာ ဘုရားကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ခရီးဦးကြို ပြုကြတယ်။ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်သူက ပြင်၊ ခြေဆေးရေထည့်သူက ထည့် ခြေသုတ်အဝတ် ပေးသူက ပေး၊ ရေအေး ရေချမ်းတိုက်သူက တိုက်၊ ယပ်လေ ခတ်ပေးသူက ခပ်ပေး၊ ကိစ္စအရပ်ရပ်ကို အလုပ် မကျန်ရအောင် ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ဆောင်ရွက်ကြပြီး အလွှာပသလွှာပ ပြောကြဆိုကြတာတွေ လုပ်နေကြတယ်။

ပဉ္စဝဂ်တို့ကိုဘုရားတရားဟော

နေဝင်ရီတရော ဖြစ်တဲ့နေ့လုံးကြီး မဝင်တဝင်မှာ အရှေ့အရပ်က လဝန်းကြီးလည်း ကမ္ဘာမြေဘက်တက်လာနေခဲ့ပြီ။ ဒီအချိန်မှာ ဘုရားဟာ သူတရားရလာခဲ့တာ အကြောင်း ဟောပြောမှု အစပြု လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တရားကလွဲပြီး တခြားဘာကိစ္စမှ ဂရုမစိုက်နိုင်အောင် အနေအထားမှာ ရှိခဲ့ကြတယ်။

ဘုရားရှင်တရားမဟောမီက ဘုရားရဲ့ အသွင်သဏ္ဌာန် ဟန်ပန်အနေအထားကြောင့် ဘုရားကို ယုံကြည်ရုံမျှရှိခဲ့ကြတယ်။ ဘုရားရဲ့ အိန္ဒြေရလွန်းတဲ့ အနေအထားကို မလွန်ဆန်မကျော်လွှားနိုင်ကြရာက ဘုရားရဲ့ဟောပြောချက် ကြားရတဲ့အခါမှာတော့ သူတို့ ခေါင်းတွေကို သွက်သွက်ခါအောင် အလုပ်လုပ်စေတဲ့ အထိဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ဘုရားက သူသိတဲ့တရားဟာ လွတ်မြောက်မှုဆီ အရောက်ဘယ်လို သယ်ဆောင်တယ် ဆိုတာ လည်ပတ်မှုအကြောင်း ဟောပြော တာဖြစ်တယ်။ ဒီအထဲမှာ သူတရားရဖို့ အကြောင်းပြတဲ့အခါမှာ သူတရားရဲ့ ဝိသေသကို ပထမဆုံးပြခဲ့တယ်။

ပဉ္စဝဂ်တို့တုန်လှုပ်ရတဲ့ဘုရားတရားရဲ့ ဝိသေသ

ဒီပြချက်ဟာ ပဉ္စတို့ အသဲကို ဆွဲကိုင်လှုပ်သလို ဖြစ်တာပေါ့။ အဲဒါက နှစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဒီတရားတွေကို တရားရှာသူတွေ မမှီဝဲရဘူးရဟန်းတို့ ဆိုတာပဲ ၊ နှစ်ခုဆိုတဲ့ စကားဟာ ပဉ္စဝဂ်တို့ ဦးခေါင်းကို တင်းပုတ်တစ်ခုနဲ့ ထုနှက်လိုက်သလို ဖြစ်တယ်။

ဒီစကားဟာ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်တာလဲ မေးဖွယ်ပဲ။ ပဉ္စဝဂ်တို့ အသိတရားရှာသူ မမှီဝဲရမယ့် တရားဟာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်လို့ ဧကန်ဧက မှတ်သားထားချက် ရှိကြလို့ပဲ ။ တရားကျင့်သူ ရှောင်ရမယ့်တရားဟာ တစ်ခုပဲ။ အဲဒါကအာရုံငါးပါး ကာမဂုဏ်တရားကရတဲ့ချမ်းသာကို စွဲငြိတာနောက် လိုက်စားတာပဲ ။ တရားကျင့်သူဟာ ဒါကို ရှောင်ရမယ်။ ဒီလိုပဲ သူတို့သိနေခဲ့တယ်။

ပဉ္စဝဂ်တရားဘုရားပယ်

အခုကြားလိုက်ရတာက တရားကျင့်သူ မမှီဝဲရမှာဟာ နှစ်ခုဆိုပါလား။ အဲဒါ ဘာလဲ ၊ အဲဒါ ဘာလဲပေါ့ ။ ကာမချမ်းသာအစွဲနောက် မလိုက်တာအပြင် ဘာများ မမှီဝဲစရာရှိသေးသလဲ၊ ဘာများရှိသေးသလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေ ဖြစ်နေချိန်မှာပဲ ဘုရားရဲ့ ဟောပြောမှုက ရောက်လာတယ်။ အဲဒါက အတ္တကိလမထာနုယောဂ ဆိုတဲ့ မိမိဖြစ်တဲ့ အတ္တကို ချိန့်နှုတ်ချာရအောင် လုပ်တာနောက်လိုက်တဲ့ ၊ ပန့်ပိုးမှု မလုပ်ဖို့လို့ပဲ။

အဲဒါက ဒို့အလုပ်ပဲ ၊ ဒို့အချိန်နှင့်အမျှ လုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ ကိုယ့်ကို ချိန့် နှုတ်ချာအောင်လုပ်တဲ့ ပုံပိုးမှုပဲ။ ဆင်ရိုင်းကိုကြိုးသွင်း အစာဖြတ်ပြီး ချိန့်နှုတ်ချာအောင် လုပ်တော့တာပဲ ။ ဒို့အရိုင်းကိုလည်း ဒီလိုမနိုင်ရင် ဘယ်လိုနိုင်မှာတဲ့လဲ ။ ဒို့ကလည်း ဒို့အားမာန်ကိုမှီပြီး မာန်မူကြတာ မဟုတ်လား။ ဒီအားမာန်ကို ချိုးနှိမ်တာ သဘာဝမကျဘူးတဲ့လား။ ဘုရားကတော့ ဒါဟာ တရားရှာသူ ရှောင်ရမယ့် အထဲထည့်သွားပြီ။ ဒို့ဘဝ ပျောက်ပြီလား။ ဒို့အလုပ်တွေ အမှားတွေလို ချေဖျက်တာတော့ ခံလိုက်ရပြီ။ ပဉ္စဝဂ်တွေက ဒီအတွေးတွေကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နဲ့ မတွေးအောင် မတတ်နိုင်ရှိကြရင်းနဲ့ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဆက်လက်ပြောဆိုချက်ကို နားစွင့်နေကြရတယ်။

အစွန်းနှစ်ခုကြားတရားရှိဦးမတဲ့လား

ဒီအစွန်းလမ်းမှာ နှစ်ရပ်ကိုမကပ်တဲ့ အလယ်အလတ်ဖြစ်တဲ့လမ်းကို ဒို့ ထိုးထွင်းသိခဲ့ပြီ။ ဒီလို ဘုရားရဲ့ ပြောဆိုချက်ကို ကြေငြာချက်အဖြစ် နားထောင်ရသလို ပဉ္စဝဂ်တို့ အလွန်အံ့သြကြရတယ်။ ဒီအစွန်းနှစ်ရပ်မှာ အလယ်က အကြားအလပ်ဆိုတာ ရှိဦးမှာတဲ့လား၊ ရှိသေးတယ်တဲ့လား။

ကာမအာရုံတွေနဲ့ ကာမအာရုံတွေက လွတ်တာတွေ ဒီနှစ်ခုဟာအစွန်းလမ်းနှစ်ခုဖြစ်တယ်တဲ့ ။ ဒီနှစ်ခုရဲ့ အလယ်ဖြစ်တဲ့ အကြားအလပ်ဆိုတာ ရှိနိုင်သေးတယ်တဲ့လား။ ပဉ္စဝဂ်တို့ အံ့သြမှု အဆုံးနိုင်သေးခင်မှာလည်း ဘုရားရှင်က အစိတ်အပိုင်း ရှစ်ချက်ရှိတဲ့ အရိယာတို့လမ်းဟာ အလယ်အလတ်လမ်းဖြစ်တယ်လို့ ထုတ်ပြန်လိုက်တယ် ။ ဒီရှစ်ချက်ကလည်း လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆက်ဆံကြတဲ့ အချင်းအရာရှစ်ခုရဲ့ သမာကြတဲ့ အဖြစ်တွေပဲလို့ပဉ္စဝဂ်တို့ တွေ့ကြတယ် ။

သမာတဲ့လူဆက်ဆံရေး အခြင်းအရာ အစွန်းက လွတ်တာပဲ

ဒါ အလယ်လမ်းတဲ့လား။ ဒါအလယ်လမ်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဘာနဲ့ ပြောကြမလဲ ။ ပဉ္စဝဂ်တွေမှာ ဒီပြဿနာတွေ ပေါ်နေကြတယ်။ ဒါဟာ ကာမချမ်းသာ ငြိကပ်တာနောက် လိုက်တယ်လို့လည်းပြောမဖြစ်တာလည်း အမှန်ပဲ။ ကာမချမ်းသာ ငြိကပ်မှုကိုတောင် သိတတ်မှုတွေ မဖြစ်တာနောက် လိုက်တယ်လို့ ပြောမဖြစ်တာလည်း မှန်တာပဲ။ ဒီသမာတဲ့ လူဆက်ဆံရေး အချင်းအရာ ရှစ်ချက်ဟာ အစွန်းနှစ်ခုက လွတ်နေတာဟာ အမှန်ပဲ။ သမာတဲ့ လူဆက်ဆံရေး အချင်းအရာ ရှစ်ချက်ကိုဆောင်တာဟာ အကြိုက်အမုန်း တစ်ခုခု ဖြစ်တဲ့ အစွဲနဲ့ ဆောင်ရွက်မှု မဟုတ်တာ သေချာတယ် ။ ပြီးတော့ ဒီလို ဆောင်ရွက်တဲ့ အတွက် ချုပ်တည်းအောင်အီးနေရတာတို့ မသိအောင်နဲ့ သိစရာမရှိအောင် တမင်ဖန်တည်းနေရတာလည်း မဟုတ်တဲ့အတွက်ကိုယ့်ကိုယ်ကို မပင်ပန်းစေတာလည်း သေချာတာပဲ။ ဒါကြောင့် ဒါကတော့အစွန်းနှစ်ခုက လွတ်တာသေချာနေပြီ။

သမာတဲ့ ဆက်ဆံရေး အချင်းအရာများလို့ အကျိုးများပါ့မလား

သမာတဲ့ လူဆက်ဆံရေး အခြင်းအရာ ရှစ်ချက်ဟာ အစွန်းကလွတ်တာမျှပဲလား။ တကယ်ပဲ အကျိုးများဖို့တွေအထိ ရှိနိုင်ပါ့မလား။ စက္ခုကရဏီတဲ့မျက်စိလုပ်သမား ၊ ဉာဏကရဏီညာဏ်လုပ်သမား အစစတွေနဲ့ တန်ဖိုးတွေ ဖြတ်ထားတယ်။ ဒါတွေတကယ် ဖြစ်ပါ့မလား။

ပဉ္စဝဂ်တွေဟာဘုရားရှင်ကသူတရားရခဲ့ပုံ အကြောင်းကိုပြောချက် စကားတလုံးတိုင်းမှာပဲ အံ့သြပြီးရင်းနဲ့ နာကြားကြရတယ်။ ဘုရားရှင်က သူ့ဟောပြောချက်ရဲ့ နိဂုံးချုပ်အဖြစ် သစ္စာတရားတွေကို အခြင်းအရာ တစ်ဆယ့်နှစ်ခုအထိ ထိုးထွင်းသိပြီးမှ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ (ဘုရား) အဖြစ်ဝန်ခံကြောင်း ပြောဆိုပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ ပဉ္စဝဂ်ထဲက ရှင်ကောဏ္ဍညဟာ စကားတုန့်တစ်ခု ပြန်ခဲ့တယ်။

ကောဏ္ဍညတရားနားလည်ပြီ တရားဆည်းကပ်ပြီ

သူ့စကားက ဘုရားဟောပြောလိုက်တဲ့ သစ္စာတရားတွေ သူနားလည်ပြီဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ။ ရှင်ကောဏ္ဍညရဲ့ ပြောဆိုချက်ကို ဘုရားရှင်ကလည်း စကားတုန့်ပြန်မိန့်ကြားခဲ့တယ်။ ရှင်ကောဏ္ဍညသိသွားပြီရောလို့ပဲ ။ဒီမိန့်ကြားချက်ကို ရှင်ကောဏ္ဍည ကြားတဲ့အခါဘုရားထံ တောင်းဆိုစကား လျှောက်ထားလိုက်တယ်။ တပည့်တော် အရှင်ဘုရားဆီမှာတရားကျင့်ပါရစေ။ ပြီးတော့ ဒီတရားကို တပည့်တော်ရဲ့ ဘဝကိုလည်းပေးပါရစေဆိုတာမျိုးပဲ။

ကောဏ္ဍညရဟန်းအဖြစ် ဘုရားခွင့်ပြု

ဒီလျှောက်ထားချက်ကို ဘုရားရှင်က လက်ခံကြောင်းမိန့်ကြားတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီးရှင်ကောဏ္ဍညဟာ တရားကို အပြည့် ချဉ်းကပ်သူ ဘုရားတပည့် ရဟန်းအဖြစ် ရရှိသူဖြစ်တယ်။ ဘုရားတပည့် သာဝကအဖြစ် ရောက်သွားတယ်။ ဘုရားဖြစ်ပြီး နှစ်လတိတိ အကြာမှာ ဘုရားရှင်ဟာ ပထမဆုံး တပည့်ရဟန်းကိုရခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားဟာ ကျန်တဲ့ ပဉ္စဝဂ်လေးဦးကို ဆက်လက်ဟောပြောနေတယ်။ ရှင်ကောဏ္ဍညဟာ ဘုရားနဲ့ ကျန်တဲ့ အဖော်လေးဦးအတွက် ဝေယျာဝစ္စ ပြုပေးနေတယ်။

ဝါဆိုလပြည့်ကျော် လေးရက်နေ့မှာမှ ပဉ္စဝဂ်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံးတရား မသိသေးဘဲကျန်နေတဲ့ ရှင်အဿဇိဟာ တရားသဘောပေါက်ပြီး ဘုရားထံ တပည့် သာဝကအထိ လျှောက်ထားတောင်းဆို ရရှိခဲ့တယ်။ ဒီနေ့ဟာ ဘုရားရှင်မှာ တပည့် ရဟန်းငါးဦး ရှိသွားပြီဖြစ်တယ်။

ပဉ္စဝဂ်တို့ကို အနတ္တလက္ခဏာ ဘုရားဟော

ဝါဆိုလပြည့်ကျောက် ငါးရက်နေ့မှာ ဘုရားရှင်ဟာ ပဉ္စဝဂ်တို့ကို ပွားများစရာတရားတော်ကို ဟောကြားပြသပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါက အနတ္တလက္ခဏာ ဒေသနာပဲ။ ဘုရားရှင်က ရုပ်ဝေဒနာ အစရှိတဲ့ အစွဲအစုတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်မဟုတ်တာတွေ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ညွှန်ကြားပြသတယ်။ ဒါကိုအကြောင်းပြချက်နှစ်ချက်ကို ထုတ်ပြတယ်။ ပထမပတ်ချက်အဖြစ် ဒီအစွဲအစုတွေဟာ နှိပ်စက်ကြတယ်။ ဒုတိယ တစ်ချက်အဖြစ် ဒီအစွဲအစုတွေဟာ ကိုယ့်အလို မလိုက်ကြဘူးလို့ပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ဟာကိုယ့်ကိုမနှိပ်စက်ဘဲ ရှိရမယ်မဟုတ်လား။ နောက်တစ်ချက်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ဟာ ကိုယ့်အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား။ ဒီနှစ်ခုမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီအစွဲတွေဟာ ကိုယ့်မဟုတ်ကြဘူးလို့ ဘုရားကညွှန်ပြခဲ့တယ် ။

ဥပါဒါနက္ခန္ဓာတွေကို ပဉ္စဝဂ်တို့ လက္ခဏာမြင်ပြီး

ပဉ္စဝဂ်တို့ကလည်း ဘုရားညွှန်ပြပြီးတာနဲ့ အတူသုံးသပ်ပြီး ဖြစ်ကြတာကြောင့် ဘုရားဟောပြောချက်ကို သဘောသူတို့အဖြစ်မှာ ရှိသွားကြတယ်။ ဘုရားဟာ ဒါတွေကို နိစ္စ အနိစ္စ ဘယ်လိုတွေ ထင်ကြသလဲလို့ ဆက်မေးတယ်။ ပဉ္စဝဂ်တို့က ဒါတွေဟာ အနိစ္စ တွေပေါ့လို့ဖြေကြတော့ ဘုရားက ဆက်မေးတယ်။ အဲဒီ အနိစ္စဖြစ်တာတွေဟာ ဒုက္ခနဲ့သူခ ဘယ်လိုထင်ကြသလဲလို့ပဲ။ ပဉ္စတို့က ဒုက္ခတွေပဲလို့ ဖြေကြတော့ အဲဒီ အနိစ္စဒုက္ခဖြစ်တဲ့ တရားတွေကို ငါဖြစ်တယ်။ ငါ့ဥစ္စာ ဖြစ်တယ်။ ငါ့ကိုယ်ထည်ဖြစ်တယ်။ ဒီလို တစ်မျိုးမျိုးမှတ်ရင် တော်မလား မေးတယ်။ ပဉ္စဝဂ်တို့က မတော်ဘူးလို့ဖြေကြတော့ ဘုရားက ဆက်ပြောတယ်။ အစွဲရုပ်နဲ့ ဝေဒနာ သင်္ခါရဝိညာဉ်တွေ အားလုံးကို ငါမဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ဟာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ထည်လည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ရှုမြင်ကြရမယ်။ ဒီလို ရှုကြည့်ရင် အဲဒီအစွဲရုပ် စတာတွေကို ငြီးငွေ့လိမ့်မယ် ။ ငြီးငွေ့ရင် မစွဲပဲ ရှိလိမ့်မယ်။ မစွဲရင် လွတ်လပ်လိမ့်မယ်လို့ပဲ။

ကမ္ဘာပဌမဆုံး ဘုရားတပည့်ရဟန္တာငါးပါး

မြတ်စွာဘုရားဟာ ဒီတရားဟောပြီး ပဉ္စဝဂ်ရဟန်းတွေကို ရဟန်းကိစ္စ အပြီးတိုင်ရောက်စေခဲ့တယ်။ ဝါဆိုလပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့ဟာ ကမ္ဘာလောကမှာ ရဟန္တာ ခြောက်ပါးအထိ ရှိလာခဲ့ပြီပဲ။

ဆဌမသာဓကဖြစ်မဲ့သူက

ဘုရားရှင်ရဲ့ ဓမ္မစက် လည်ပတ်တဲ့သတင်းဟာ လူ့သတင်း လူချင်းဆောင်သဘောနဲ့ လွင့်ပျံ့ခဲ့တယ်။ မကြာမီမှာပဲ နာလက ဆိုသူ တစ်ယောက် ဘုရားထံမှောက် ရောက်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ ဘုရားရဲ့ မွေးမြေနိုင်ငံရဲ့ ဦးဆောင်လမ်းညွှန် သဘောတရားပိုင်ရှင် ဒေဝီလ ရသေ့မြတ်ရဲ့ တူတော်သူဖြစ်တယ်။ သူဟာ ဦးကြီးတော် ဒေဝီလက မသေမီက မှာကြားခဲ့တဲ့စကားကို လက်ခံရရှိခဲ့သူဖြစ်တယ်။ သိဒ္ဓတ္ထဟာ ဓမ္မစက်ကို လည်စေလိမ့်မယ် ။ လည်စေပြီ ကြားရင် သိဒ္ဓတ္ထထံ အရောက်သွားပေတော့ ဆိုတဲ့ စကားပဲ။

ဒီစကားအရ နာလကဟာ ကြားရင်ကြားခြင်း ကပိလဝတ်က ဗာရာဏသီ မိဂဒါတောအရောက် ဘုရားထံမှောက်ရောက်လာသူ ဖြစ်တယ်။ နာလကက ဘုရားကို လျှောက်တယ်။ ရဟန်းဘဝဟာ မလွယ်ပါ။ အဲဒီရဟန်းရဲ့ ဥစ္စာဖြစ်တဲ့ မောနေယျတွေဟာ ဘာတွေဖြစ်ပါသလဲ ဟောကြားပေးပါလို့ အမောတကော တောင်းဆိုလျှောက် ထားခဲ့တာပဲ။

ဘုရားက မောနေယျတွေကို ဟောပြောလိုက်တယ်။ နာလကက ဒီမောနေယျတွေကို ပျောက်ရမှာ အတောက်ကြီး စိုးရိမ်ပြီး ရွာတစ်ရွာမှာ နှစ်ခါဆွမ်းခံတာမျိုးနှင့် သစ်တစ်ပင်အောက် နှစ်ခေါက်ဝင်ရောက် နေထိုင်မိတာမျိုး မရှိအောင်အထိ လုံ့လ စိုက်ကျင့်ကြံသွားတယ်။ သူဟာ ဒီကမ္ဘာမှာ ခုနစ်ပါးမြောက် ရဟန္တာပဲ။

ယသသဌေးသားရဟန္တာဖြစ်

ရှစ်ပါးမြောက်ရဟန္တာကတော့ အရှင်ယသပဲ ဖြစ်တယ်။ ယသဟာ ဗာရာဏသီက အလွန်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားပဲ။ သူကလည်း ဘုရားကမိဂဒါမှာ ဓမ္မစက်လည်ပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြားတယ်။ သူဟာသူ့ကို ဖျော်ဖြေချွေရုံနေကြသူတွေရဲ့ အလယ်ကနေပြီး ဒီသူတွေရဲ့ အိုနာ သေနေတဲ့ ဘဝတွေကို မြင်တာကြောင့် ငြီးငွေ့ ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ မိဂဒါတောထဲက ဘုရားဆီမှာတရားနာပြီး တရားဝန်ထမ်းသူ ရဟန်းအဖြစ် ယူလိုက်တယ်။

သူမိဘတွေက သူပျောက်သွားတာကို လိုက်ရှာကြတယ်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးအနက်က အမေဟာ ဘုရားမဖြစ်မီက သိဒ္ဓတ္ထကို ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်းမှာ နို့ဆွမ်းကပ်ခဲ့သူပေါ့ ။ ဒီသားကလေးဟာ အဲဒီညောင်ပင်ဆီက သားဆုပေးလို့ ရခဲ့သူပဲ ။ အဲဒါကို ကျေးဇူးတင်လို့ သူ့ရွာပြန်အရောက်မှာ ဒီညောင်ပင်ကို နို့ဆွမ်းပူဇော်တာပဲ။ သိဒ္ဓတ္ထကိုတွေ့လို့ သိဒ္ဓတ္ထကို ညောင်ပင်စောင့်နတ်အမှတ်နဲ့ပေးခဲ့တာပဲ။

ယသမိဘများ အစဆုံး ဥပသကာဖြစ်

ယသရဲ့ အဲဒီအမေနဲ့ အဖေတို့ဟာ သားရှာရင်း ဘုရားကို မိဂဒါတောမှာ တွေ့တယ်။ သူတို့လည်း တရားနာရပြီး တရားကို ချည်းကပ်သူ ဥပသကာတွေအဖြစ် ရောက်ကြတယ်။ ဥပသကာထဲမှာ သူတို့ဟာ ပထမဆုံးတွေပဲ။ ယသကိုဆက်ပြီး ယသရဲ့ သူငယ်ချင်း တွေလည်း ရဟန်းပြုကြတယ်။ သူတို့က တွေးကြတယ်။ ယသလို ချမ်းသာသူက ရဟန်းလုပ်တာကြည့်ရင် ရဟန်းအဖြစ်ဟာ အလွန်လုပ်အပ်လို့ဖြစ်ရမယ်။ ဒို့ဟာ ယသလို မချမ်းသာကြဘူး။ ဒီတော့ ဒို့ရဟန်း မလုပ်နိုင်စရာမရှိဘူးလို့ ဆင်ခြင်ပြီး ဘုရားထံ ရဟန်းလာပြုကြတာ ဖြစ်တယ်။

ဝါကျွတ်မှာ ရဟန္တာ(၆၀)ပါးကို သာသနာပြုမိန့်ခွန်းဘုရားမိန့်

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ရောက်တဲ့အခါ ဘုရားမှာ တပည့်သာဝက ရဟန်းခြောက်ဆယ်ရှိနေပြီ။ ဘုရားက ဒီနေ့မှာပဲ ဒီရဟန်းခြောက်ဆယ်ကိုပဲ အရေးကြီးတဲ့ မိန့်ခွန်းတစ်ခုပေးတယ်။ အဲဒါက သာသနာပြု မိန့်ခွန်းပဲ။ ရဟန်းတို့ တစ်ပါးလျှင်တစ်လမ်းကျ ဒေသလှည့်လည်ထွက်ကြ။ လူအများကြီးပွားအောင်၊ ချမ်းသာအောင် လောကကို

စောင့်ရှောက်မှုဖြစ်အောင် တရားတွေကို ဟောပြောကြလို့ပဲ။

မိဂဒါမ ဘုရားခွာ

ဒီမိန့်ကြားချက်အရ မနက်ဖြန် တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ကစပြီး ခရီးထွက်ကြတယ်။ ဘုရားကလည်း သူ့သပိတ်သူဆောင်၊ သူ့သင်္ကန်းသူသယ်ကာ လမ်းခရီးတစ်ကြောင်းကို သူယူခဲ့တယ်။ ဒီခရီးကို ထွက်လာခဲ့တဲ့ ဘုရားဟာ မိဂဒါနဲ့ဥရုဝေဠအကြားက ကပ္ပါသိကတောအရောက် သစ်တစ်ပင်အောက်မှာ နေသန့်နေတယ်။

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်တို့ကိုချွတ်

အဲဒီအချိန်က ကပ္ပါသိကတောထဲမှာ ကောသလနဲ့ ဖတူမိကွဲ ဖြစ်ကြတဲ့ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီညီနောင်သုံးဆယ်တို့လည်း ရောက်နေကြတယ်။ သူတို့ကတော့ ဒီတောထဲကို တောကစား ရောက်နေကြတာပဲ။ သူတို့မှာ မိန်းမတွေလည်း ပါလာတယ်။ အငယ်ဆုံးညီ အတွက် မိန်းမမရှိလို့ ငါးလာတဲ့ မိန်းမလည်း ပါလာတယ်။ အဲဒီမိန်းမက သူ့ကိုဆင်ယင် ဝတ်စားထားတာတွေကို ခိုးပြီးထွက်ပြေးလို့ ညီအစ်ကိုတွေအားလုံး ဒီမိန်းမကို တောထဲမှာလိုက်ရှာနေကြတယ်။

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတို့ ဘုရားကိုတွေ့တော့ မေးကြတာပေါ့။ ဒီနားက မိန်းမတစ်ယောက် သွားလာတာ မြင်မိသလားလို့ပဲ ။ ဘုရားက ပြန်ဖြေတယ်။ မိန်းမကို ဘာလုပ်ဖို့ ရှာကြတာလဲ။ မင်းသားတို့ဟာ မိန်းမကိုရှာတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှာတာ ဘယ်ဟာက ကောင်းလို့လဲလို့ မေးတယ်။ မင်းသားတွေလည်း ဒီမေးခွန်းစကားကို စိတ်ဝင်စား သွားကြတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ရှာတာက ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်ကြောင်း ပြောကြတယ်။

ဒီလိုဆိုရင် မိန်းမအရှာရပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှာရအောင်လား။ ရှာလိုကြတယ်ဆိုရင် ထိုင်ကြမင်းသားတို့လို့ ဘုရားက မိန့်ကြားတယ်။ ဘုရားဟာ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ညီနောင်သုံးဆယ် သူတို့ကိုယ်ကိုယ်သူတို့ တွေ့ကြတဲ့ အထိ စကားအဆင့်ဆင့် သွယ်ပြီး ပြောဟော သွားတယ်။နောက်ဆုံးမှာ သူတို့ဟာ သူတို့ကိုယ်ကိုယ်သူတို့ တွေ့သွားကြတယ်။

ဘုရား ကဿပညီနောင်တို့ စခန်းရောက်

ဘုရားဟာ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီတို့ကို တရားနဲ့ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခဲ့ပြီး ဥရုဝေဠဘက်ကို တစ်ပါးတည်းပဲ ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ တောအုပ်ထဲက နေရသူရာမြစ်ကလေးရဲ့ ဘေးမှာရှိတဲ့ ကဿပစခန်းသုံးခုထဲက အထက်အကျဆုံးစခန်းဖြစ်တဲ့ ကဿပအစ်ကိုကြီးရဲ့ စခန်းကို ဝင်ရောက်ခဲ့တယ်။ တည်းခိုနေထိုင်ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ မီးတင်းကုတ်မှာပဲ နေစရာရှိတော့တယ်လို့ညွှန်ပြခံရပြီး ဘုရားဟာ မီးတင်းကုတ်မှာပဲ နေခဲ့တယ်။

အဲဒီမီးတင်းကုတ်ဟာ မြွေဆိုးတစ်ကောင်က သောင်းကျန်းနေတယ်။ ဒါကြောင့် ကဿပရဲ့ တပည့်တွေဟာ ရဟန်းဂေါတမ မနက်လင်းအောင်မှ ခံပါ့မလား စိုးမိကြတယ်။ ဘုရားဟာ မြွေဆိုးကို အလွယ်လို့ ယဉ်ပါးစေခဲ့တယ်။ ကဿပတွေက ဘုရားကိုအံ့သြကြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကသူတို့လို ကိလေသာကုန်သူမဟုတ်ဘူး လို့လည်းအထင်သေးကြတယ်။

ကဿပပူဇော်ပွဲ ဘုရားရှောင်

ဘုရား ဒီစခန်းမှာနေစဉ်မှာပဲ မာဂဓတိုင်းသူတွေက ကဿပတွေကို ပူဇော်တဲ့တစ်နေ့နဲ့ ကြိုခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့မှာ ဘုရားကဆွမ်းခံရာက ပြန်မလာခဲ့ဘူး။ ရွာစွန်မှာအစွန့်ခံထားရတဲ့အဝတ်အစုတ်အနွမ်းတွေကို အညစ်အကြေးနဲ့ ပိုးလောက်တွေကို ဖယ်ရှားပြီး ယူခဲ့ကာလျှော်ဖွပ်နေလှမ်း ဆွမ်းစားပြီး သစ်ရိပ်မှာအဝတ်တွေကိုချုပ်နေခဲ့တယ်။ ဆောင်းခြုံစရာ အနွေးထည် သင်္ကန်းပေါ့။

ဘုရားကဿပစခန်းပြန်ရောက်ချိန်ဟာ ပူဇော်ပွဲပြီးစီးလို့ ပူဇော်လာသူတွေ ပြန်သွားကြပြီဖြစ်တဲ့ အချိန်ပဲ။ ကဿပတွေဟာ ဘုရားကိုတွေ့ကြတော့ စကားအလှတွေ ဝေဝေဆာဆာ ပြောကြတယ်။ ဘုရားဂေါတမဟာ ဒီနေ့မှဘယ်သွားနေတယ်မသိဘူး။ ဒီနေ့ဒီမှာပူဇော်သူတွေလာရောက် ပူဇော်ကြတာ။ ရဟန်းဂေါတမကို မျှော်နေကြတာ။ ပူဇော်သူတွေရဲ့ပူဇော်တာ ခံဖို့ပေါ့လို့ ဖြစ်တယ်။ ကဿပတို့ဟာ ဒီနေ့မှာ ဂေါတမရဟန်းကို မခေါ်မကောင်း ခေါ်မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့သူများ ဖြစ်ကြတယ်။ ဘုရားက အလေးမထားဘဲ ဒီပွဲကို ရှောင်ရှားပေးခဲ့တာအတွက် ကဿပတွေ အနေချောင်ခဲ့ရတယ်။

ဘုရားရဲ့အလိုက်သိမှု ကဿပတို့ ကြိုက်ပြီး တရားရ

ဘုရားဟာ အလိုက်သိစွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်သူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ကဿပတွေဟာ ဘုရားကိုရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ ဆက်ဆံလာကြတယ်။ ဒီလိုပေါင်းသင်းတဲ့အတွက် တစ်နေ့မှာ ကဿပအကြီးအကဲဟာ ဘုရားနဲ့ပြောဆိုရာကဘုရားရဲ့သစ္စာ အရောင်ကို ရိပ်မိသိရှိသွားခဲ့တယ်။ သူဟာဒီလိုဖြစ်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့တပည့် ကဿပသုံးရာကျော်လောက်ကို အစည်းအဝေးခေါ်လိုက်တယ်။ စုံညီတဲ့အခါသူစကားပြောတာပဲ။

ကဿပတို့ ဘုရားထံတပည့်ခံကြပြီ

တပည့်တို့ ငါတော့ရဟန်းဂေါတမရဲ့ တပည့်အဖြစ်ကို ခံယူတော့မယ်။ တပည့်တို့ကတော့ ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြတယ်။ ရဟန်းဂေါတမရဲ့ တပည့်အဖြစ်ခံယူလိုကလည်း ခံယူနိုင်ကြတယ်။ မခံယူလိုကလည်း မခံယူဘဲ နေနိုင်ကြတယ်။

ခေါင်းဆောင်ကဿပက ဒီလိုပြောတော့ တပည့်ကဿပတွေက ပြန်ပြောကြတယ်။ ဆရာက ဒီလိုလုပ်ရင် တပည့်တို့လည်း ဘာမှငြင်းဆန်နေစရာ မရှိကြပါ။ အားလုံးလည်း ရဟန်းဂေါတမထံ တပည့်ရဟန်းအဖြစ်ခံယူကြပါမယ်လို့ပဲ။

ကဿပတို့ ရှေးက ဘာသာရေးအဆောင်တွေစွန့်ကြဲ

ကဿပဆရာတပည့်အားလုံး ညှိနှိုင်းညီညွတ်ပြီးသွားရင်ပဲ သူတို့စခန်းမှာ ရှိကြတဲ့တစ်ချိန်ကဘာသာရေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို နေရဉ္စရာမြစ်ထဲလွှင့်မျှောပစ်ကြတယ်။ ဒါကိုအောက်စခန်းနှစ်ခုမှာရှိကြတဲ့ ကဿပညီနှင့် တပည့်တွေက တွေ့ကြတယ်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါဘာဖြစ်တာလဲ အစရှိတဲ့မေးခွန်းတွေမေးပြီး တပည့်တွေကို စုရုံးစေကာ အဖြစ်မှန်သိရှိရေးအတွက်နောင်တော်ကြီးကဿပ စခန်းရှိရာကို တက်လာခဲ့ကြတယ်။

ညီကဿပတွေလဲ ရဟန်းပြု

နောင်တော်ကြီး ကဿဟာသူညီကဿပတွေနဲ့ သူညီတွေရဲ့ တပည့်တွေကိုဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင်ရှင်းပြတယ်။ သူနဲ့ တပည့်တွေအားလုံး ရဟန်းဂေါတမထံမှာပဲ တပည့်ရဟန်းအဖြစ်ယူကြတော့ဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် စွန့်ပစ်ကြတာပဲ။ ညီတို့နဲ့ တပည့်တွေကတော့နောင်တော်လိုပဲ လုပ်ချင်လုပ်ခွင့်ရှိတယ်။ မလုပ်ပဲလည်း ကိုယ်ကြိုက်သလိုလည်း နေနိုင်ကြတယ်။ နောင်တော်ကြီး ကဿပရဲ့စကားကြားကြရတဲ့ ညီကဿပတွေနဲ့ တပည့်တွေဟာနောင်တော်ကြီးကို ပြန်ပြောကြတယ်။ ညီကဿပတွေနဲ့ တပည့်တွေဟာနောင်တော်ကြီး ကဿပကို ယုံစားသူတွေ ဖြစ်ကြပါတယ်။ နောင်တော်ကြီးဟာ အသစ်ကောင်းလို့ အဟောင်းစွန့်တာအမှန်ဖြစ်ရမယ်။ ဒီတော့ညီတို့နဲ့တပည့်တွေလည်း ရဟန်းဂေါတမရဲ့ တပည့်ရဟန်းအဖြစ် ခံယူကြမယ်လို့ပဲ ။

ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ကြွပြီး

ဘုရားရှင်ဟာ ကဿပညီနောင် ရဟန်းတစ်ထောင်ခြံရံပြီး ဂယာမှရာဇဂြိုဟ်မြို့ကိုကြွတယ်။ ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရဟာ ဘုရားကို ဘုရားမဖြစ်မီကတွေ့ဆုံစကား ပြောခဲ့ဖူးသူဖြစ်တယ်။ ရဟန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘာကြောင့် ရဟန်းလုပ်နေသလဲ။ သူတိုင်းပြည်ရဲ့ အာဏာတစ်ဝက်ကို သူပေးမယ်လို့အထိ ကမ်းလှမ်းခဲ့ဖူးတယ်။

ဘုရားလောင်းလျာ သိဒ္ဓတ္ထဟာ သူ့ကမ်းလှမ်းတာကို ငြင်းဆိုခဲ့တယ်။ တရားပဲရှာမယ်ပြောခဲ့တယ်။ ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပါပြီ။ တရားရပြီဆိုရင်တော့ သူ့မြို့တော်ကို အလျဉ်အဦး ဟောပြောပေးပါလို့ ဖိတ်ကြားတယ်။ ဘုရားဟာ တရားရလို့အတော်အတန် ဖြန့်ကျက်ပြီးတဲ့အခါမှာ ရာဇဂြိုဟ်ကို ကြွသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်။

ဗိမ္ဗိသာရ ဥပသကာဖြစ်

ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ အားရဝမ်းသာကြိုဆိုပြီး သူပိုင်ဝါးဥယျာဉ်ထဲမှာ လုံလောက်တဲ့အထိ ကျောင်းတွေဆောက်စေပြီး သူ့မြို့သူမြို့သားတွေ ဖူးမျှော်တွေ့ဆုံ နာကြားလိုသူတိုင်း နာကြားနိုင်အောင် ဘုရားကိုသီတင်းသုံး နေထိုင်စေတယ်။ ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရလည်း တရားသိပြီး ချဉ်းကပ်သူ ဥပသကာတစ်ဦးအဖြစ် ခံယူလိုက်တယ်။

မြို့သားတွေ သံသယ ကဿပဖျောက်

မြို့သူမြို့သားတွေက ကဿပညီနောင်တို့ကို သိကြပြီးတွေ့ များကြတယ်။ ဝါးဥယျာဉ်မှာ ကဿပညီနောင်တို့နဲ့ ရဟန်းဂေါတမတို့ ရောက်နေကြတာကို လာရောက် တွေ့ဆုံကြတယ်။ သူတို့စိတ်မှာ မရှင်းမရှင်းလည်းဖြစ်ကြတယ်။ ရဟန်းဂေါတမဟာ ကဿပညီနောင်တို့ရဲ့ တပည့်လား ။ ကဿပညီနောင်တို့က ရဟန်းဂေါတမရဲ့ တပည့်လားလို့ပဲ အမျိုးမျိုးကြိုက်သလို ပြောနေကြတာတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒီယုံမှားဖြစ်ပွားမှုကို ကဿပညီနောင်တို့သိကြရတဲ့အဖြစ်ရောက်တဲ့အခါ နောင်တော်ကြီး ကဿပဟာ ရှင်းလိုက်တယ်။ တစ်နေ့မှာ လာရောက်တွေ့ဆုံသူ လူအများရောက်လာခိုက်ဖြစ်တယ်။ နောင်တော်ကြီးကဿပဟာ ဘုရားရှေ့မှောက် အရောက်သွားပြီး အရိုအသေပြုမှုအပြည့်နှင့် ဘုရားကိုလျှောက်ထားလိုက်တယ်။ အရှင်ဟာတပည့်တော်တို့ရဲ့ ဆရာအရှင်ဖြစ်ပါတယ်။ တပည့်တော်တို့ဟာ ဆရာအရှင်ရဲ့ တပည့်များသာ ဖြစ်ကြပါတယ်။ အစရှိတဲ့ အကြောင်း တွေဖြစ်တယ်။ မြို့သူမြို့သား ပရိတ်သတ်လည်း မီးကိုရေနဲ့ငြိမ်းလိုက်သလို ငြိမ်းပြီး သံသယတွေပျောက်ကြရတယ်။

သူတို့ပူဇော်ရမယ့်သူဟာ ဘုရားဖြစ်ကြောင်း သိပြီး ဘုရားကို ပူဇော်ကြတယ်။ ဘုရားကလည်း ပရိတ်သတ်ကို တရားဟောတယ်။ ပရိတ်သတ်ထဲက အတော်များများဟာ တရားကို သိသွားကြတယ်။ ရသူလည်းရသွားကြတယ်။ တချို့က တပည့်ရဟန်းလုပ်ကြတယ်။ တချို့က တကာဥပါသံခံသွားကြတယ်။ ဒီအလုပ်တွေကို သူတစ်သက်တာရုံကျန်တဲ့ (၄၅)နှစ်ကြာအောင် လုပ်သွားတယ်။

ဘုရားရဲ့အောင်ပွဲ

ဘုရားရဲ့ဒီအဖြစ်တွေဟာ ဆက်တိုက်အောင်ပွဲကြီးတွေလို့ ပြောရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် လောကအားနဲ့ စာရင်မပြောပလောက်တဲ့

အောင်မြင်မှုပေါ့။ သူတရား ဓမ္မဟာ တခြားတရားဓမ္မ ခေါင်းဆောင်တွေရတဲ့ ရလဒ်ထက်ပိုမိုတယ်။ ဒါပေမယ့် လောကရဲ့ ဦးဆောင်လမ်းညွှန် အဖြစ်အထိတော့ မရောက်ခဲ့ဘူး။

ဘုရားရဲ့အောင်ပွဲ အမြဲတေ အောင်ပွဲမျှဖြစ်

သူတရားကြောင့် လောကကြီးရဲ့ အချုပ်အနှောင်အတုတ်အဖွဲ့စနစ်တွေ ဘာတစ်ခုမှ ပြောင်းလဲမသွားကြဘူး။ ကျွန်ကလည်းကျွန် အဖြစ်က မပျက်ဘူး။ သခင်ကလည်းသခင်ပဲ၊ ဘုရင်ကလည်း ဘုရင်ပဲ။ သူတရားသိသူ အရေအတွက်ဟာ လောကရဲ့ အတုတ်အဖွဲ့ကိုနဲ့အောင် လုပ်နိုင်တဲ့အထိ အားမရှိဘူး။ ဒါကြောင့် သူတရားဟာ လူတွေရဲ့ ဦးဆောင်လမ်းညွှန် သဘောတရားအဖြစ် အောင်ပွဲမခံနိုင်ဘူး။ ဘုရားရှင်ဟာ မြို့ပြရွာနယ်မရွေး အလျှင်းသင့်သလို မရပ်မနား သွားလာနေခဲ့တယ်။ တရားဓမ္မတွေကိုလည်း ဟောပြောပြသနေခဲ့တယ်။ တပည့်ခံသူ ဥပသမ္ပန္နနဲ့ ဥပသကာတွေလည်း အများအပြားပဲ ရရှိခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို ဆုံးမသွန်သင်မှုလည်း လုပ်နေခဲ့တယ်။ မနေမနားဘဲ လုပ်သလောက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဖြစ်တာက အမြဲတေကျတာပေါ်တဲ့အထိပါပဲ။ ဒါဟာလည်း ဘုရားရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာပဲဖြစ်တယ်။ ဒီရုပ်ပုံလွှာဟာ ဘုရားကိုလေ့လာသူတွေ မလွဲမသွေသိရမယ့် အချက်ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ ဘဝရုပ်လွှာကို လေ့လာခဲ့ကြရာမှာတွေ့လောက်ဆိုရင် အတော်ပီပြင်ခဲ့ပြီ။ ဘုရားဟောကြားတဲ့တရားကို လေ့လာရာမှာ ၎င်းတိတိအဖြစ်ကလွန်နိုင်လောက်ပါပြီ။ ဒီမှာဒီလောက်ဆိုရင် ဘုရားလေ့လာမှု ပြီးသင့်ပါပြီ။

ဆက်လက်လေ့လာရန်အညွှန်း

အညွှန်းအဖြစ်ကျန်တာကို ဆက်လေ့လာရန် အညွှန်းနည်းနည်းပြောရမယ် ဆိုရင် -

ဘုရားရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို အပြည့်စုံနီးပါး မြင်ချင်ပါတယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ရဲ့ဓမ္မနှင့်ဝိနိယတွေမှာ ရှာဖွေကြည့်ရဖို့ရှိတယ်။ ဓမ္မနှင့်ဝိနိယတွေဟာ သူ့ကိုမြင်သာတဲ့ တစ်ခုတည်းဖြစ်တဲ့ တံခါးပေါက်ပဲ။

ဘုရားရုပ်လွှာ

အဲဒီမှာသူဟာ အလွန်ပဲ လူသားဆန်စွာ မြတ်နိုးမဆုံး ဖြစ်စရာကောင်းတဲ့ နေထိုင်လူရူးသွားလာပြောဆို ပြုမူသွားတာတွေ အားကျရလောက်အောင် တွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရဲ့ အဲဒီရုပ်လွှာတွေဟာ လူတွေအတွက် သူ့ရုပ်လွှာတွေက လမ်းညွှန်နေပါတယ်။

ဒီမှာအဲဒီလောက်ကုန်စုံအောင် မပြသတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီထဲက ဘုရားရှင်ရဲ့ လောကမြင်ပုံကလေးတွေကို ခြုံပြီး နည်းနည်းစီ ဖော်သွားပါမယ်။ သူ့ရဲ့ ပညာပုံသဏ္ဌာန် အမြည်းအစမ်းပေါ့။

တရားမမြင်သူတွေမြင်တဲ့ဘုရားပုံ

ဘုရားရှင်ဟာ ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေသိနေကြတာနဲ့ မတူဘဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ သိနေကြတဲ့ ဘုရားရှင်ဟာ လူသားနဲ့မတူဘူး။ လူမဟုတ်တဲ့ တခြားဘာလို့လဲ ပြောစရာမရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သိလိုက်ပြီး ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်နိုင်တယ်။ ဘာမှမဖြစ်တာ မရှိသူဖြစ်နေတယ်။ မိုးပေါ်လည်း လမ်းလျှောက်နိုင်တယ်။ ရေပေါ်လည်းသွားနိုင်တယ်။ မြေကြီးထဲလည်း ငုပ်နိုင်တယ်။ အဝေးလည်း မြင်နိုင်ကြားနိုင်တယ်။ ချက်ချင်း ရောက်အောင်လည်း သွားနိုင်တယ်။ စကြဝဠာမက ကြီးလည်းပြနိုင်တယ်။ မြူမှုန်လောက်သေးလည်းပြနိုင်တယ်။ ရုပ်သွင်အမျိုးမျိုးလည်း လုပ်ပြနိုင်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတယ်။

လူမိုက်ချီးမွမ်းတာကြောက်စရာ

ဒီတော့ဘုရားဟာ လူနဲ့မတူတော့ဘူး။ ဘာနဲ့မတူတဲ့သူဖြစ်နေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်တာကိုပဲ ဘုရားရဲ့ဂုဏ်လို့ ယူနေကြတယ်။ ‘အတုလ’ ဂုဏ်ပေါ့။

တကယ်တော့ ဘာနဲ့မတူတဲ့သူမဟုတ်တာ မကောင်းဘူး။ လူနဲ့မတူတာ အထူးအားဖြင့် မကောင်းဘူး။ ဘုရားဟာ လူရဲ့သွား ခေါင်းဆောင်ပဲ။ ဘုရားဆိုတဲ့ နာမည်ကိုက ဒီအဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ လူရဲ့သွားဟာ လူကစံပြုရမယ့်သူပဲ။ စံပြလူဟာ ဘာနဲ့မတူဘူးဆိုရင် အထူးအားဖြင့်လူနဲ့မတူဘူးဆိုရင် အဲဒီစံပြသူဆီက စံကိုလူက ဘယ်လို ယူမလဲ။ ဒါကြောင့် ဒီဂုဏ်ဟာဂုဏ် မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ဖြစ်တယ်။

မသိသူကချီးမွမ်းတာဟာ မကောင်းဘူး။ ဂုဏ်မရဘဲအပြစ်ရတတ်တယ်။ ကောင်းစေချင်လို့လုပ်ပေမယ့် မလုပ်တတ်ရင် ပျက်တယ်။

ဘုရားရဲ့ အတုလဂုဏ်

ဘုရားဟာ ဘာမှမသိစရာကြီး မဟုတ်ဘူး။ သူ့အတွေးအခေါ် အပြောအဆိုနဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လူနားလည်စရာ နယ်ပယ်က နည်းနည်းမှ မလွန်ဘူး။ နားလည်စရာ အလွယ်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်တယ်။ ဘုရားရဲ့ဂုဏ်ရည်ဟာဒါပဲဖြစ်တယ်။

ဘုရားဂုဏ်ဟာဘယ်သူနဲ့မှမတူလို့ ‘အတုလ’ ရတာမဟုတ်ဘူး ။လူတိုင်းနားလည်အောင်၊ လူနဲ့အတူဆုံးဖြတ်လို့ ‘အတုလ’ ရတာဖြစ်တယ်။ လူတိုင်းဟာ လူနားလည်လို့ရသူတွေမဟုတ်ဘူး။ ဘုရားက လူနားလည်လို့ရသူဆိုတော့ ဘုရားဟာ ဒီမှာပဲ သူများနဲ့မတူတာဖြစ်တယ်။ သူ ‘အတုလ’ ဘွဲ့ဟာ ဒါရဲ့ ဘွဲ့ပဲ။

ဘုရားရဲ့ အရိယသစ္စဒဿန

ဘုရားရဲ့ အသိအမြင်ကို ကြည့်ကြရအောင်။ လောကမှာ လွန်ကျူးချင်တာ မငြိမ်းချမ်းကြောင်းတဲ့။ လွန်ကျူးမှုနဲ့ လွန်ကျူးမှုအကျိုးတွေဟာ မငြိမ်းချမ်းခြင်းတွေတဲ့။ ပြီးတော့ လောကလွန်ကျူးနဲ့ လွန်ကျူးအကျိုးမရှိတာတွေဟာ ‘ငြိမ်းချမ်း’တဲ့ ။ လောကလွန်ကျူးနဲ့လွန်ကျူး အကျိုးတို့ရဲ့ အပြစ်မြင်တာဟာ ‘ငြိမ်းချမ်းကြောင်း’တဲ့။ ဒါပေမယ့်လောကဟာ ဒီလေးချက်ကို ဘာဖြစ်တယ်လို့ မသိကြဘဲ ဖြစ်နေကြရတယ်။

ဘုရားလူများလက်ခံ

သူသိတာကို ဘယ်သူကန့်ကွက်နိုင်မလဲ၊ သူသိတာကို မဟုတ်ပါဘူးလို့ မပြောနိုင်တာဟာ သူသိတာအတိုင်း လူတွေလက်ခံသွားကြလို့ဖြစ်တယ်။ လက်ခံတာဟာ နားလည်လို့ပဲ။ သူ့အသိအမြင်ဟာ လူနဲ့သိပ်စပ်တယ်။ လူနားလည်စရာ သိပ်ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားဟာ လူနားမလည်စရာသူ မဟုတ်ဘူး။

သူ့အပြောအဆိုတွေဟာလည်း လူနားလည်စရာ အကောင်းဆုံးတွေချည်း ဖြစ်ကြတယ်။ ဒါတချို့ထုတ်ကြည့်ရအောင်။

ဘာသာရေးပြဿနာ ဆယ်ပါး ဘုရားရှောင်

ဘုရားကို ဘုန်းကြီးတွေကရော လူတွေကရော ပြဿနာတွေ မေးလေ့ရှိကြတယ်။ တစ်ခါမှာ အယူအဆပြဿနာ ဆယ်ချက် အမေးခံရတယ်။

- ၁။ ဘုရားဟာ လူတွေသေပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ယူသလား ။
- ၂။ လူတွေသေပြီး မဖြစ်ဘူးလို့ ယူသလား ။
- ၃။ လူတွေသေပြီး တစ်ချို့ဖြစ် တစ်ချို့မဖြစ်ယူသလား ။
- ၄။ လူတွေသေပြီး ဖြစ်တာလည်းမဟုတ် ၊ မဖြစ်တာလည်းမဟုတ် ယူသလား။
- ၅။ အသက်ဟာ ကိုယ်နဲ့အတူတူလို့ ယူသလား ။
- ၆။ အသက်ဟာ ကိုယ်နဲ့ တစ်ခြားစီလို့ယူသလား။
- ၇။ လူ့လောကကို အရှိလို့ ယူသလား။
- ၈။ လူ့လောကကို မရှိလို့ ယူသလား။
- ၉။ လူ့လောကကို ဆုံးတဲ့အရာလို့ ယူသလား။
- ၁၀။ လူ့လောကကို အဆုံးမဲ့အရာလို့ ယူသလား။

ဒီပြဿနာတွေဟာ အဲဒီခေတ်က ရှေ့တန်းရောက်တဲ့ ဒဿန ပြဿနာတွေ ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီပြဿနာတွေကို ဒီခေတ်မှာလည်း နောက်တန်း ရောက်အောင် သိပ်မလုပ်နိုင်ကြသေးပါဘူး။ ဒါတွေဟာ လူတွေငြင်း ခုံရတဲ့ ပြဿနာတွေပဲ။ ငြင်းခုံရတယ် ဆိုကတည်းက နားလည်လို့ ရသူရှိသလို မရသူလည်းရှိတာ ထင်ရှားတယ်။

ဒီပြဿနာတစ်ခုခုထဲ ဘုရားရဲ့အဖြေစကား ရောက်သွားရင်လည်း ဘုရားစကားဟာ လူတိုင်းနားလည်မခံရတဲ့ စကားဖြစ်သွားမှာပဲ။

မယူကာမျှမက မယူကြောင်းပါပြ

ဒီအမေးတွေကိုဘုရားက ဘယ်လိုအဖြေစကားပြောသလဲ။ အားလုံးကိုပဲ သူမယူဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီမေးခွန်းတွေရဲ့ အဖြေတွေဟာ လူမသိတဲ့အရာကို မပြောတာထင်ရှားတယ် မဟုတ်လား။ မယူဘူးလို့ ပြောတာမကဘူး။ မယူရကြောင်းတွေကိုတောင် ဘုရား ပြောသေးတယ်။ ဒါတွေဟာ အယူတွေဖြစ်တယ်။ ဖမ်းစားတတ်တဲ့ အယူတွေဖြစ်တယ်။ အယူမှား ခရီးဆိုးကြီးဖြစ်တယ်။ ငြိမ်းအေးမှုကို မဖြစ်စေဘူး။ ဒီလိုတွေပြောတယ်။ ဘုရားရဲ့ ဒီစကားတွေကို ဘယ်သူမှ မချေဖျက်နိုင်ခဲ့ကြဘူး။ အခုလည်း မချေဖျက်နိုင်ကြဘူး။ ဒါဟာသူ့စကားကို လူအားလုံးနားလည်ကြတာရဲ့အမှတ်အသားပေါ့။ နားမလည်ရင် နားမလည်သူက ချေဖျက်မှာပေါ့။

ဘုရားရှင်ဟာ ဒီလိုနားလည်စရာ အကောင်းဆုံးစကားတွေကို ပြောသူဖြစ်ပါတယ်။ နားလည်စရာကောင်းတဲ့ စကားဟာ မှန်တဲ့စကားပေါ့။ မှန်ရင်လူတွေ မငြင်းကြဘူး ။ မငြင်းတာဟာ နားလည်လို့ပဲ။

ဘုရားယူတာ ဘုရားပြော

ဘုရားရဲ့ ဒီစကားကွက်ကိုပဲ ဆက်ကြပါဦးစို့ ။ မေးသူတွေက ဘုရားရဲ့ အဖြေကို ကြားရတဲ့အခါ လက်ခံဖို့လည်း ခက်၊ ငြင်းဆန်ဖို့လည်း ခက်ဖြစ်ပြီးစကားကွက်ကိုလှည့်ပြောကြရတယ်။ ဒါတွေဘာမှ မယူရင် ဘာကြောင့်ရဟန်းလုပ်နေတာလဲလို့

ပြောကြရတယ်။ ဒါကို ဘုရားက သွက်သွက်လက်လက်ပဲ ဖြေတယ်။ လူတွေမှာ မလိုလားစရာ အသိအမြင်ခံဒုက္ခတွေရှိတယ်။ ပယ်စရာဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းတွေလည်း ရှိတယ်။ လိုလားစရာ ငြိမ်းချမ်းလွတ်လပ်တာလည်းရှိတယ်။ လုပ်စရာ ငြိမ်းချမ်းလွတ်လပ်ကြောင်း အပွားခံတွေလည်းရှိတယ်။ ဒီလေးချက်ရဲ့ အနက်မှန်ဟာဘာဖြစ်တယ်။ ပြောပြဖို့ရဟန်းလုပ်တာဘဲ။ ဘုရားရဲ့ ဒီစကားမှာလည်း နားမလည်စရာမရှိဘူး။ သူပြောကြားချက် ကြားရသူတိုင်း လက်ခံရတယ်။ နောင်လူတွေလည်း လက်ခံရမှာဘဲ။

ဘုရားပြောစကားဟာ လူနားလည်စရာ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ လူမှာ အချက်ကျတဲ့ ဒီလေးချက်ရှိတာ လူတိုင်းလက်ခံ မှာဘဲ။ ဒီလေးချက်ကို အနက်မှန်ကောက်ဖို့ အရေးကြီးတာလဲ ဘယ်လိုငြင်းမလဲ။ ဟုတ်တယ်လို့ အားလုံး နားလည်ကြရမှာဘဲ။ ဘုရားရဲ့ စကားဟာ ဒီလောက်နားလည်စရာကောင်းတဲ့ စကားဖြစ်တယ်။

သစ္စာလေးပါးကလွတ်တဲ့တရားမရှိ

ဒီနေရာမှာ အလျင်းသင့်လို့ ဘုရားကို နားလည်စရာကလေးမှတ်ခဲ့ရမယ်။ တရားတွေကို ဘုရားကဘယ်လောက်ဟောဟော သူတရားတွေဟာ ဒီလေးချက်ရဲ့ တစ်ချက်ချက်အနက်ကို ပြနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ သူက ဒါပြောဖို့ ရဟန်းလုပ်တယ်ဆို မဟုတ်လား။ သူတရား တွေများပေမယ့်နားလည်လို့ မများတော့ဘူးပေါ့ ။ ဒါအမြတ်ထုတ်ရမယ်။

လူနဲ့အတူလွန်ဆုံးသူ အဖြစ်မတူတဲ့ အတူလ

ဘုရားစကားတွေဟာ လူအားလုံးရဲ့ နားကိုကြားစေနိုင်အောင် ချောမွတ်လွန်းလှတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားဟာလူနဲ့မတူသူ မဟုတ်။ လူနဲ့ အတူလွန်ဆုံးသူ၊ သူလိုတူလွန်းတဲ့ အတူမရှိသူသာ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာလည်း လူနဲ့အတူဆုံး လှုပ်ရှားမှုတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ သူဟာကမ္မဝါဒကို ကျင့်သုံးလှုပ်ရှားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ကမ္မဝါဒဟာ ရှေးကမပေါ်ပေးသေးတဲ့ ကမ္မဝါဒပဲ။ သူ့အရေကပေါ်ခဲ့တဲ့ ‘နိဂန္ထ’ ရဲ့ကမ္မဝါဒဟာ သူ့ကမ္မဝါဒနဲ့ မတူဘူး။ မမွေးမီဘဝ၊ အခုဘဝ၊ သေပြီးဘဝ၊ သုံးဘဝဆက်နေတဲ့ ကမ္မဝါဒပဲ။ သူ့ကမ္မဝါဒကဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ လူပေါ်မှာပဲသတ်မှတ်တာ။ လူမရှိမီနဲ့ လူသေပြီး မပါဘူး။ အခုရှိနေတဲ့ လူတောင်မပါဘူး။

အမှုပဲ အသိအမှတ်ပြုသူ

သူ့ကမ္မဝါဒဟာရှေးကမရှိခဲ့ဘူး။ သူ့ကိုယ်ပိုင်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်တယ်။ သူ့ကမ္မဝါဒဟာ လူကိုအလေးမထား အသိအမှတ်မပြုဘူး။ လူ့အစိတ်အပိုင်းကိုလည်း အလေးမထား အသိအမှတ် မပြုဘူး ။ သူ့ကမ္မဝါဒ အသိအမှတ်ပြုတာကလူလှုပ်ရှားမှုဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက်မှာ အစိတ်အပိုင်း တွေရှိတယ်။ လူကို အစိတ်အပိုင်းတွေနဲ့ စုဖွဲ့ထားတတ်တယ်။ အဲဒီ အစိတ်အပိုင်းတွေပေါ့ ဒါတွေ စုထားတဲ့ အစုအဖွဲ့ အကောင်အထည်ရှိတယ်။ ဒီအကောင်အထည်ရဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးလှုပ်ရှားမှု ရှိတယ်။ လူမှာအရှိ သုံးမျိုးပေါ့။ အစိတ်၊ အစု၊ အမှု သုံးပါးပေါ့ ။ ဘုရားက အစိတ်နဲ့ အစုကို အသိအမှတ် မပြုဘူး။ ပြောစရာ တွေလို့ မမှတ်ဘူးပေါ့။ ပါဠိလိုဆိုရင် ‘အဗ္ဗေဟာရိက’ ပေါ့ ။ မပြောလောက်တာတွေလို့ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားကအမှုပဲ သူပြောသွားတယ်။

လူတွေအလေးထားတဲ့ အစိတ်နဲ့အစု

အမှုကိုဖော်တဲ့ သူလှုပ်ရှားမှုဟာ သူ့ရဲ့ကမ္မဝါဒလုပ်ငန်းပဲ။ အမှုဟာ လူမသိကြတဲ့အရာပဲ အမှတ်တမဲ့အရာဖြစ်တယ်။ လူတွေဟာ အစိတ်ကို အလေးထားချင် ထားတယ်။ ဒါမှမဟုတ် အစုကို အလေးထား ကြတာဘဲ။ ဒီနှစ်ခုပဲလူတွေ အလေးထားတာ။ သားသမီး၊ မိဘ၊ မိတ်ဆွေ ၊ ရန်သူ ၊ ကျွန် ၊ သခင်၊ အရင်းရှင်၊ ပစ္စည်းမဲ့တွေဟာ အစုကိုကြည့်တာ မြင်တာတွေပဲ။ လူတန်းစားလက်ခံ သူတွေဟာ လောကမှာ အများအပြားပဲ။ ဒါဟာ အစုသမားတွေပေါ့။ ဘုရားဟာ ဒီသူနှစ်ဦးထဲမှာ မပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူတန်းစားကိုလည်း လက်မခံဘူး။ လူတန်းစားမရှိတာကိုလည်း လက်မခံဘူး။

ဒီနေရာမှာ အကြောင်းသင့်လို့ နားလည်ပေးရမယ်။ လူတန်းစားလက်ခံသူဟာ လူတန်းစားကို ကြိုက်ချင်ကြိုက်မယ်။ မုန်းချင်မုန်းမယ်။ ကြိုက်ရင်လိုက်မယ်။ မုန်းရင်တိုက်မယ်။ ဒီနှစ်ခုဖြစ်မယ်။ ဒါတွေ မလိုလားတဲ့သူ အစိတ်ကြည့်ပြီး လူတန်းစား မရှိဆိုတာအတန်းအစား နှစ်မျိုးရှိလို့ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်မျိုးထဲတောင် မရှိတာကိုဆိုလိုတယ်။ ဒီသူတွေဟာလိုက်တာတွေ တိုက်တာတွေ မရှိပေမယ့် လူက ‘ကန်း’ နေတယ်။ လူနဲ့အဆက်ပြတ်သွားတယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒါအေးတယ်ဆိုပြီးလည်း လက်ခံသူတွေက လက်ခံကြတယ်။ ဒီနှစ်မျိုးပဲ။ လူတွေနဲ့ရင်းနှီးတာ။ လူတွေ လှုပ်ရှားနေကြတာ ဒီနှစ်မျိုးနဲ့ပဲ။

အကောင်းအဆိုး အမှုကလုပ်

ဘုရားက ဒီနှစ်မျိုးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ သူလှုပ်ရှားမှုကိုလုပ်တယ်။ သူ့အနေနဲ့ လူတန်းစားရှိတာကို မကြည့်ဘူး။ ရှိတာကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ လူ့ရဲ့အမှုကိုပဲကြည့်တယ်။ အမှုကောင်းရင်ကောင်းတယ်။ အမှုဆိုးရင်ဆိုးတယ်။ အမှုမရှိရင်ငြိမ်းတယ်။ ဒီလိုလှုပ်ရှားခဲ့တယ်။

အမှုလူမသိ

ဘုရားရဲ့ကမ္မဝါဒဟာ အစိတ်နဲ့အစုကိုမကြည့်ဘဲ အမှုကြည့်ပြီး လှုပ်ရှားတဲ့ဝါဒဖြစ်တယ်။ ဒီလှုပ်ရှားမှုဟာလူတွေနဲ့ အလွန်စိမ်းတာဘဲ။ အစုကို လူတွေသိကြပေမယ့် အမှုကိုမသိကြဘူး။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုတိုင်းမှာ အစိတ်နဲ့အစုရှိသလိုအမှုရှိတယ်။ ပုံစံ

ထုတ်ကြည့်ရင်သိလာတယ်။ ကိုယ့်မှာ နွားတစ်ကောင်ဆိုရင် နွားမှာအစိတ် အစုရှိသလို အစိတ်အစု မဟုတ်တဲ့ အမှုလည်း ရှိတယ်။ ဒီနွားရဲ့ လူကိုယဉ်ပါးမှု၊ ရိုင်းစိုင်းမှု၊ ၁၀နံများများဆွဲနိုင်မှု၊ မဆွဲနိုင်မှု၊ အချိန်မြန်အောင်ဆွဲနိုင်မှု၊ မဆွဲနိုင်မှု အစရှိတာတွေပဲ။ ဒီအရည်အချင်းတွေ အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားပြီးကောင်း မကောင်း သတ်မှတ်ကာ တုန့်ပြန်လှုပ်ရှားမယ်။

အစုနဲ့အမှု မတူ

ဒီအမှုတွေဟာ နွားရဲ့အရည်အချင်းတွေပဲ။ နွားကိုကြည့်တဲ့အခါ ဒီအရည်အချင်းကိုပဲ မြင်အောင်ကြည့်တယ်။ ဒီနွားနဲ့စပ်ပြီး တုန့်ပြန်လှုပ်ရှားရတဲ့အခါ ဒီအရည်အချင်းကိုပဲမြင်ပြီး တုန့်ပြန်လှုပ်ရှားတယ်။ သက်မဲ့ဖြစ်တဲ့အရာတစ်ခု ကြည့်ရအောင်။ ပန်းကန်တစ်လုံးဆိုပါတော့ ပန်းကန်မှာကျောက်သံမှုန်စတဲ့အစိတ်တွေရှိတယ်။ ပန်းကန်အဖြစ်ရောက်တဲ့ အစိတ်တွေရဲ့ အစုရှိတယ်။ ပြီးတော့အမှုလည်းရှိတယ်။ ပန်းကန်ရဲ့ အရည်အချင်းဟာအမှုပေါ့။ ပန်းကန်နဲ့စပ်ပြီး တုန့်ပြန်လှုပ်ရှားရတဲ့အခါ ပန်းကန်မှာပါတဲ့ကျောက်မှုန်၊ သံမှုန် အစိတ်ကိုမကြည့်ဘူး။ ပန်းကန်ဆိုတဲ့ အထည်ကိုလည်း မကြည့်ဘူး။ အမှုကိုဘဲကြည့်မယ်။ ပန်းကန်အမှုဟာ ခိုင်ခြင်း၊ မခိုင်ခြင်း၊ လေးခြင်း၊ မလေးခြင်း၊ များများဝင်ခြင်း၊ မဝင်ခြင်း၊ အထိခိုက်ခံခြင်း၊ မခံခြင်း၊ အပူအအေး သုံးနိုင်ခြင်း၊ မသုံးနိုင်ခြင်း အစစတွေပဲ။ ဒါတွေဟာ အရည်အချင်းအချင်းတွေပဲ။ ကောင်းတော့အရည်အချင်းကောင်း၊ မကောင်းတော့ အရည်အချင်းညံ့၊ ဒါပဲ ကြည့်တယ်။ ဒါနဲ့တုန့်ပြန်တယ်။ ဘုရားရဲ့တုန့်ပြန်လှုပ်ရှားမှုဟာ လောကမှာစိမ်းတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ဒီတုန့်ပြန်လှုပ်ရှားမှုကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်ဘူး။ မငြင်းတာ ဟုတ်တယ်လို့ နားလည်ကြလို့ပဲ။

ဘုရားရဲ့ သာမညအဖြစ်

ဘုရားရဲ့တွေ့ခေါ်ပြောဆိုလှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လူတွေအလွန် နားလည်စရာ ကောင်းတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်အလို အစွဲအရာဘုရားနဲ့ အတူလိုက်ပြီး မလုပ်နိုင်ကြတာပဲ ရှိတယ်။ ငြင်းဆန်နိုင်ကြတာမရှိဘူး။ နားလည်ကြတာချည်းပဲ။ ဘုရားဟာ ကြံစည်ပြောဆို ပြုလုပ်မှုမှာ လူတိုင်း နားလည်တဲ့ ဘာသာရပ်တစ်ရပ်ကို တတ်မြောက်သူဖြစ်တယ်လို့ ပြောရလောက်အောင်ပေါ့။ ဘုရားဟာ လူနဲ့အတူဆုံးသူ ဖြစ်တယ်။ လူတွေအားလုံးရဲ့ ကွဲပြားတဲ့အချက်အလက် မရေမတွက်နိုင်တာတွေကို ဖယ်ရှားပြီး အားလုံးတူညီတဲ့ သဘာဝတရားတွေကို စုပြီးတည်ဆောက်လိုက်ရင် အဲ့ဒီတည်ဆောက်လို့ရတဲ့အရာကို သာမညလို့ ခေါ်ရလိမ့်မယ်။ ဘုရားဟာ အဲ့ဒီသာမညအဖြစ် ရောက်သွားသူပဲ လူတစ်ယောက်တိုင်းမှာ လူတိုင်းနဲ့တူတဲ့ သာမညလက္ခဏာတွေရှိတယ်။ ကွဲပြားတာတွေလည်း ရှိနေတာပေါ့။ လူတွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားမလည်တာဟာ ကွဲပြားတာတွေပဲ မြင်နေကြရလို့ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဆိုတာတော့ လူတစ်ဦးချင်းဆိုတာသာရှိတဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးအမှုအမျိုးမရှိဘူး။ လူအားလုံးဆိုမှာ အတူရှိပြီး သာမညကျတဲ့ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးပဲ ရှိတယ်။ ဒါ့ကြောင့်ဘုရားဟာ သာမညဖြစ်တယ်။ သာမညဟာသာမန်နဲ့အရတူပဲ။ ဘုရားက သူဟာသာမန်ဖြစ်တယ်လို့ ခံယူသူပဲ။ အဓိပ္ပါယ်က လူအားလုံးမှာ အတူအညီရှိတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တူညီတဲ့လူလို့ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဘုရားဟာ ဘာမှန်းမသိရတဲ့သူမဟုတ်ဘူး။ လူနှင့်မတူသူ မဟုတ်ဘူး။ လူနှင့်အတူဆုံးသူ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားမှာလည်း ခံစားမှုနှင့်

ဘုရားဟာ ခံစားရာမှာလည်း လူများနှင့်အတူဆင်းရဲချမ်းသာများ ခံစားတုန့်ပြန်သူ ဖြစ်တယ်။ တချိန်က သူ့ကျောင်းမှာ ခရီးလှည့်ပြီး သူ့ကိုတွေ့ဆုံရန် လာကြသူ ရဟန်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့ရောက်လာကြတယ်။ ခေါင်းဆောင်တွေက ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလန်ပဲ။ သူတို့ဟာ ရဟန်းအများအပြားပါတဲ့ တစ်ဖွဲ့ဆီရဲ့ခေါင်းဆောင်တွေပဲ။ ဘုရားကျောင်းရောက်ကြတဲ့အခါ ဘုရားနဲ့တွေ့ဆုံပြီး ကျောင်းခံရဟန်းတွေနဲ့ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ရဟန်းတွေလွတ်လပ်စွာဆုံကြတယ်။ အသိအကျွမ်းဟောင်းတွေ တစ်နယ်သားချင်းတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တဲ့ သောသောညံ့ပြောနေကြတယ်။ ဒီအခါမှာဘုရားက သူ့အလုပ်အကြွေး ရှင်အာနန္ဒာကိုပြောတယ်။ ရဟန်းတွေဟာငါးဈေးက ငါးအရောင်းအဝယ် လုပ်နေသူတွေလိုပဲ။ သူတို့ကို ကျောင်းထဲက နှင်ထုတ်ရမယ်လို့ပဲ။ ရှင်အာနန္ဒာဟာ ဘုရားအမိန့်အရ ရဟန်းတွေကိုနှင်တယ်။ နှစ်ဖွဲ့လုံး ခေါင်းဆောင်တွေပါ ထွက်သွားကြတယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘုရားကို ဆည်းကပ်တဲ့လူတွေကြားပြီး သူတို့ဟာဘုရားကိုတောင်းပန်ကြတယ်။ ရဟန်းတွေဟာတချို့က အရှင်ဘုရားကို အယုံထားပြီး ရဟန်းလာပြုကြတာ ဖြစ်တယ်။ အရှင်ဘုရားကနှင်ရင်သူတို့ ဆောက်တည်ရာမဲ့ သွားကြပါမယ်။ ဒါ့ကြောင့်ရဟန်းတွေကို ပြန်လာခွင့်ပြုပါ။ ဒီလိုလျှောက်ကြတယ်။

ခံစားမှုဆိုတာ ဆင်းရဲမဟုတ်

ဘုရားလည်း ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ ရဟန်းတွေလည်း ပြန်ရောက်လာကြတာပေါ့။ ဒါကိုကြည့်ရင်ဘုရားဟာ ရဟန်းတွေ ဆူဆူညံညံအသံကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲမှု ခံစားရတာ တွေရတယ်။ ဘုရားဟာ ဒုက္ခအဆုံးကို ရောက်ပြီးပေမယ့် ခံစားမှု ဆင်းရဲတော့ သူများလိုပဲခံစားရတယ်။ ခံစားမှုဆင်းရဲဟာ ဘုရားပယ်တဲ့ ဒုက္ခမဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ခံစားစရာကို သူများလိုပဲ ဘုရား ခံစားရတယ်။

ဘုရားခံနိုင်ရည်

တစ်ခါက ကောသမ္ဘိပြည်ကို ဘုရားရောက်နေတယ်။ ဘုရားဟာ သွားလေရာမှာ အဆဲခံရတယ်။ အကြောင်းကတော့ မာဂန္တီမိဖုရားရဲ့ ငှားရမ်း အဆဲခိုင်းထားတာကြောင့်ဘဲ။ ရှေးက မာဂန္တီမိဖုရား မဖြစ်မီက ဘုရားကို မာဂန္တီနဲ့ ယူဖို့ ဦးလေးက ပြောတာကို ဘုရားက ငြင်းခဲ့တယ်။ အငြင်းခံရလို့ စိတ်နာပြီး အဆဲခိုင်းတာဘဲ။

သွားလေရာမှာ ဘုရားအဆဲခံရတော့ ဘုရားအလုပ်အကျွေး ရှင်အာနန္ဒာက ဘုရားကို ပြောတယ်။ အရှင်ဘုရား ဒီတိုင်းပြည်ဟာ ရောက်တဲ့နေရာ အဆဲခံ ဆိုခံရတယ်။ ဒါ မကောင်းဘူး ။ တခြားတိုင်းပြည်သွားကြပါစို့လို့ပဲ ၊ အာနန္ဒာကို ဘုရားက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ တခြားတိုင်းပြည်မှာလည်း ဒို့ကို ဆဲနေရင် ဘယ်လို လုပ်မလဲလို့ဘဲ။

ဘုရားဟာ ခံစားတတ်သလို ခံနိုင်ရည်ရှိတာလည်း တွေ့နိုင်တယ်။ ခံနိုင်ရည် ရှိပေမယ့် တုန့်ပြန်သင့်တာကို တုန့်ပြန်တာလည်း ရှိတယ်။

တုန့်ပြန်သင့်ကတုန့်ပြန်

တစ်ခါက ဇေတဝန် ကျောင်းနားမှာ ရှင်းလင်းလုပ်ကိုင် တည်ဆောက်နေတာကို ဘုရားတွေ့သွားတယ်။ ဘုရားစုံစမ်းတော့ တိတ္ထိတွေ့ရဲ့ ကျောင်းဆောက်တာ ဖြစ်နေတယ်။ တိတ္ထိတွေ့က ဘုရား ကြီးပွားတာ ဇေတဝန် မြေခံကောင်းလို့ပဲ ၊ တို့လည်း ကြီးပွားအောင် ဒီနားကပ်ပြီး ကျောင်းဆောက်မယ်။ ဒီလိုစိတ်ကူးနဲ့ ဆောက်ကြတာဘဲ။ ဒါကို သူတို့က ကောသလမင်းဆီ မကန့်ကွက်နိုင်အောင်လို့ ငွေတစ်သိန်း လာဘ်ထိုး လုပ်ရတာ။ တိတ္ထိကျောင်းဆောက်တာကို ဘုရားသိတော့ ဘုရားက သူတပည့်ကြီးတွေကို ကောသလထံ လွှတ်တယ်။ ကောသလကလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ လာမှန်းသိလို့ တစ်ယောက်မှ အတွေ့မခံဘူး ။ အထပ်ထပ်လွှတ်တယ်။ ဘယ်သူမှ မတွေ့ခဲ့ရဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ ဘုရားကိုယ်တိုင် သွားတွေ့တယ်။ ကောသလ ရှောင်လို့ မရတော့ဘူး။ အတွေ့ခံရတယ်။ ဘုရားက တိတ္ထိကျောင်းကို ကန့်ကွက်ပြတယ်။ ကောသလက ငွေပြန်ပေးပြီး ကျောင်းကိုဖယ်ရှားခိုင်းပေးရတယ်။

ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘုရားရဲ့ခံစားမှုနဲ့ ပက်သက်တဲ့အဖြစ်အပျက်ပဲ တုန့်ပြန်စရာကို အသက်ဝင်တုန့်ပြန်တာ တွေရတယ်။

ရှောင်ရှားသင့်တာရှောင်ရှား

ခံစားမှုနဲ့ စပ်ပြီး နောက်ထပ်ထင်ရှားတာလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါ ယောသိတာရူကျောင်း သံဃာချင်း ရန်ဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စဘဲ။ အဲဒီကျောင်းမှာ ဘုရားလည်းရှိတယ်။ ရဟန်းတွေ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ရပ်လို့ မရဘူး။ အကြောင်းကလည်း ရပ်မရစရာဘဲ။ ဓမ္မဆောင်ဘုန်းကြီးတစ်ပါး အိမ်သာတက်တဲ့အခါ ရေဆေးခွက်ကို ရေကျန်နဲ့ ပက်လက်ထားခဲ့တယ်။ ဒါကို ဝိနည်းဆောင်ဘုန်းကြီးက တွေ့တယ်။ ဓမ္မဆောင်ဘုန်းကြီးကို ဒီလို မလုပ်ကောင်းဘူးလို့ သူကပြောတယ်။ ဓမ္မဆောင်က မသိလို့ပါ အပြစ်ရှိရင် ဖျောက်ပါမယ်လို့ ပြန်ပြောတယ်။ မသိလို့ လုပ်တာဆိုတော့ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဝိနည်းဆောင်က ပြောသွားတယ်။ ဝိနည်းဆောင်ရဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေက သိကြတော့ ဓမ္မဆောင်ဟာ အပြစ်ဖျောက်တာ ဘာကြောင့် မလုပ်သလဲလို့ အပြစ်တင်ကြတယ်။ ဒါကို ဓမ္မဆောင်အပေါင်းအသင်းတွေက ကြားတော့ မခံနိုင်ကြဘူး။ ပြန်ပြောကြတယ်။ အစကတော့ အပြစ်မရှိဘူးပြောပြီး ခုအပြစ်တင် ကြတယ်။ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာတာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့ နှစ်ဖက်လုံးဟာ လျော့စရာ မရှိဘူး။ ဒီသံဃာရန်ပွဲကို ဘုရားလည်းစဲအောင် လုပ်မရဘူး။ ဒီတော့ ဘုရားဘာလုပ်မလဲ။ ဘုရားနေရာက ကြည့်ရင် ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ။ ဘုရားဟာ သူ့ကျောင်းကလေးထဲက သိမ်းစရာရှိတာ ကလေးသိမ်းပြီး တစ်ယောက်ထဲဘဲ ကျောင်းက ကျောခိုင်း ထွက်ခွာ သွားတယ်။

ဘုရားပလလဲတောကြ

ဒါကိုအာနန္ဒာက မြင်လိုက်တယ်။ ဘုရားဟာ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ သွားတာဆိုတော့ သူသွားတာကို မတားချင်လို့ဘဲ။ ငါတားလို့ မဖြစ်ဘူး။ သွားပါစေလို့ နေလိုက်တယ်။ ဘုရားလည်း ‘ပလလဲ’ ရွာ အနီးက တောမှာ တစ်ပါးတည်း သွားရောက် နေထိုင်တယ်။ နောက်မှာ တကာတွေက ရန်ဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို ဆွမ်းမလောင်းဘဲ ဆန္ဒပြကြလို့ ရန်ငြိမ်းသွားပြီး ဘုရားကိုလာပင့်မှ ဘုရားလည်း ပြန်လာတယ်။

အဲဒီမှာ ဘုရားပြောခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခု မှတ်သားစရာဘဲ။ ‘ရဟန်းတွေကို ငါဆောင်ထားတာ မဟုတ်ဘူး’ တဲ့ ဒီစကားကို သူများတွေ နားမလည်စရာဘဲ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ သူသဘောထားဘဲ။ ဒီအချက်ဟာလည်း ဘုရားခံစားချက်နဲ့ ပါက်သက်တဲ့ အချက်တစ်ခုဘဲ။

ဒေဝဒတ်လုပ်ချက်နဲ့ဘုရား

နောက်ဆုံးတစ်ချက်က ဒေဝဒတ်က ဘုရားဆီက ဂိုဏ်းခွဲသွားတဲ့ လုပ်ငန်းဘဲ။ ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားကို ပြိုင်ဆိုင်ပြီး ဂိုဏ်းခွဲတယ်။ သံဃာတစ်ချို့ သူ့နောက်ပါသွားတယ်။ ဘုရားအနေနဲ့ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ဘယ်လိုနေမလဲ သူတပည့်ကြီး သာရိပုတ္တာနဲ့ မောဂ္ဂလန်တို့ကို ပါသွားတဲ့ ရဟန်းတွေကို ပြန်စည်းရုံးခိုင်းတယ်။ အတော်များများ ပြန်ပါလာပေမယ့် ဒေဝဒတ်နဲ့ တချို့ကတော့ ခွဲကျန်ခဲ့တာဘဲ။ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကို အမျိုးမျိုး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင်လုပ်တာပဲ။

ရာဇဂြိုဟ်ထီးနန်းကို အပိုင်စီးတယ်။ သူ့ကို သေကြောင်းကြုံတယ်။ ဒေဝဒတ်ကန်တော့လာတာကိုတောင် ဘုရားဟာ လက်မခံဘူး။ ဒီတော့ ဒေဝဒတ်နဲ့ စပ်လို့ ဘယ်လို ခံစားရလဲဆိုတာ သိသာတယ်။ အခု လေ့လာခဲ့ရတာတွေဟာ ခံစားမှုနဲ့ စပ်ပြီး ဘုရားရဲ့ ခံစားရပုံနဲ့ ခံစားမှုကို တုန့်ပြန်ပုံ အမျိုးမျိုးအကြောင်း သိရချက်ဘဲ။ ဒါတွေအရ ဘုရားဟာ အသည်းနှလုံး မရှိသူ မဟုတ်ဘူး။ အသည်းနှလုံးရှိရှိ ခံစားပြီး ဦးနှောက်ရှိရှိ တုန့်ပြန်သူဖြစ်ကြောင်း သိရချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားနဲ့ တန်ခိုး

ဘုရားဟာ ဒီလိုခံစားမှုမှာ လူတွေနဲ့ အတူဆုံးဖြစ်သလို တန်ခိုး ကိုဒွိအပေါ်မှာသဘောထားပုံလည်း လူအဆန်ဆုံးဖြစ်တာ တွေ့ရဖို့ရှိတယ်။ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်တွေဟာ သမားရုဏ်ပြစ်ရာအဖြစ် တန်ခိုးကိုဒွိအမျိုးမျိုးကို ဆောင်ထားကြဟန်ရှိတယ်။ အဲဒီခေတ်ကတန်ခိုးကိုဒွိ အထိုက်အလျှောက် ထွန်းကားဟန်ရှိတယ်။ တချို့ရဟန်းတွေ တန်ခိုးကိုဒွိရဟန်ရှိတယ်။ ရဟန်းမဖြစ်မီက ရခဲ့ကြတဲ့ အတတ်ပညာတွေဖြစ်ဖို့ပဲ။

ရဟန်းများတန်ခိုးမပြရ

ဘုရားဟာ ရဟန်းတွေကို တန်ခိုးကိုဒွိနဲ့ တရားဓမ္မမဟောပြောကြဖို့ မိန့်ကြားတာ တွေ့ရတယ်။ တန်ခိုးကိုဒွိကိုလည်း အမျိုးမျိုးတွေ့ရတယ်။ လူသဘောမလွန်တဲ့ တန်ခိုးကိုဒွိမျိုးလောက်ဘဲ သုံးခွင့်ပြုတယ်။

ဘုရားပညတ်ချက်ဘုရားမကျော်

ရဟန်းတွေက ဘုရားကို ပြောပိုင်ခွင့်ရအောင် လုပ်တယ်။ ဘုရားဟာ ရဟန်းတွေကို ပညတ်ပြီး သူက မလိုက်နာရင် သူ့ကို ရဟန်းတွေက ပြောခွင့်ရှိတာဘဲ။ ဒါကြောင့် သူပညတ်ချက်ကို သူမကျော်မှာ အသေအချာပါ။ မာနကြီးမင်းကို ချွတ်ဖို့ မင်းမြှောက်တန်ဆာဝတ် မင်းအဖြစ် ဖန်ဆင်း တန်ခိုးပြတာ လုံးဝ မရှိထိုက်ပါဘူး ။ ရှိတယ်ဆိုရင် နောက်လူတွေ လုပ်ထားတာပါ။ ဒီလိုတစ်မျိုးလည်း နောက်လူတွေ လုပ်တာရှိသေးတယ်။ အဲဒါက ဘုရားနတ်ပြည်တတ်ပြီး အဘိဓမ္မာ ဟောတာဘဲ။ နတ်ပြည်တက် တရားဟောတာကို ရှေးကသီဟိုဠ်သားတွေ လုပ်တာလို့ သိရတယ်။

ဘုရားတန်ခိုးမပြ

သူတို့ဟာ ပီပီရီရီလုပ်တယ်။ ဘုရားတန်ခိုးပြပုံ တခမ်းတနားလုပ်တယ်။ တိတ္ထိတွေနဲ့ပြိုင်ဖို့ ပြတာလို့များတောင် လုပ်ထားတယ်။ ပြမယ့်နေရာမှာ ဆွမ်းခံရာကရလာတဲ့ သရက်သီးကို ဆွမ်းစားပြီး ဆက်စားတယ်။ သရက်စေ့ကို မြေချစိုက်လိုက်တယ်။ သပိတ်ဆေးရေနဲ့ လောင်းလိုက်တယ်ဆိုရင်ဘဲ ထွန်တုံးလောက်ရှိတဲ့ သရက်ညှောင်ကြီး ထလာတယ်။ ချက်ချင်း မြင့်တက် အခက်အရွက်တွေနဲ့ အံ့ဆိုင်းဝေဆာတဲ့ သရက်ပင်ကြီး ဖြစ်လာတယ်။

ဘုရားဟာ အဲဒီသရက်ဖြူပင်ကြီးအောင်မှာ လူသူပရိသတ်အများကို ပြသမှု လုပ်တယ်။ နားတစ်ဖက်က ရေအလုံတွေ ။ ကျန်နားတစ်ဘက်က မီးအလုံတွေ ထွက်နေတာကို လုပ်ပြတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ပြီးတဲ့အခါမှာ နတ်ပြည်ကို နှစ်လှမ်းသုံးဖဝါးနဲ့ အရောက်ကြွတယ်လို့ လုပ်ထားတယ်။ နတ်ပြည်မှာ သုံးလကြာအောင် အဘိဓမ္မာကို တဆက်ထဲဟောတယ်လို့လည်း လုပ်ထားတယ်။ ဘုရားဒီလို လုပ်ခွင့်မရှိတာကို သီဟိုဠ်သားတွေသိတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ခွင့်ရှိသလို ဖြစ်အောင်လည်း သူတို့လုပ်ကြသေးတယ်။ အဲဒီက ဘုရင်က ဘုရားကို တန်ခိုးပြဖို့ တောင်းပန်ပုံ ၊ ဘုရားက ဘုရင့်အာဏာကို ဘုရင် လိုက်နာဖို့ မလိုသလို ဘုရားအာဏာလည်း ဘုရားလိုက်နာဖို့ မလိုဘူး ပြောပုံမျိုး လုပ်ထားသေးတယ်။ ဒါဟာသူတို့ လုပ်ကြတာပါ။ ဘုရား မလုပ်ပါဘူး။

လူဟာမဖြစ်သေးတဲ့ အဖြစ်ကိုမသိနိုင်ဘူး ။ ရှေ့ဖြစ်ဟောတာ တန်ခိုးဖြစ်တယ်။ ဒီလိုတန်ခိုး မျိုးဆိုရင် မသုံးရဘူး။ တားတာထဲမှာ ပါတယ်။

တန်ခိုးနဲ့စပ်တဲ့ဝိနည်းပညတ်

ရဟန်းတွေရဲ့ ဝိနည်းမှာ တန်ခိုးနဲ့စပ်ပြီး ပညတ်ထားတဲ့ သိက္ခာပုဒ်နှစ်ခုရှိတယ်။ တန်ခိုးမရဘဲ ရတယ်ပြောတယ်။ ရလိုလူတွေကို (ရဟန်း မဟုတ်သူတွေကို) ရတယ် ပြောတာအတွက်ဘဲ။ ‘ပါရာဇိက’ နှင့် ‘ပါစိတ်’ အဖြစ် အပြစ် သတ်မှတ်တယ်။ တန်ခိုးဟာ လူလွန် သဘောတရားပေါ့။ တန်ခိုးရဲ့ မြန်မာစကားအနက်ဟာ မထင်ရှားဘူး။ တန်ခိုးကို ဖလှယ်ရတဲ့ ပါဠိစကားကတော့ ‘ဣဒ္ဓ’ ဖြစ်တယ်။ ပြီးစီးမှုလို့ အနက်ရတယ်။ ခါးပြီး ၊ တုတ်ပြီး စကားထဲက ‘ပြီး’ ဆိုတာမျိုးဖြစ်လိမ့်မယ်။ တန်ခိုးဟာ ပြီးစီးမှု ၊ ပြည့်စုံမှု ၊ အဓိပ္ပါယ်ရစရာ ရှိတယ်။ မှော်ဆရာ သေတ္တာဟာ လိုချင်တာကို ဆွဲထုတ်လို့ရတယ်။ ဒါမျိုးဟာ လည်း တန်ခိုးဘဲ။ ပြီးစီးမှုဘဲ မဟုတ်လား။

ဘုရားဟာ တန်ခိုးတစ်စုံတစ်ရာရတဲ့ပုံ မရှိဘူး ။ ဒါပေမယ့် ပြသလိုတွေ အများအပြား သိနေကြတယ်။ အခုအခါမှာ ဘုရားရုပ်တု အတော်များများဟာ အကောင်းဆုံး မင်းမြှောက်တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ ပူတွေ ဖြစ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီပုံတွေရဲ့ အညွှန်းက ဘုရားတန်ခိုး ပြမှုကို ညွှန်းနေတယ်။

တစ်ချိန်မှာ ဘုရားဟောအလွန်မာန်ကြီးတဲ့ မင်းတစ်ပါးကို ချွတ်တယ်။ ချွတ်ပုံကဘုရားဟော အဲဒီမင်းထက် အဆင့်များစွာ ဖြင့်တဲ့ ဝတ်စားနေထိုင်မှုနဲ့ ဝတ်စား နေထိုင်ပြတယ်လို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီမင်းဟာမာန်ကျပြီး တရားရသွားတယ်ပေါ့။

ဘုရားဟော ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ တန်ခိုးပြတရားမဟောဘို့ သူပညတ်ထားတာဘဲ။ သူပညတ်တာကို သူမကျော်ပါဘူး။ ဘုရားဟော ရဟန်းများဆီမှာ သီတင်း ကျွတ်ချိန် ‘ပဝါရဏာ’ ပြုပါတယ်။

ဘုရားပဝါရဏာပြု

‘ပဝါရဏာ’ ဆိုတာ ရဟန်းတွေက သူတို့ အပြစ်မြင်ရင် အပြစ်ရှိတယ်။ ကြားရင် အပြစ်ရှိတယ် ယုံမှားရင် ပြောကြပါ။ အပြစ်ကို ရှုကြည့် ပြင်ဆင်ပါမယ်လို့ပြောတာဘဲ။

ဘုရားတန်ခိုးနဲ့စပ်ပြီး သိစရာကောင်းတာကလေးတစ်ခု ဘုရားလက်ထက်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ‘သုနက္ခတ္တ’ ဆိုတဲ့ ရဟန်းတစ်ပါးနဲ့ စပ်လို့ဘဲ။ သူဟာ လိစ္ဆဝီ မင်းသား ဖြစ်တယ်။ ရဟန်းပြုပြီး ဘုရားရဲ့ အတွင်းရေးမှူး အလုပ်အကြွေး နေရာကို ယူဖူးသူဖြစ်တယ်။ အာနန္ဒာ အမြဲ အလုပ်အကြွေး မလုပ်ခင်ကပေါ့။

သုနက္ခတ္တတန်ခိုးပူဇော်

သုနက္ခတ္တဟာ ဘုရားကို တန်ခိုးပြဖို့ ခဏခဏ ပူဆာ တောင်းဆိုတယ်။ မရခဲ့ဘူး ။တစ်နေ့မှာတော့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုနဲ့ ကြုံတယ်။ ‘ပရပိုဇ်’ တစ်ဦးဟာ ဘုရားတပည့်ရဟန်းယောင်ဆောင်ပြီး ဘုရားတရားတွေခိုးကာ အားလုံးသိပြီဆိုပြီး ပရပိုဇ်အဖြစ် ပြန်သွားတယ်။ သူက ကြေငြာတယ်။ ဘုရားဆီမှာ တရားခိုးလေ့လာတာ ဘုရားတရားအားလုံးကို ငါသိပြီ။ ဘုရားဆီက ရတဲ့ ဓမ္မဝိနယတွေနဲ့ ပရပိုဇ် ဘောင်ကိုကောင်းအောင်တည်ထောင်မယ်လို့ပဲ။ ဒီကြွေးကြော်သံကို ဘုရားကြားတယ်။ တစ်ချိန်မှာ ဘုရားဟော ဆွမ်းခံက အပြန် အဲဒီပရပိုဇ်ကျောင်းကို သွားခဲ့တယ်။ ဒီကနေ့ သူတန်ခိုး ပြမယ်လို့လည်း သုနက္ခတ္တကို ပြောခဲ့တယ်။ သုနက္ခတ္တဟာ ပျော်သွားတာပေါ့။ ဘုရားက သူလာရင်း အကြောင်းကို ကျောင်းခံပရပိုဇ်တွေကို ပြောပြတယ်။ ဒီကျောင်းက ဘယ်အမည်ရှိတဲ့ ပရပိုဇ်ဟာ ငါ့ဆီကတရားခိုးယူသွားပြီး အကုန်တတ်ပြီ ဖြစ်လို့ ပရပိုဇ်တွေကို ဒါတွေနဲ့ တည်ဆောက်မယ် ကြားရတယ်။ ဒါအတွက် လာခဲ့တာဘဲ။ သူအကုန်တတ်ပြီဆိုတာ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင်နဲ့ ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ် ပြောရအောင်ရယ်၊ မဟုတ်ရင် လိုနေတာ ပြောရအောင်ရယ် ဒါတွေအတွက် လာခဲ့တာဘဲ။ အခုအဲဒီ ပရပိုဇ် ဘယ်မှာလဲလို့ဘဲ။

ကျောင်းခံ ပရပိုဇ်တွေက အဲဒီပရပိုဇ် ဆွမ်းခံရာက ကျောင်းပြန်မရောက်သေးကြောင်း ဘုရားကိုပြောကြတယ်။ ဘုရားက သူစောင့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘုရားစောင့်နေတာကို အဲဒီ ပရပိုဇ် ကြားတော့ ဘုရားကို တွေ့ရမှာ ကြောက်ပြီး ကျောင်းပြန်မလာဘဲ တခြား ပရပိုဇ်ကျောင်းတစ်ခုကို ရှောင်တိမ်းသွားတယ်။ စောင့်လို့ ကြာတော့ တန်ခိုးပြတာ ကြည့်ချင်တဲ့ သုနက္ခတ္တက အဲဒီပရပိုဇ်ကို လိုက်ရှာတယ်။ သူသွားတဲ့ကျောင်းကို လိုက်တယ်။ အဲဒီ ပရပိုဇ်ကလည်း တခြားကျောင်း ထွက်ခွာသွားတယ်။ သုနက္ခတ္တက ဘုရားထံပြန်လာတယ်။ ဘုရားက သုနက္ခတ္တကို ပြောတယ်။ ငါတန်ခိုး ပြလိုက်ပြီ အဲဒီ ပရပိုဇ်ဟာ ငါရှိရာ မလာဝံ့ဘူး။ အရစ္စနဲ့ ပြီးလာရင် ငါမေးတဲ့ ပြဿနာ မဖြေနိုင်ဖြစ်ပြီး အဲဒီပရပိုဇ် ဦးခေါင်းရှစ်စိတ်ကွဲမယ်။ ဒါက ဦးနှောက်ပျက်မယ်ဆိုတဲ့ အခုခေတ် စကားမျိုးဘဲ။ ဘုရားကဒီလိုမိန့်ကြားတယ်။

ဘုရားတန်ခိုးပြတာ သုနက္ခတ္တမသိ

သုနက္ခတ္တက ဘုရားတန်ခိုးပြတယ် ပြောတယ်။ ငါမမြင်လိုက်ရဘူး ။ ဘုရားကို တန်ခိုးမပြဘူးလို့ မှတ်ယူသွားတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ သုနက္ခတ္တဟာ အစာမစားဘဲ ရက်များစွာ အပြင်းအထန်ကျင့်နေတဲ့ ‘နိဂစ္ဆ’ တစ်ယောက်ကို ဦးညွှတ်ပြီး အရိုအသေပေးတယ်။ နောက်တော့ သူလူထွက်သွားတယ်။

ဒီဖြစ်ရပ်ဟာ တန်ခိုးနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ ဘုရားရပ်တည်ပုံကို အပေါ်လွင်ဆုံး ဖော်ပြနိုင်တဲ့ ဖြစ်ရပ် ဖြစ်တယ်။ ဘုရား ရပ်တည်တဲ့ တန်ခိုးဟာ သုနက္ခတ္တရပ်တည်ခံယူတဲ့ တန်ခိုးနဲ့ ခြားနားနေပုံရတယ်။ ဘုရားက သူတန်ခိုးပြတယ် ပြောတယ်။ သုနက္ခတ္တသိတဲ့ တန်ခိုးက ဒီကနေ့ ပေါက်ဆရာတွေ သမားဂုဏ်ပြလုပ်တာမျိုးထဲက ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။ ဘုရားတန်ခိုးက ဆန္ဒ၊ ဝီရိယ၊ စိတ်၊ ပညာ တစ်ခုခု ထက်သန်အားကြီး လို့ ဖြစ်ထွန်းတဲ့ စွမ်းရည်သတ္တိဖြစ်တယ်။ ဒီနှစ်ခုခြားနားတာပေါ့။

ဘုရားဟာ ဒီလိုတန်ခိုးမျိုးကိုဘဲ အသိအမှတ်လည်းပြုတယ်။ ပိုင်လည်း ပိုင်ဆိုင်တယ်။ ဒီတန်ခိုးမျိုးဟာ လူသဘောကို မလွန်ဘူး ။ လူသဘောလွန်တဲ့ တန်ခိုးတွေဟာ မျက်လှည့်တွေဘဲ။ ဘုရားဟာ နတ်ပြည် တက်စာမှာပါတဲ့ သရက်ဖြူပင်ရင်း တန်ခိုးအစုံ ပြတယ် ဆိုတာ တွေဟာ ဒါမျိုးတွေဘဲ။

နတ်အပေါ်ဘုရားသဘောထား

ဘုရားဟာ တန်ခိုးနဲ့စပ်ပြီးအလွန်လူသားဆန်တာ အမှန်ပဲဖြစ်တယ်။ လူမသိစရာ နည်းနည်းမှ မရှိဘူး ။ဒီကဆက်ပြီး ဘုရားရဲ့ တန်ခိုးရှင်လို့ ပြောရတဲ့ နတ်ဒေဝါတွေအပေါ် ရပ်တည်ချက်ဟာ အလွန်လူသားဆန်တာကို ဆက်လေ့လာရမယ်။

ဘုရားရှင်ဟာ ပရပိုဇ်ကျောင်းတစ်ခုကို သွားလည်တယ်။ အဲဒီကျောင်းရဲ့ အကြီးအကဲ ပရပိုဇ်က ပေါဋ္ဌပါဒလို့ အမည်ရှိတယ်။ ပေါဋ္ဌပါဒတို့ဟာ ဘုရားကို ပျူပျူငှာငှာ ကြိုဆိုတယ်။ ပြီးတော့ နောင်ဘဝရဲ့ မရှိစတဲ့ ပြဿနာဆယ်ချက်ကို

မေးကြတယ်။ ဘုရားက သူဒါတွေမယူဘူးလို့ဖြေတယ်။ ပေါဋ္ဌပါဒက ဘုရားဖြေတာကို ကောင်းချီးပေးတယ်။ ကျန်တဲ့ ပရမိုဇ်တွေက ပေါဋ္ဌပါဒပရမိုဇ်ကို အပြစ်တင်ကြတယ်။ ဘုရားက ဘာဖြေလို့ ကောင်းချီးပေးတာလဲလို့ပဲ ဘုရားက ပေါဋ္ဌပါဒ သိသွားတာကိုသိတယ်။

ပရမိုဇ်တို့ ဘာအတွက် တရားကျင့်ကြတာလဲလို့ ဘုရားက မေးတယ်။ ပရမိုဇ်တွေက ဖြေကြတယ်။ ချမ်းသာအတိရှိတဲ့ နတ်ပြည်ရောက်ဖို့လို့ဘဲ။ အဲဒီနတ်ပြည်ကို မင်းတို့ မြင်ဘူးကြသလားလို့ ဘုရားက မေးတယ်။ မမြင်ဘူးလို့ သူတို့ ကဖြေကြတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီချမ်းသာအတိရှိတဲ့ နတ်ပြည်ရှိတယ်လို့ နတ်တွေပြောတဲ့ အသံကိုရော ကြားဖူးကြသလားလို့ မေးတယ်။ မကြားဖူးဘူးလို့ ဖြေကြတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် မမြင်ဘူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ကြိုက်ပြီး မရလို့ စိတ္တဇ ဖြစ်နေတဲ့ အရူးနဲ့မင်းတို့ တူနေကြမှာပေါ့။ သူကြိုက်တဲ့မိန်းမကို ဘယ်အရပ်မှာ ရှိတယ်လည်းမသိ ၊ ဘယ်အမျိုး အမည်ရှိတယ်လည်း မသိ။ သူကြိုက်မိမြင်လည်း မသိသလို မင်းတို့လိုချင်တာလည်း မင်းတို့ မသိတဲ့ လူတေပဲ။ ဒီဖြစ်ရပ်တွေမှာ နတ်ဒေဝါကို လူတွေမသိဘဲ စိတ္တဇနဲ့ ရူးနေကြပုံ ဘုရားက အရိပ်အမြွတ် ပြောတယ်။

ဘုရားသိတဲ့နတ်ဒေဝါလူတွေမသိ

ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ဘုရားနဲ့နတ်ဒေဝါတွေရောထွေးလိမ်ယှက်နေသလိုသိနေကြတယ်။ တဲဒေဝါတွေက တရားတောင်းပန်တယ်။မေးမြန်းတယ် ဆိုတာတွေလည်း အများကြီး ရှိတာကို တကယ်တော့ နတ်ဒေဝါတွေဟာ ဒီကနေ့ လူတွေသိနေတဲ့ ဟာမျိုးဖြစ်ဖို့ မရှိဘူး။ ဒါကိုလေ့လာရမယ်။

လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဘုရားပြောတဲ့နတ်

လူလင်တစ်ယောက်က ဘုရားကိုမေးတယ်။ နတ်ရှိသလားလို့ပဲ။ ဘုရားကဖြေတယ်။ ရှိတဲ့နတ်ကို ငါသိတယ်လို့ဘဲ။ အရှင် ဘုရားဖြေလိုက်တာက ဘယ်လိုလဲလို့ လူလင်က ပြန်မေးတယ်။ ရှိတဲ့နတ်ကို ငါသိတယ်ဆိုတာ သိပ်ကြီး မထူးပါ ဘူးလို့ ဘုရားကပြောတယ်။ လူလင်က နားမလည်ဟန် ရှိတော့ ဒီစကားကို ဘုရားက ထပ်ရှင်းတယ်။ ဘုရားရှင်ရှင်းချက်ဟာ ဘုရားရဲ့ နတ်အရကောက်ဘဲ။ ရှင်းချက်က နတ်ဆိုတာ မြင့်မြတ်တဲ့သူတွေရဲ့ အမည်ဖြစ်တယ်လို့ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားရဲ့ နတ်အရကောက်ဟာ မိုးကောင်းကင်ပေါ်က သူတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ပေါ်လွင်တယ်။ ဘုရားယူတဲ့ နတ်နဲ့ လူတွေ ယူတဲ့ နတ်မတူတာလည်း ထင်ရှားတယ်။

ဒီအပြောမျိုးကို တစ်ခြားတစ်နေရာမှာလည်း ဘုရားက ပြောတယ်။ အဲဒါကတော့ ကောသလမင်းကြီးဟာ သူ့လက်အောက်ခံ မြို့တစ်မြို့ကို သူ့ကိစ္စနဲ့လာတယ်။ အဲဒီမြို့နားက နိဂုဏ်းရွာကြီးမှာ ဘုရားရှိနေတယ်။ မမျှော်လင့်ပဲ တွေတာဆိုတော့ လက်ဆောင်စကား ပြောစရာ သိပ်ရှိဟန် မတူဘူး ။ ကြိုးစားပြောလိုက်တာနဲ့ တူတယ်။ သဗ္ဗညုဋြင်းဆန်တေဝိဇ္ဇာလက်မခံ ပြောပုံက ဘုရားကို လူတွေက အားလုံးကို သိတဲ့သူ (သဗ္ဗညု) ဖြစ်တယ်လို့ ပြောနေကြပါတယ်။ အဲဒါမေးပါရစေ ။ သူတို့ပြောတာ အမှန်လား ။ အမှားလားလို့ဖြစ်တယ်။ ဘုရားက အမှားဖြစ်တယ်လို့ ဖြေတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုပြောမှ ဘုရားကို အမှန်ပြောတာ ဖြစ်မလဲလို့ ကောသလက ထပ်မေးတယ်။ ‘တေဝိဇ္ဇာ’ (သုံးထပ်ကွမ်းဝိဇ္ဇာ) လို့ပြောမှ အမှန်ပြောတာဖြစ်မယ်လို့ ဘုရားက ပြန်ဖြေတယ်။

သဗ္ဗညုတ ဋြင်းဆန်တေဝိဇ္ဇာလက်ခံ

ဒါနဲ့စပ်ပြီး ကောသလက မေးစရာကို ဆက်မေးပြန်တယ်။ ဗြဟ္မာဆိုတာ ရှိသလားလို့ဖြစ်တယ်။ ရှိတဲ့ဗြဟ္မာကို ငါသိတယ်လို့ ဘုရားက ဖြေတယ်။ အဖြေက ဝေမနေဘူးလားလို့ ကောသလက ပြန်မေးတယ်။ ရှိတဲ့ ဗြဟ္မာကို ငါသိတယ် ဆိုတာနဲ့ ဗြဟ္မာရှိတယ် ဆိုတာ သိပ်ကြီး မထူးပါဘူးလို့ ဘုရားကဖြေပြီး ဗြဟ္မာအရကို ကောက်ပြတာကို ဘုရားက ဆက်ပြောတယ်။ ပြောပုံက ဗြဟ္မာဆိုတာမြင့်မြတ်တဲ့ လူတွေရဲ့ အမည်လို့ဘဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကောသလနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ကောသလရဲ့ သား ‘ဝိဋ္ဌဗူပ’ စစ်သူကြီးက ဘုရားကို ဆက်မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ ဗြဟ္မာတွေ ဒီကို မလာဘူးလားလို့ဘဲ။ ဝိဋ္ဌဗူပကို သူ့အမေးဆုံးတဲ့အခါ အာနန္ဒာက ဝင်တားတယ်။ ဝိဋ္ဌဗူပ ဘုရားကို ဘုရင်ပြောပါစေ။ စစ်သူကြီးက ဘုရားနဲ့ မပြောဘဲ ငါနဲ့ ပြောမယ်လို့ဘဲ။ ဝိဋ္ဌဗူပက ဘုရားမေးတဲ့ မေးခွန်းအတိုင်း အာနန္ဒာကို မေးလိုက်တယ်။ အာနန္ဒာက ဗြဟ္မာကို မင်းမှမသိဘဲ။ လာတော့ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ မေးတယ်။ လာရင် တိုက်ရအောင်ပေါ့လို့ ဖြေတယ်။ တိုက်ဖို့ထားလို့ မြင်တောင် မမြင်နိုင်ဘူး ။ မမြင်ဘဲ ဘယ်လိုတိုက်မှာလဲ လို့ အာနန္ဒာက ပြောတယ်။

ဒါတွေဟာ ဘုရားပြောတဲ့ နတ်ဒေဝါတွေရဲ့ အရတွေပါပဲ။ လူတွေသိတဲ့ နတ်ဒေဝါမျိုးတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ဘုရားပြောတဲ့ နတ်ဒေဝါဟာ တကယ့်အရှိနဲ့ ဆက်စပ်တယ်။ လူတွေရဲ့ နတ်ဒေဝါက စိတ္တဇတွေဘဲ။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ရှိတာတွေပေါ့။

ရဟန်းများကို ဘုရားပြောတဲ့ဗြဟ္မာ

ဘုရားဟာသူ့ဆီလာနေတဲ့ သူတပည့်ကြီး သာရိပုတ္တရာနဲ့မောဂ္ဂလန်တို့ကို ညွှန်ပြပြီး သူ့အနားမှာရှိနေတဲ့ ရဟန်းတွေကို ပြောဆိုတယ်။ ရဟန်းတို့ ကြည့်ကြဟိုမှာ ဗြဟ္မာတွေ လာနေတယ်လို့ဘဲ။ ဘုရားဟာ နတ်ဗြဟ္မာတွေ လူတွေရဲ့ကောင်းမြတ်တဲ့

ဂုဏ်ရည်တွေနဲ့ အမည်တွေအဖြစ် ရယူခဲ့တယ်။ ရှေးကသေပြီးသူတွေရဲ့ကြွင်းကျန်တဲ့ ဂုဏ်ရည်တွေကိုလည်း နတ်တွေ သုံးနှုန်းတယ်။ ဘုရားရဲ့ အတွေးအမြင် အယူအဆတွေဟာ လူနဲ့ အနီးစပ်ဆုံးဖြစ်တာ ဒီအချက်တွေက အထင်အရှား ပြနေတယ်။ ဒါကို ထပ်ဖြည့်ဘို့ အချက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ အဲဒါလည်း သိဖို့ ကောင်းတယ်။

ဘုရားဆုတောင်းလက်မခံ

အဲဒါက ဆုယူကိစ္စပဲ။ ဘုရားဟာ လူသားဆိုတော့ လူသားဟာ လူသားတစ်ယောက်ကို ဖြစ်စေဆိုပြီး ဘာကို ဖြစ်စေနိုင်မှာလဲ။ ခုအခါမှာ လူတွေဟာ ဘုရားထံ ဆုတောင်းကြတယ်။ တစ်ခုမက အများအပြားပဲ။ ဘုရားက ဆုပေးနိုင်သလို ဆုလည်းပေးသလို လူတွေက ထင်နေကြတယ်။ အခုခေတ် ပေါက်ဆရာတွေဟာ ဆုပေးကြသလိုပေါ့ ။ ပေါက်ဆရာတွေက စိတ္တဇုပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ စိတ္တဇုပုဂ္ဂိုလ်ဟာ လူသားမဆန်ဘူး။ ဘုရားက စိတ္တဇုပုဂ္ဂိုလ်လား လူသားဆန်သလား ထင်ရှားလှတယ်။ လူတွေ နားလည်လို့ မရသူက စိတ္တဇုပဲ။ ဘုရားက လူတွေနားလည်ဖို့ အရဆုံးသူပဲ။ ဒါကို ဆုယူအဖြစ်ဟာ ပေါ်လွင်စေလိမ့်မယ်။ ဘုရားလက်ထက်က ဘုရားတပည့်တွေဟာ ဘုရားဆီမှာ ဆုတောင်းတာတွေ လုပ်ဖူးကြတယ်။ ဘုရားတုန့်ပြန်ချက်က ပါဠိလိုဘဲ ပြောရအောင် ‘အတိက္ကာ မေဟိ’ လို့ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအချိန်က ဆွမ်းခံလာသူကို အိမ်ရှင်ကမပေးလောင်းချင်လို့ပြောတဲ့ စကားဟာအတိက္ကာမေဟိလို့ပဲဖြစ်တယ်။ ကန်တော့ဆွမ်းပေါ့။

ဘုရားကလည်း ဆုတောင်းတဲ့သူကို အတိက္ကာမေဟိလို့ပဲ ပြောလိုက်တာချည်းဘဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ သွားပေးဦးရောလို့ပေါ့။ ဘုရားဟာ တကယ်ပဲမပေးခဲ့ဘူး။ ပစ္စေကဗုဒ္ဓာတွေဟာ ဆုပဲ ပေးတယ်။ ပေးတဲ့ဆုကလည်း အမြန်ပြည့်စေလို့ပဲတဲ့။ ပြည့်တယ်လို့လည်း သိထားကြတယ်။ မကောင်းတာရောကောင်းတာရော ပြည့်တယ်လို့တောင် သိကြတယ်။ အခုခေတ် ဘာသာရေးတွေမှာလည်း ဆုတောင်းတာက ပါနီလုပ်ငန်းဖြစ်နေတယ်။ သူတို့ကလည်း ပြည့်တယ်လို့ ထင်ထားကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရားကတော့ တမူထူးခြားပြီး ဒါတွေကိုဖယ်ရှားခဲ့တယ်။ ဆုတောင်းသူကို ကန်တော့ဆွမ်းဘဲ ပေးတာပဲ။

ဝိသာခါဆုတောင်း ဘုရားပယ်

တစ်ခါက ဘုရားကျောင်းအမကြီး ဝိသာခါဟာ ဘုရားကိုဆုတစ်ခုပေးဖို့ တောင်းတယ်။ ဘုရားက အတိက္ကာမေဟိ ဝိသာခါလို့လှန်လိုက်တယ်။ တကယ်တော့ ဝိသာခါတောင်းတဲ့ဆုဟာ ဘာတွေရပါလိမ့်၊ ဆိုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ဝိသာခါကပြန်လျှောက်တယ်။ တပည့်တော် တောင်းမယ့်ဆုကတခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ရဟန်းမတွေ ရေချိုးတဲ့အခါ အဝတ်နဲ့ ချိုးနိုင်အောင် ရေသန့်နုတ်ခွင့်ပေးဖို့ ဖြစ်ပါတယ်လို့ လျှောက်ထားတယ်။ ဒါကိုတော့ ဘုရားက လက်ခံလိုက်တယ်။ ရှေးက ရဟန်းမတွေမှာ ရေသန့်နုတ်မရှိဘူး တုံးလုံးချိုးရတယ်။ ဝိသာခါကဆွမ်းကြွေးတစ်ခုမှာ ရဟန်းမတွေကို ဆွမ်းစားပင့်ဖို့ လူလွှတ်လိုက်တယ်။ သွားတဲ့သူကကျောင်းမှာ ရဟန်းမမရှိဘူး။ အဝတ်မဝတ်တဲ့ပရိဝံသတွေပဲ ရှိတယ်။ ပြန်ပြောတာကို ကြားလိုက်ရတယ်။

ရဟန်းမတွေ အဝတ်မဲ့ ရေချိုးကြောင်း ဝိသာခါသိသွားတယ်။ ဒီလိုမသင့်ဆိုပြီး ဘုရားဆီမှာ သူ ဆုတောင်းတာပဲ။ ဘုရားကတခြား တောင်းမှာထင်လို့ အတိက္ကာမေဟိလို့ တားလိုက်တာဘဲ။

ဒါဟာ ဆုတောင်းတာကို ဘုရား လက်မခံကြောင်း သိရမယ့်အချက်ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ ဒီအချက်အရ လူနားမလည်စရာ ကောင်းသူ မဟုတ်တာ ထင်ရှားတယ်။

ပေးကမ်းလှူဒါန်းမှုတွေစပ်ပြီး ဘုရားရဲ့ သဘောထားဟာလည်း အလွန်ဘဲ လူသားဆန်တာတွေ မြင်ခွင့်ရှိတယ်။ မသိရာတွေဖြစ်တဲ့ နောင်ဘဝတွေကို လက်ညှိုး မထိုးဘူး။ မိုးပေါ်တို့ မြေအောက်တို့ကိုလည်း လက်ညှိုးမထိုးပြဘူး။ သူ့ရဲ့ ဒါန အကျိုးပြပုံတွေဟာ တကယ်ပဲ လူသားဆန်တယ်။

ကောသလကို ဟောတဲ့ဒါန

တစ်ခါက ကောသလရှင်ဘုရင်ကြီးဟာ အလှူဒါနနဲ့ စပ်ပြီး ဘုရားကို မေးတယ်။ ဘယ်သူ့ကို လှူဒါန်းရင် ကောင်းမလဲဘုရားလို့ဘဲ။ ခင်မင်တဲ့ သူကိုလှူတာ ကောင်းတယ်လို့ ဘုရားက ဖြေတယ်။ ကောသလက သူ့အမေးမှားသွားကြောင်းသိတယ်။

ဒါကြောင့် ပြန်မေးတယ်။ ဘယ်သူလှူရင် အကျိုးများမလဲ ဘုရားလို့ဘဲ။ ဒီလိုဆိုရင်အဖြေက တစ်မျိုးပဲလို့ ဘုရားက ပြောပြီး ဒီအဖြေပေါ်အောင် သင့်ကို ပြန်မေးရမယ် ပြောတယ်။ မေးပုံက စစ်ဖြစ်နေတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ခုမှာ လေးစစ်သည် အားဖြည့်ဖို့ လေးစစ်သည် အမှုထမ်းခွင့်ပေးဖို့ သင့်မသင့် စစ်ဆေးတယ်။ အမျိုးက ဘယ်အမျိုးထဲကလဲ။ အသက်က ဘယ်အရွယ်လဲ။ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ ကောင်းရဲ့လား။ လေးပြစ်တတ်ရဲ့လား။ ဒီလိုတွေပေါ့။ လျှောက်ထားလာသူက သူဟာ မင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ အရွယ်အဆင်းနဲ့လည်း ပြည့်စုံတယ်။ လေးတော့မပစ်တတ်ဘူးလို့ ဖြေတယ်ဆိုရင် ဒီသူကို ခန့်မလားလို့ ဘုရားက မေးတယ်။ ခန့်လို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကောသလက ဖြေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ သူဟာ အမျိုးမြတ်တယ်။ အရွယ်ကဆင်းကောင်းတယ်။ ဘာကြောင့် မခန့်တာလဲလို့ ဘုရားကမေးတယ်။ သူက လေးမပစ်တတ်လို့ မခန့်တာလို့ ကောသလက ပြောတယ်။ လေးမပစ်တတ်ပေမယ့် အမျိုးမြတ်တာစတာတွေရှိတယ် မဟုတ်လားလို့ ဘုရားက မေးတယ်။

လေးမတတ်ဘဲ အမျိုးမြတ်ရုံနဲ့ခန့်ရင်လခပေးရတာ ကုန်ရုံပဲ အကျိုးဘာမှမရဘူး။ ဒါကြောင့် မခန့်တာလို့ ကောသလကပြောတယ်။

ဘုရားက ပြန်ပြောတယ် ။ ပြောပုံက အကျိုးကြီးတဲ့ အလှူဆိုတာ အလှူခံတဲ့သူက ရာဂဒေါသတွေ မကုန်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက် အမျိုးမြတ်သူဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လိုအတတ်တွေ တတ်သူ ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရာဂဒေါသကုန်သူနဲ့ ကုန်အောင် ကျင့်ကြံနေသူ တွေမှ အကျိုးကြီးတဲ့ အလှူဖြစ်စေတယ်။ ဘုရားက ဒီလို ပြောဆိုတယ်။ အဓိပ္ပါယ်က ရာဂကုန်သူနဲ့ ကုန်အောင် ကျင့်ကြံသူဟာ ငြိမ်းသူနဲ့ ငြိမ်းချမ်းအောင် လုပ်သူဖြစ်တယ်။ ငြိမ်းချမ်းကို ပံ့ပိုးမှပံ့ပိုးသူလည်း ငြိမ်းချမ်းမယ် မဟုတ်လား။ ငြိမ်းချမ်းခြင်းဟာ အကြီးဆုံး အကျိုးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားဒီလိုပြောတာ။

ဒါနအကျိုးဟာ မဆက်မစပ်မဟုတ်တာ အထင်အရှား ဖြစ်တယ်။ လူတိုင်း သိနိုင်တဲ့ အကျိုးဖြစ်တာ ထင်ရှားတယ်။

သာရိပုတ္တရာဟောတဲ့ဒါန

နောက်ဒါနတစ်ခု ဟောကြားချက်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ဒီဟောချက်မှာ ဒါနကို ခုနှစ်မျိုး ပြောထားတယ်။

အကျိုးမများတဲ့ဒါနက ခြောက်မျိုး၊ အကျိုးများတဲ့ဒါနကတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်။ အကျိုးမကြီးမားမများပြားတဲ့ ဒါနခြောက်မျိုးက -

- (၁) နောင်ဘဝအတွက် မြှုပ်နှံဖို့ ရည်ရွယ်တဲ့ဒါန
- (၂) ကုသိုလ်ရတယ်ဆိုပြီး လုပ်တဲ့ဒါန
- (၃) မရှိတဲ့သူကို ရှိတဲ့သူအနေနဲ့ ပေးတဲ့ဒါန
- (၄) မိဘမျိုးရိုးထုံးစံအရ ပေးတဲ့ဒါန
- (၅) ဂုဏ်ရှိသူတွေ အတုခိုးပေးတဲ့ ဒါန နှင့်
- (၆) စိတ်ချမ်းသာဝမ်းသာဖို့အတွက် ဒါန တို့ဖြစ်တယ်။

အကျိုးကြီးတဲ့ဒါန

အကျိုးကြီးမားများပြားတဲ့ဒါနက အတွေးအခေါ်ရဲ့ ရိက္ခာအဆင်တန်ဆာ အဖြစ် ပေးတဲ့ဒါန။ ပါဠိလို ‘စိတ္တာလင်္ကာရ’ စိတ္တပရိက္ခာရဒါနလို့ခေါ်တယ်။ ဒီအလှူဟာ ငြိမ်းချမ်းရေး အတွေးခေါ်နဲ့ အသုံးအဆောင် အဖြစ်လှူတာမျိုး။

လှူတဲ့သူက အလှူခံမယ့်သူရဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အကျိုးများပုံမြင်ပြီး ဒီလုပ်ငန်းကို ဆက်လက်တိုးတက်လုပ်ကိုင် နိုင်အောင် ရည်ရွယ်ပြီး လှူဒါန်းတာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဒီအလှူ မျိုးဟာ တိုးတက်နေတဲ့ ဒီခေတ်မှာ ကမ္ဘာ့ဘဏ်လို တိုးတက်တဲ့ဥာနတွေက ငွေချေးပုံမျိုးနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူတာ တွေ့ခွင့်ရှိတယ်။

ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးပြီးပေးတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်တွက်ကိုယ်တာ နှင့် သူတွက်သူတာ ငဲ့ပြီးပေးတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး။ လုပ်ငန်းကို ငဲ့ပြီး ပေးတာသာဖြစ်တယ်။ ဒီလို ပေးတော့လုပ်ငန်းအောင်မြင်ပြီး အကျိုးကြီးမား များပြားတယ်။

ကိုယ်ကျိုးရတာလောက်လည်း မကဘူး။ သူ့အကျိုးရတာလောက်လည်း မကဘူး ။ ကိုယ်ရောသူရော အကျိုးရတာတွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီဒါနဟာအကျိုးများတဲ့ ဒါန ဖြစ်တယ်။

ဒါကိုကြည့်ရင် ဘုရားရဲ့ ဒါနအကျိုးသတ်မှတ်မှုဟာ မသိတရားကို ညွှန်တာ လုံးဝမရှိဘူး။ လုံးဝရိုးသားတဲ့ လူတိုင်းသိနိုင်တာကို ညွှန်ပြတာ ထင်ရှားတယ်။ဒါနနဲ့ စပ်လို့ နောက်ထပ်တစ်ခုလောက်ကိုလည်း ကြည့်ကြဦးစို့လား။

ကုဋဒန္တကို ဟောတဲ့ဒါန

ဘုရားဟာ အလှူကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ချင်တဲ့ ဗြဟ္မဏ တစ်ယောက်က သူကြားဖူးတဲ့ အလှူကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပုံ အသေးစိတ်အစီအစဉ်ကို သိချင်လို့ မေးလာတာ ခံရတယ်။ ဘုရားကလည်း ဒါကို ရှေးက ဘယ်လိုလုပ်တယ်လို့ အသေးစိတ် အစီအစဉ်တွေ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဗြဟ္မဏကြီးဟာ သူ့အလွန်သိချင်နေတာကို သိရလို့ ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတာနဲ့ အတူ ဘုရားအဖြေက စဉ်းစားစရာတစ်ခု ပါနေတယ်လို့ သူထင်တယ်။ ဒါကိုဘုရားပြန်မေးတယ်။

‘အရှင်ဘုရားဖြေပုံဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ အလှူကြီးရဲ့ အသေးစိတ်အစီအစဉ်တွေဟာ ဒီလိုတွေဖြစ်တယ်’ လို့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ ဒီကြီးကျယ်တဲ့ အလှူကြီးထက် အကျိုးများတဲ့ အလှူကို အရှင်ဘုရား သိနေတာ ရှိနေပုံရတယ်။ အဲဒါ ရှိသလား ဘုရားလို့ပဲ။ ရှိတယ်ဗြဟ္မဏကြီးလို့ ဘုရားက ဖြေတယ်။ ‘အဲဒါဘာလဲ ဘုရား’ လို့ ဗြဟ္မဏကြီးက မေးတယ်။

ကိုယ့်အိမ်ပေါက်ရောက်လာပြီး ဆွမ်းခံတဲ့ရသေ့ရဟန်းတွေကို လှူတာပဲ လို့ ဘုရားက ဖြေတယ်။ ‘အဲဒီအလှူဟာ ဟိုကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အလှူကြီးထက်ဘာဖြစ်လို့ အကျိုးများရတာလဲဘုရား’ ဗြဟ္မဏက မေးတယ်။ ‘ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အလှူကြီးဟာ အလုပ်တွေပန်းအောင် နွမ်းအောင် လုပ်ရတယ်။ အလှူကြီးဆိုတော့ အလှူခံတွေကလည်း အုံးအုံးကြွက်ကြွက် ဖြစ်အောင် များတယ်။ တိုးဝှေ့ အလှူခံကြရတဲ့ အထိဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလို အလှူမျိုးကို ပညာရှင်တွေ သူတော်ကောင်းတွေ မလာတတ်ကြဘူး။’

အိမ်ပေါက်ရောက်လာသူအား အလှူက ဘာကြောင့်မြတ်

‘အိမ်ပေါက်ရောက်သူကို လှူတဲ့အလှူက ပညာရှင်တွေ သူတော်ကောင်းတွေကို လှူရတာ ဖြစ်တတ်တယ်။’ သူတို့တစ်တွေဟာ အိမ်ပေါက်ရပ်ပြီးအလှူခံတတ်ကြလို့ပဲ။ သူတို့တွေထံ ကိုယ့်လှူဖွယ် ပစ္စည်း ရောက်သွားရင် သူတို့က

လူသားကောင်းကျိုး ရှာဖွေဖြန့်ပွားတဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်တာဆိုတော့ ကိုယ့်လှူဖွယ်က ဒီလုပ်ငန်းရဲ့ အထောက်အကူ ဖြစ်သွားတာပေါ့ ။ ဒီလုပ်ငန်းက ကောင်းတော့ ကောင်းတာထဲမှာ ကိုယ့်ပစ္စည်းက ပါဝင်ပြီး ကောင်းတာကို ကိုယ်လုပ်လိုက်တာလည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ ဒီတော့ အကျိုးများတာပေါ့ ။ ဘုရားက ဒီလိုဖြေတယ်။ ဘုရားအဖြေကို ဗြဟ္မာကြီးက သဘော အလွန်ကျတယ်။ စိတ်ဓါတ်တွေလည်း ရွှင်မြူးလာတယ်။ အသိညဏ် တွေလည်း တတ်ကြွလာတယ်။ ဒါကြောင့် ဗြဟ္မာဏကြီးဟာ မေးခွန်းတွေ ပေါ်လာတယ်။

‘အရှင်ဘုရား ဒီအလှူထက် လုပ်ငန်းတာဝန်နည်းပြီး အကျိုးကျေးဇူးများတဲ့ကောင်းမှုများ ရှိပါသေးသလား’ လို့မေးတယ်။ ‘ရှိတယ် ဗြဟ္မာဏကြီး’လို့ ဘုရားကပြောတယ်။ ‘အဲဒါဘာလဲ ဘုရား’လို့ ဗြဟ္မာဏကြီးမေးတယ်။ ‘ကျောင်းဆောက်တာပဲလို့’ ဘုရားက ဖြေတယ်။ ‘ဘာဖြစ်လို့တုန်း ဘုရား’ ဗြဟ္မာဏကမေးတယ်။ ‘ကျောင်းဆောက်တာဟာ အလုပ်ကြတော့ တစ်ခါတည်း လုပ်ရတယ်။ ဒီကျောင်းကို ပညာရှင်တွေ လာရောက်တည်းခို နားနေနိုင်တယ်။ ကိုယ့်ကျောင်းရောက်တဲ့သူတွေရဲ့ အကျင့်အကြံ အသိအမြင် တွေဟာကိုယ့်အိတ်ထဲ ရောက်လာတာတွေပဲမဟုတ်လား။ ဒီလိုအကျိုးကြတော့ ကြီးမားများပြားတယ်’ လို့ဘုရားက ဖြေတယ်။

‘ဒီထက် လုပ်အားနည်းပြီး အကျိုးများတဲ့ ကောင်းမှုရှိသေးလားဘုရား’ လို့ ဗြဟ္မာဏကမေးတယ်။ ‘ရှိတယ် အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံအောင် နေတာပဲ’ လို့ ဘုရားက ဖြေတယ်။

‘ဘယ်လိုတုန်း ဘုရား’လို့ ဗြဟ္မာဏက မေးတယ်။ ကျောင်းဆောက်ရတာဟာ လုပ်အားတွေ သုံးရတယ်။ အကျိုးကြတော့လည်း တဆင့်ခံရတာ ဖြစ်တယ်။ သီလကျင့်တာကတော့ ဘာအလုပ် ကိစ္စမှမရှိဘူး။ အကျိုးကလည်း ကိုယ်တိုင်ဖော်ဆောင် ရရှိတာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်သီလကျင့်တာဟာ အလုပ်နည်းပါးပြီး အကျိုးများတဲ့ အရာဖြစ်တယ်လို့ ဘုရား ဖြေကြားတယ်။

ဗြဟ္မာဏကြီးဟာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာပြီး ဘုရားဆည်းကပ်သူ ‘ဥပသကာ’အဖြစ် ခံယူသွားတယ်။ ဘုရားရဲ့ ဒီဒါန ဟောချက်ဟာ အံ့ဖွယ်လိလိ ဖြစ်တယ်။ လူမလိုက်နိုင်စရာ တစိုးတစိမ့် မရှိတာကို ရိပ်မိ သိရှိနိုင်တယ်။

ဘုရားဟာ ဒါနတရားကို အကြောင်းသင့်သလောက် ဟော ပြောသော်လည်း ဒါနတရားဟာ သူတရားရဲ့ လေးနက်တဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာ မပါဝင်ဘူး။ ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ဒီအချက်ကို များစွာသတိပြုသင့်ကြတာ ဖြစ်တယ်။

ဇေတဝန်အလှူဒါန

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ဇေတဝန်ဆိုတဲ့ ကျောင်းကြီးကို ဆောက်လုပ်ပြီး ဘုရားကို လှူတယ်။ ဒီကျောင်းဆောက်ဖို့ မြေနေရာကို ‘ဇေတ’ ဆိုတဲ့ မင်းသားပိုင် တောကို ဝယ်ယူရတယ်။ မင်းသားက တန်ရာတန်ကြေးပေးပေမယ့် မရောင်းချင်ဘူး။ ဒါနဲ့ မရောင်းရအောင် မြေအနှံ့ အသပြာခင်းပေးနိုင်မှ ရောင်းမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အနာထပိဏ်ကလည်း ပြောတဲ့အတိုင်းတည်ပါစေ ဆိုပြီး မြေအနှံ့အသပြာခင်းပြီး ပေးဝယ်လိုက်တယ်။ နောက် ကျောင်းဆောက်တယ်။ ကျောင်းလှူပွဲ လုပ်တယ်။ ငွေအသပြာပေါင်း သိန်းကိုးထောင်လေးရာ ကုန်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကတစ်အသပြာဟာ ရွှေငါးပုံတစ်ပုံ ငွေကြေးစတာတွေလည်း ငါးပုံတစ်ပုံစီ ပါကြတယ်။ ဒါကြောင့် အသပြာ သိန်းပေါင်း ကိုးထောင်လေးရာရဲ့ တန်ဖိုးဟာ ဒီနေ့ငွေနဲ့ လွန်စွာ များပြားမှာကို တွက်ကြည့်နိုင်တယ်။ ဒီလောက်တန်ဖိုးများပြားတဲ့ အလှူကြီးအတွက် ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ တရားဟာ ဂါထာလေး နည်းနည်း ကလေးပဲ ရှိတယ်။ တစ်ဂါထာမှာအက္ခရာ သုံးဆယ်နှစ်လုံးပဲ။ ဒီဂါထာလေးထဲမှာ နတ်ပြည်လည်း မပါဘူး။ နောင်ဘဝလည်းမပါဘူး။ ဗြဟ္မပြည်လည်းမပါဘူး။ ဘာစည်းစိမ်ဥစ္စာလာဘသက္ကာရသီလောကမှ မပါဘူး။

ဘုရားဟာဒါနကို ကျယ်ထက်ကျယ်အောင်အဆွယ်အမြူတွေ မလုပ်ဘူး။ လိုအပ်သလောက်ပဲ ဟောတယ်။ ဟောတာ တွေကလည်း ပြဿနာ ရှင်းဖို့ အတွက်ပဲ။ ကိုယ့်အလှူလာတာ အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောက်ဆိုရင် ဒါနဟောချက်ကို ကြည့်ပြီး ဘုရားဘဝကို သိရှိနိုင်ကြဖို့ ရှိပါတယ်။ ဘုရားရဲ့ ဒါနဟောချက်တွေဟာ လူတွေအသိနဲ့ နည်းနည်းမှ မခြားသလို ဒါနကို ဟောတဲ့ ဘုရားကလည်း လူတွေနဲ့ မခြားဘဲဖြစ်တာပေါ့။

ဆက်လက်ပြီး ဘုရားရဲ့ သီလဟောချက်တွေကို ကြည့်ရအောင် ။ ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ သီလကို ငါးပါးသီလ အဖြစ်လို့ သိကြတယ်။ နောက်မှ ရှစ်ပါး၊ ကိုးပါး၊ ဆယ်ပါး သီလတွေလည်း ဖြည့်ယူကြတယ်။ တချို့ကလည်း ကိုးပါးသီလကို မဟုတ်သေးဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ဆယ်ပါးကတော့ ကိုရင်သီလမို့ပြီး လုပ်ထားတာနဲ့ တူတယ်။ ကိုရင်သီလ ကို ဆယ်ပါး ၊ ဘုန်းကြီး သီလကြတော့ နှစ်ရာ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်သွယ် ဒီလို ပြောကြတယ်။

ဒါတွေကို ဘုရားဟောတယ် ပြောရပါမယ်။ ဒါတွေထဲက ငါးပါးသီလသာ ‘ဂရုဓမ္မ’ သီလဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တာတွေက အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အဖွဲ့အစည်း ဆည်းကပ်သူတွေ လိုက်နာရန် စည်းကမ်းသီလများ ဖြစ်ပါတယ်။

ဂရုဓမ္မသီလကို ဘယ်သူထားခဲ့

ဒါကြောင့် ‘ဂရုဓမ္မ’ သီလကိုအလေးထားပြောရပါမယ်။ ဂရုဓမ္မသီလအပေါ် ဘုရားရဲ့ သဘောထားဟာ ဘုရား ရှုပ်ပုံလွှာကို ပေါ်စေမှာဖြစ်ပါတယ်။ ဂရုဓမ္မဆိုတာဟာ အလေးပြုရမယ့် တရား၊ လေးနက်တဲ့ တရားလို့အဓိပ္ပါယ်ရမယ်။ ဒါတွေကို အဓိပ္ပါယ်ဖော်ကြည့်ရမယ်။

ဒီတရားဟာ ဘုရားဖော်မှုပေါ်တာ မဟုတ်လောက်ပါဘူး။ ဘယ်သူဖော်လို့ ပေါ်တဲ့တရားလည်း မဟုတ်လောက်ဘူး။ ရှေးက လူတွေသီလကိုတစ်ချက်စီကိုကျူးလွန်ကြရာက အားလုံး မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ဒါတွေကို မကျူးလွန်ကြစတမ်း ကျူးရင်အရေးယူကြစတမ်း

ပြုခဲ့ကြတာ ဖြစ်ဖို့ရှိတယ်။

ဘယ်သူမဆို ဒီအချက်တွေကို ကိုယ်က ကျူးလွန်ချင်ကျူးလွန်မယ်။ ကိုယ့်ကို ကျူးလွန်တာကိုတော့ မကြိုက်ကြဘူး။ ဒါကို ခုလဲ ဒီလိုပဲ နောင်လည်းဒီလိုပဲ ကြိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ကလည်း မကြိုက်ခဲ့ကြမှာ သေချာတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီဂရုဓမ္မသီလဟာ လူတွေဆန္ဒနဲ့ ဖြစ်တည်နေတဲ့ ဓမ္မဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူပညတ်ထားတဲ့ ဓမ္မမှ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ စုဝေး နေထိုင်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုစတဲ့ အချိန်ကရှိတဲ့ သီလပဲ။

ဂရုဓမ္မအတွက်နိုင်ငံရေး အုပ်ချုပ်ရေးဖြစ်ရ

ဒီဂရုဓမ္မကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အုပ်ချုပ်သူ မင်းဆိုတာ ပေါ်ခဲ့ရတာ။ မင်းက ‘ ဒီဓမ္မတွေ ဖောက်ဖျက်သူကို သေဒဏ် ၊ ချုပ်ဒဏ် ၊ တုတ်ဒဏ်၊ အစစတွေပေးပြီး အုပ်ချုပ်တယ်။ ဒါနဲ့ မရလို့ အတွေးအခေါ်တွေပါတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးတွေ ပြောင်းလဲ အုပ်ချုပ်တယ်။ ဟိန္ဒူမင်းတွေဖြစ်တဲ့ ရာမ၊ ခရစ်ရှုနတို့ပေါ့ ။ သူတို့ဟာ ဘုရားတွေလို့လဲ အမှတ်ခံရသွားတယ်။ အမှန်က မင်းတွေပေါ့ ။ သူတို့ဟာ ဒီ ဂရုဓမ္မကို လူတွေ စောင့်ရှောက်အောင် သဘောတရားရော အာဏာရော ပိုင်ကြတယ်။ ယေရှုခရစ်တို့ ၊ မိုဟာမက်တို့လည်း သဘောတရားတစ်ရပ်ကို ကိုင်စွဲပြီး ဂရုဓမ္မကို လူတွေ စောင့်အောင် အာဏာယူကြဖို့ပဲ။ ယေရှုခရစ်က အသေစောပြီး မိုဟာမက်က အာဏာတွေ အများကြီးရတယ်။ နောက်တစ်ခါမှာ ယေရှုခရစ်နဲ့ တပည့်တွေလည်း အာဏာတွေ အများကြီး ရကြတယ်။

သူတို့တွေဟာ လူတွေကို ဂရုဓမ္မတွေစောင့်ဖို့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သူတွေဘဲ ခုမှ ဂရုဓမ္မကို လူတွေစောင့်ဖို့အတွက် သူတို့ သဘောတရားနဲ့ အုပ်ချုပ်မှုဟာ မလုံလောက်ဘူးဆိုပြီး လူတွေကသူတို့ကို အုပ်ချုပ်ရေး နေရာက ဖယ်ရှားပစ်တာ။

နိုင်ငံရေးကျဆုံးတော့ ဘာသာရေးဖြစ်

ဒီလိုဖယ်ရှားသူနဲ့ နန်းကျတွေဆိုတော့ ဒါမှမဟုတ်အာဏာရှင်ဟောင်းတွေဆိုတော့ ဩဇာမကျဘူး ။ သူတို့ကို ယုံကြည်သူတွေ ဆည်းကပ်သူတွေ ဒုနဲ့ ဒေး ရှိတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ဟာ နိုင်ငံရေး အာဏာမရပေမယ့် ဘာသာရေးလို့ဖြစ်ပြီး အထင်အရှားတည်ရှိနေ ကြတယ်။ အခုလည်း သူတို့ဟာ လူတွေကို ဒီဂရုဓမ္မတွေကို လိုက်နာကြဖို့ပဲ လုပ်နေကြတယ်။

ဂရုဓမ္မသီလရဲ့ လေးနက်မှုပမာဏ

ဒီဂရုဓမ္မဟာဂရုဓမ္မဆိုတဲ့အတိုင်း အလွန်အလေးထားအပ်တဲ့ လူ့ဆောင်စရာ ဓမ္မဖြစ်တယ်။ ဒီဓမ္မကို လူတိုင်း မပစ်ပယ်နိုင်ကြဘူး။ တလောကလုံး ဦးညွှတ်ကြရတယ်။ ဒါကို လူတိုင်း လိုက်နာအောင် နည်းအမျိုးမျိုးတွေ ဖော်ကြတယ်။ ရှေးက မင်းတွေရော၊ ဟိန္ဒူဗြဟ္မဏ တွေရော၊ ခရစ်ယာန်တွေရော မွတ်စလင် တွေရော၊ သဘောတရား အမျိုးမျိုးတွေ တည်ဆောက်ကြတယ်။ ဒီသဘောတရားတွေဟာ ဂရုဓမ္မ ခိုင်မြဲအောင် ထောက်ကန်ပေးရတဲ့ ဒိုင်းတို့ မြားတို့ ကျားတို့ပဲ။ လူတွေ ငြိမ်းချမ်းဖို့ဆိုရင် လူအားလုံးဒီဂရုဓမ္မကို လိုက်နာကြဖို့လိုတယ်။

ဒီကနေ့ လောကတိုးတက်မှုအတွတ်အထိပ်ရောက်နေတဲ့ လူတွေအထိ ဒီဂရုဓမ္မကို လက်လှမ်းမမီကြသေးဘူး။ ဒါကို ကမ္ဘာ့ ဖြစ်ရပ်တွေကအထင်အရှားပြနေတယ်။

ဒါကြောင့်ပြောခဲ့တဲ့ ဂရုဓမ္မနဲ့ စပ်ပြီးဘုရားဟောမဟုတ်ပုံ ရှေးကလူတစ်ယောက်ယောက် ဖော်ထားတာလည်းမဟုတ်ပုံနှင့် လူအားလုံးတို့ရဲ့ ဆန္ဒအရ ဖြစ်ပေါ်လာပုံ လေးနက်မှုအတိုင်းအတွာ ကြီးမားပုံတွေကို သိသာဖို့ ပြောလိုက်တာဘဲ။ ဒါမှ ဘုရားရဲ့ ဂရုဓမ္မ အဓိပ္ပါယ်ကောက် လေးနက်မှု ရှိလိမ့်မယ်။

ဂရုဓမ္မသီလ (၅)ပါး

- ဂရုဓမ္မမှာ အပိုင်းငါးပိုဒ် ရှိတယ်။
- အသက်သတ်ရှောင်မှု
- ခိုးယူလုယက်ရှောင်မှု
- ကာမတွေမှာ အကျင့်မှားရှောင်မှု
- လိမ်လည်ခြင်းရှောင်မှု
- မူးယစ်ဆေးဝါး မေ့လျော့အောင် သုံးခြင်းရှောင်မှု ဒီငါးခုဘဲ ။

ဘုရားတရားနဲ့ ဂရုဓမ္မ

ဘုရားတရားတွေဟာအစမှာ ဒါတွေရှောင်စေပြီး အလယ်မှာဒါတွေနဲ့စပ်ပြီး ရှောင်နိုင်အားတွေ ပွားစေတာ ဖြစ်တယ်။ အဆုံးမှာ ဒါတွေရှောင်မှုနဲ့စပ်ပြီး ဉာဏ်ပေါက်ပွားကာ ဒါတွေမှရှောင်ပြီးသားဖြစ်သွားခြင်းပဲ။

ဒီတော့ ဒီဂရုဓမ္မတွေဟာ ဘုရားတရားရဲ့ အရင်းအမြစ်တွေပဲ။ ဘုရားတရားဖြစ်တဲ့ သဘောတရားတွေဟာလည်း ဂရုဓမ္မကို ထောက်ကန်ထားတဲ့ ဒိုင်း ၊ မြား၊ ကျား၊ တစ်မျိုးထဲကဘဲ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားတရားရရင် ဂရုဓမ္မတွေ ရသွားတာဘဲ။ ဒီတော့ ဂရုဓမ္မပျက်လို့ ရောက်တဲ့ ဒုက္ခသိတယ်။ ဒီတော့ ဒီဒုက္ခကို ကောင်းထင်မှု တဏှာကို ပယ်တယ်။ ဒီတော့

ဒုက္ခမဖြစ်ဘဲ ဒုက္ခမှ လွတ်တယ်။ ငြိမ်းချမ်းတယ်ပေါ့ ။ ဘုရားက ဒီအမှန်လေးချက်ကို ပြသွားတယ်။ အမှန်လေးချက်ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ဟာ အလယ်လမ်း ဓမ္မဘဲ။ အဲဒီဓမ္မရဲ့ လိုရင်းဟာ ဂရုဓမ္မ ဖြစ်တယ်။

ဂရုဓမ္မအရကောက်အရေးကြီး

ဒါကြောင့်ဒီဂရုဓမ္မတွေ အနက်မှန်ဖော်နိုင်ဖို့ သိပ်အရေးကြီးတယ်။ ဘုရားတရား တစ်ခုလုံးရဲ့အခြေခံတည်ဆောက်ချက်က ဒီဂရုဓမ္မဖြစ်တော့ ဂရုဓမ္မအရကောက် အမှန်ရဲ့အပိုတွေအလျော့တွေဖြစ်မယ်ဆိုရင် ဘုရားတရားရဲ့ပုံဟာ အများကြီး ပြောင်းသွားစရာရှိတယ်။ ဒီတော့ ဂရုဓမ္မရဲ့ အနက်တိကျဘို့ လိုအပ်တာပေါ့။ ဒါတွေ ကောက်ကြရအောင်။

သက်သတ်လွတ်အဓိပ္ပါယ်

အသက်သတ်မှုက ရှောင်တယ်ဆိုတာကို ဘုရားဘယ်လို ဟောခဲ့သလဲ။ ဒါကို တစ်နေရာမှာ ပြောလောက်တာ သိပ်မထင်ရှားဘူး။ ဟောချက်အနေ နေရာကဟာတွေ စပ်ကြည့် ရင်တော့ သိလာရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားဟာ သူဖော်တဲ့ အလယ်လမ်း မဂ္ဂအရိယာသစ္စာမှာ သမ္မာကမ္မန္တလို့ ဟောထားတယ်။ ပြုလုပ်မှုသမာရမယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ မနိုး ၊ မသတ် ၊ ကာမ မမှားဘူးဆိုရင် အပြုသမာတွေပေါ့။

ဒီမှာ မသတ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို မသတ်ဖြစ်ရမှာလဲ။ ဒါမပေါ်လွင်ဘူး။ သက်ရှိတိုင်းကို မသတ်ရမှာလို့ ယူစရာရှိတယ်။ ဘုရားရဲ့ တရားဟာ ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ။ ငြိမ်းချမ်းဘို့ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လို မငြိမ်းချမ်းတာလဲ။ မသမာမှု ဝဲဂရက်ရဲ့ စုပ်မြိုတုတ်နှောင်မှုကြောင့် ဘဝပျက်တာ မငြိမ်းချမ်းတာဘဲ။

ဘုရားရဲ့ မသတ်ရတဲ့အသက်ဟာ လူပဲ

ဒီတော့ မသမာတဲ့ အပြုအမူဟာ လူ့ဆက်ဆံရေးနဲ့ အစိတ်အပိုင်းနာမည်ဖြစ်တယ်။ လူနှင့်လူမဟုတ်တဲ့ သက်ရှိတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးလား။ လူနှင့်လူမဟုတ်တဲ့ သက်ရှိတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးလား။ လူနှင့်တခြားလူတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးလား ခွဲကြည့်ဖို့လိုတယ်။ လူနှင့်လူ မဟုတ်သူတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ လူနှင့်လူတို့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးနဲ့ စာရင် မပြောပလောက်တာတွေရမှာ ဖြစ်တယ်။ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးဟာ နည်းနည်းမှ အတိမ်းအစောင်း မခံဘူး။ လူနဲ့ လူမဟုတ် သူတို့ ဆက်ဆံရေးကြတော့ မပြောပလောက် အထိဖြစ်တယ် ။ ဒါကြည့်ရင် ဘုရားရဲ့ သမာတဲ့ အပြုအမူထဲက အသတ်ရှောင်မှုဆိုတာ လူ့အသက်သတ်တာ ရှောင်မှုလို့ အဓိပ္ပါယ် ထင်ရှားတယ်။

ဘုရားဟာ သူ့ရဲ့ တရားဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂသစ္စာကို အသိစိတ်မိတ်နဲ့ အမှတ်သညာ ရှိတဲ့ တစ်လံလောက်မမာဏရှိတဲ့ ဒီကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိတယ်လို့ ဟောချက် အထင်အရှားရှိတယ်။ ‘ ရောဟိတသ ’ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို ဟောခဲ့တာဘဲ။ ဒါကိုကြည့်ရင် ဆက်ဆံရေးရဲ့ သမာနှင့် မသမာပေါ်မှာမှီပြီး ငြိမ်းချမ်း ဆင်းရဲဆိုတာ လူပေါ်မှာဖြစ်တာဘဲလို့ ထင်ရှားတယ်။ ဒါဆိုရင် သမာတဲ့အပြုဟာ လူသတ်ခြင်း ရှောင်မှုဘဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ်လွင်တယ်။

ဘုရားဟောတဲ့ အသက်သတ်ရဲ့ အနက်ဟာ ရောဟိတသ ကို ဟောချက်လူ့ဆက်ဆံရေးနယ်ပယ် ဟောချက် ဒီအချက်တွေကြောင့် လူ့အသက်ဘဲ ဟောတာဖြစ်ပါတယ်။ လူကတခြားဖြစ်သူ တွေရဲ့ အသက် မဟုတ်ပါဘူး။

အားလုံးအသက်ရှောင်တာ ဟိန္ဒူနဲ့နွယ်လို့

ဒါနဲ့စပ်လို့ တွေးစရာရှိပါတယ်။ ဘုရားဟောဒီလို မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်လို့ ပါဘဲ။ လူသိများတာက ဘုရားဟာ သတ်မှုက ရှောင်ရမယ့်အသက်ကို အားလုံးရဲ့ အသက်အဖြစ် ဟောတာလို့ သိနေကြတယ်။ ဒီလို သိမှားတာကတော့ ဟိန္ဒူနဲ့ နွယ်ပြီးသိမိလို့ပါဘဲ။ ဟိန္ဒူကမသတ်ရတဲ့ အသက်ဟာ အားလုံးရဲ့ အသက်ပါဘဲ။ သစ်ပင်လောက်ပဲ ကျန်ပါတယ်။

ဟိန္ဒူနဲ့ ဗုဒ္ဓဒဿနခြင်းခြား

ဟိန္ဒူတရားဟာ ဘုရားတရားနဲ့ အခြေခံသိပ်ခြားပါတယ်။ ဟိန္ဒူက ဘဝကူးဝါဒီ ၊ ဘုရားက ဘဝကူးဝါဒမယူသူ။ နောက်ပြီး ဟိန္ဒူက အတ္တမကို လက်ခံသူ ၊ ဘုရားက အတ္တမကို မပြောသူ ။ ဒီလို ပြောင်းပြန် ဆန့်ကျင်ပါတယ်။

ဒဿနပြား သက်သတ်တန်ဖိုးခြား

အခြေခံအမြင်မတူသူတွေရဲ့ တန်ဖိုးသတ်မှတ်ချက်ဟာ မတူကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဟိန္ဒူနဲ့ ဘုရားဟာ မသတ်ရမယ့် အသက်သတ်မှတ်ချက်ခြင်း လွဲကြပါတယ်။

ဟိန္ဒူက အသက်အားလုံးလို့ ယူပါတယ်။ သူ့ အယူအရ အသတ်အားလုံးဟာ အတူတူပါ ။ လူ့အသက်နဲ့ တခြားအကောင်ဗလောင်တွေရဲ့ အသက်ဟာ မကွဲပြားပါဘူး။

ဟိန္ဒူဒဿန

လူသေပြီးအကောင်ဗလောင် ဖြစ်နိုင်သလို အကောင်ဗလောင် သေပြီး လူဖြစ်နိုင်တယ်။ အာတမ ကလေးကပဲ ဘယ်က ထွက်လာတာ လူထဲဝင်မိတော့လူဖြစ်၊ အကောင်ဗလောင်တစ်ခုခုထဲ ဝင်မိတော့ အကောင်ဗလောင်တစ်ခုခုဖြစ် ၊ ဟိန္ဒူက အာတမနဲ့ ဘဝကူးကိုယူပြီး ဒီလိုမြင်ပါတယ်။

ဘုရားက အာတမကိုရော ဘဝကူးကိုရော မပြောဆိုဘဲ လူအမှုတွေအကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိန္ဒူလိုသက်ရှိအားလုံးယူလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူလိုချင်ရင် သူလိုခံယူတာမျိုးရှိမှဖြစ်ပါမယ်။ ဘုရားရဲ့ ခံယူချက်ဟာ ဒါမှမဟုတ်တရားဟာ ဟိန္ဒူခံယူချက်တရားနဲ့ လုံးလုံး မစပ်နွှယ်ပါဘူး ။ ဒါကြောင့် ဘုရားဟာ ဟိန္ဒူလို အသက်အားလုံးကို မယူပါဘူး။

တစ်ခြားဘာသာတို့ ယူတဲ့သက်သတ်

ဂရုဓမ္မကို ခိုင်မြဲအောင် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကြတဲ့ တခြားဘာသာကြီး နှစ်ခုကလည်း မသတ်ရမယ့်အသက်ကို အသက်အားလုံးလို့ မယူကြဘူး။ လူ့အသက်လို့ဘဲ ယူကြတယ်။ သူတို့ဟာ အရင်းအတိုင် မပျက်မယွင်း ယူနိုင်ခြင်းပါဘဲ။ သဘောတရားဟာ ဂရုဓမ္မကို တည်ဆောက်ဖို့ဘဲဖြစ်ပါတယ်။ ဂရုဓမ္မရဲ့ အနက်ကို ပြောင်းလဲစေဖို့ မဟုတ်ပါဘူး ။ ပြောင်းလွှဲ စေလို့လည်း မဖြစ်ပါဘူး။ ပြောင်းလဲရင် ဂရုဓမ္မဟာ လူတွေရဲ့ ဓမ္မမဟုတ်တော့ဘဲ သူ့ကိုယ်ပိုင်း ဓမ္မဖြစ်သွားမှာပေါ့။

သက်သတ်အမြင်မှား တရားမရ

လူတွေဆန္ဒနဲ့ ကင်းတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ပညတ်ချက်ဓမ္မဟာ လူတွေငြင်းဆန်တာ ခံရမှာပေါ့။ မငြင်းဆန်နိုင်အောင် အလှည့်စား ကောင်းရင်တောင်မှ လူတွေမတိုးတက်တာဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ပညတ်ချက် ဓမ္မကြောင့် လူတွေစိတ္တဇဝင်ပြီး ကျဆုံး သိမ်ငယ်ကြမှာပေါ့။ ဟိန္ဒူသဘောတရားဟာ ဂရုဓမ္မကို တည်ဆောက်ဖို့ဖြစ်ပေမယ့် ဂရုဓမ္မကို သူကဘောဓမ္မက ချယ်လှယ်လွှမ်းမိုးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟိန္ဒူလူတွေရဲ့ ဘဝဟာ ကျင်းမြောင်းကျပ်တည်း လှပါတယ်။ ဟိန္ဒူဘာသာတရားဟာ ပျံ့ပွားလို့လည်း မရဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကနေ့ ဟိန္ဒူလူတွေ များနေခြင်းဟာ တရားပျံ့ပွားလို့ မဟုတ် ပါဘူး ။ လူမျိုး ပျံ့ပွားလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာသာတရားများနှင့်ဂရုဓမ္မ

ဘယ်ဘာသာတရားမဆို လူတွေလိုလားတဲ့ ဂရုဓမ္မကို တည်ဆောက်တဲ့ သဘောတရားချည့် ဖြစ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာသာတရားတစ်ခုခုဟာ အတည်ဆောက်ခံ ဂရုဓမ္မကို ပုံပျက်အောင် မလွှမ်းမိုးကောင်းပါဘူး ။ လွှမ်းမိုးရင် အဲ့ဒီ ဘာသာတရားဟာ လူနဲ့ ကင်းကွာတဲ့ ဘာသာတရားဖြစ်မှာပါဘဲ။ ပြီးတော့လည်း ဘာသာတရားတစ်ခုခုရဲ့ သဘောတရားတွေဟာ ဂရုဓမ္မကို ကျော်ပြီး သဘောတရားက တစ်၊ ဂရုဓမ္မက နှစ်ဆိုပြီး အပေါ်စီးက မယူသင့်ပါဘူး။

ဂရုဓမ္မကျော်ကြတဲ့ ဘာသာတရားများ

များသောအားဖြင့် လက်ရှိတည်နေတဲ့ ဘာသာကြီးလေးခုဟာ ဒီစည်းကိုမကျော်သူ မရှိကြပါဘူး။ သူတို့အောက်မှာ ဂရုဓမ္မဟာ အောက်တန်းနောက်တန်းက အကြိုအကြားမှာ ထိုးသိပ်ခံထားရတဲ့ အရာဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ သဘောတရားတွေကသာ အလွန်မြင့်မြတ်နက်နဲတဲ့ အရာတွေဆိုပြီး ရှေ့တန်းနေရာ အားလုံးကို ယူထားကြတာချည်းဖြစ်တယ်။

ဘာသာတရားများအပေါ် လူ့သဘောထား

ဒါကြောင့်ဘာသာတရားတွေဟာ လူတွေရဲ့ အစွန့်အခွာကို ခံကြရတာဖြစ်တယ်။ ဒီကနေ့ လူတွေရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ဘာသာတရားတွေကို သူတို့ကိုအလင်းရောင် ပေးနေတဲ့အရာတွေလို့ မမှတ်ယူကြတော့ဘူး။ လုံးလုံးကျော့ခိုင်းမသွားတာက ဘုရားကျောင်းတက်ကြတဲ့ လူအစုအမက်ကို ခင်နေကြလို့ဖြစ်တယ်။ လူဟာလူအစုအမက်နဲ့ခွဲပြီး တစ်ယောက်တည်း မနေဝံ့ကြဘူး။ နေသူဆိုရင်လည်းသင်းကွဲဆိုပြီး ဆင်းရဲပေးတာ ခံရတယ်။ ဒါကြောင့် ဘာသာတရားတွေ အောက်စုနေကြတာ ဖြစ်တယ်။

လူတွေဂရုဓမ္မလိုချင်

ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ဘာသာတရားတွေက သူတို့သဘော တရားကိုအသားပေးပြီး သူတို့သဘောတရားနဲ့ တည်ဆောက်ရမယ့် လူတွေရဲ့ ဂရုဓမ္မကို ချောင်ထိုးထားကြလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဆီ လူတွေ လိုချင်တာဟာသူတို့သဘောတရားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဂရုဓမ္မတွေဖြစ်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ပါလျက် ဘာသာတရားတွေက လူတွေကို သူတို့ သဘောတရားချည်း ရိုက်သွင်းပေးနေကြတယ်။ မဝယ်ချင်သူကို မလျော့နိုင်ဘူးပြောတဲ့ ဈေးသည်လို ဖြစ်နေတာပေါ့။

ဒီအကြောင်း နည်းနည်း ရှည်သွားပြီ ။ တွေးနိုင်ဖို့ ဆန့်လိုက်တာ ဒီလောက်ဆိုရင် ဂရုဓမ္မကို ဘာသာတရားက မလွှမ်းမိုးသင့်ပုံပေါ်လွင်တယ်။ ကျန်တဲ့ ဘာသာတရားကြီး နှစ်ခုဟာ ဒီအချက်မှာတော့ ဂရုဓမ္မအပေါ် သူတို့ဓမ္မက ချယ်လှယ်မထားတာ တွေ့နိုင်တယ်။ ဟိန္ဒူလွန်တာကို ပြောရမယ်။ ဘုရားတရားဟာ ဟိန္ဒူနဲ့ ခြားတာကြောင့် ဟိန္ဒူရဲ့

ဂရုဓမ္မအဖွင့်နဲ့ ကွဲပြားရမှာပါ။ ကျန်တဲ့ ဘာသာကြီး နှစ်ခုပဲ ဒီအချက်မှာ တစ်သားထဲ တူရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေကြောင့် ဘုရားရဲ့ မသတ်ရမယ့် အချက်ရဲ့ အနက်ဟာ လူ့အသက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခြား အကောင်ဗလောင်တွေရဲ့ အသက် မဟုတ်ဘူး။

ဇီဝကနဲ့ ဘုရား

ဒါကိုဒီထက်ထင်ရှားအောင် ဘုရားလုပ်ရှားချက်ကလေးတွေ နည်းနည်းမျှော်ကြည့်မယ်။ တစ်ခါက ဘုရားလက်ထက်မှာ ဆေးဆရာကြီးအဖြစ် ကျော်ကြားတဲ့ ‘မဂဓ’ ပြည်ရှင်မင်းကြီးရဲ့ အမတ်ကြီး ‘ဇီဝက’ ဆိုတာရှိတယ်။ သူဟာဘုရားရဲ့ ကျောင်းတကာ တစ်ဦးဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာဘုရားကို အသားစားမှုနဲ့ စပ်ပြီး လျှောက်နေတယ်။ ဘုရားက အသားစားမှုနဲ့ စပ်ပြီး သူအသိပေး ပညတ်ပြီးသားရှိတယ်။ လူသား၊ ဆင်သား၊ မြင်းသားအစရှိတဲ့ သားကြီး ဆယ်ပါးနဲ့ မြင်သား၊ ကြားသား၊ ရည်ရွယ်သားတွေ မစားကြဖို့ ဖြစ်တယ်။

သတ်တာကို မြင်ရကြားရတဲ့ အသားနဲ့ ကိုယ့်အတွက် ရည်ရွယ် သတ်မှန်းသိတဲ့အသား၊ အသားကြီးဆယ်ပါး ဒါကလွဲရင် အသားတွေကို သံဃာဟာ စားခွင့်ရှိတယ်။ ဒါကို ဇီဝက က ဘုရားအသားစားတာ လူတွေက ပြောနေကြတယ်လို့ ဘုရားကို ပြန်လျှောက်တယ်။ အကြောင်းမသိလို့ လူတွေပြောကြတာပါ ဆိုတာမျိုးပဲ ဘုရားပြန်ပြောတယ်။ အသားစားမှုနဲ့စပ်ပြီး လိုအပ်တာကို ပညတ်ပြီးပြီ။ ဒါကို လူတွေ မသိကြဘူး။ ဒီလို ပြန်ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့ အသားကို မစားသင့်ဘူးလို့ မပညတ်သင့်ပုံ အဓိပ္ပါယ်မျိုးလည်း ဇီဝကကို ရှင်းပြတယ်။ ဇီဝကလည်း နားလည်ပြီး ပြန်သွားရတာပဲ။

ဒေဝဒတ်ရဲ့ အသားစားရှောင် တောင်းဆိုမှုနဲ့ဘုရား

ဘုရားဟာ အသားစားမှုနဲ့ စပ်တဲ့ သူ့ရဲ့ သဘောထားကို ဒီမှာထင်ရှားစေတာပဲ။ အဲဒါက ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားကို ပုန်ကန်ခြားနားဖို့ လက်စဖော်တဲ့အခါက ဖြစ်တယ်။ ဒေဝဒတ်ဟာ ဘုရားက သံဃာအတွက် ပညတ်ချက်တွေ ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုမှု လုပ်တယ်။ တကာလှူတဲ့ ကျောင်းတွေသက်န်းတွေ မသုံးဘဲ သစ်ပင်နဲ့ စွန့်ပစ်အဝတ်တွေ သုံးကြဖို့လည်းပါတယ်။ အသားမစားကြဖို့လည်းပါတယ်။ အစရှိတဲ့ အချက်တွေကို သံဃာအတွက် ပညတ်ပေးဖို့ တောင်းဆိုလိုက်တယ်။

မလိုက်လျောလို့ ပေးရတဲ့တန်ဖိုး

ဘုရားကတောင်းဆိုချက်တွေကို တစ်ချက်မှမလိုက်လျော။ အသားမစားအောင် ပညတ်ပေးဖို့လည်း မလိုက်လျောဘူး။ ဒေဝဒတ်က ဒီလောက်ကောင်းတာတွေကို ဘုရားလုပ်နိုင်အားမရှိဘူး။ သူလုပ်ပြမယ်။ သူ့မှာလုပ်နိုင်အားရှိတယ်။ ဒီလို ဟန်ရေးပြပြီး သူကဘုရားနဲ့သီးခြား စင်ပြိုင်ထောင်ပြီး ခွဲလိုက်တယ်။ ဘုရားဟာ သူလုပ်ငန်းမှာ အထိခိုက်ဆုံးထဲကအရာဟာ သံဃာခွဲခံရတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီလုပ်ငန်း လုပ်ဖို့ အစပျိုးတဲ့ ပြဿနာဟာ အရေးမပါရင် မလိုက်လျောစရာ မရှိဘူး။ သူတောင်းဆိုချက်တွေက လိုက်လျောရင် သံဃာဒုက္ခရောက်မှာ ဖြစ်တယ်။ သံဃာအတွက် ပညတ်ချက်ဟာ သံဃာချမ်းသာဖို့ပဲ။ ဒါကိုပျက်အောင် တောင်းဆိုချက်ဟာ ကြီးလေးတဲ့ အရေးပါတယ်။ ဒီလို အရေးပါတာတောင် ဘုရားမလိုက်လျောဘူး။

သူတောင်းဆိုချက်တွေက သံဃာကို မထိခိုက်ဘူးဆိုရင် အရေးမပါဘူး။ ဒီလိုဆိုရင်ပြဿနာ မလုပ်အောင် အရေးမပါတဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံထိုက်မှာပေါ့။

ဘုရားဟာ သံဃာကွဲပြဿနာကြီးကို ရင်ဆိုင်ခံပြီး မလုပ်သင့်တဲ့ ပညတ်ချက်ကို မလုပ်ဘဲ တင်းနေခဲ့တယ်။ ဒီလို မလုပ်ဘဲ နေတာရယူဖို့ တန်ဖိုးက သံဃာကွဲတာပဲ။

ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေလို ဘုရားမတွေ့

တန်ဖိုးကြီးကြီးပေးပြီး ရယူခဲ့တဲ့ အချက်တွေထဲမှာ အသားစား ရှောင်ကျင်မှု မပညတ်တာပါတယ်။ ဘုရားဟာ အသားစားမှုနဲ့ စပ်ပြီး အမှတ်တမဲ့ ရပ်တည်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ဒီအချက်တွေက သက်သေခံတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ဘုရားက အသက်အာလုံး မသတ်ရဘူးလို့ ပညတ်တယ် ယူကြတယ်။ ဒီတော့ လူတွေဟာ တွေးကြတယ်။ မသတ်ကောင်းရင်တော့ စားဖို့ လည်း မကောင်းလောက်ဘူး။ စားတာဟာ သတ်တာကို အားပေးတယ်။ စားသူရှိလို့ သတ်သူရှိတာ၊ သတ်သူမှာ အပြစ်မရှိရင် စားသူလည်း အပြစ်ရှိတယ်။ စားသူဟာ သတ်သူရတဲ့ အပြစ်ရဲ့ တစ်ဝက်ရသူ ဖြစ်မယ်။ ဒါဟာ သဘာဝပဲ။ လွဲဖယ်တွေ့စရာ မရှိဘူး။ ဒီတော့ အပြစ်မဖြစ်အောင် အသားစားမှ ရှောင်ရမယ် ဒီလိုတွေးပြီး လူတွေ အသားစားတာ ရှောင်ကြတယ်။ လူတွေဟာ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ လမ်းညွှန်မှု အောက်ကလူတွေပဲ။ ဘုန်းကြီး တွေက အသားစားတယ်။ လက်အောင်ခံလူတွေက အသားရှောင်တယ်။ သူတို့တွေက ဘာတွေလဲ။ လမ်းညွှန်ကို ကျော်တက်တာလား။ တစ်ချို့ ဘုန်းကြီးတွေအသားစား ရှောင်ကြလို့ ဆိုပြီး ပြောရအောင်လည်း ဘုန်းကြီးဆိုတာ သံဃာဝင်ဖြစ်တယ်။ သံဃာဟာ စည်းကမ်းရှိတယ်။ ဒီစည်းကမ်းကို ဘုရားထားခဲ့တာ။ သံဃာက မပြင်ရသေးရင် ဘုရားထားတဲ့ စည်းကမ်းကို ဘယ်သူမှ မနုတ်ရဘူး။ မထားတဲ့ စည်းကမ်းကိုလည်း ဘယ်သူမှ စည်းကမ်းလို့ မလုပ်ရဘူး။

ဒီဘုန်းကြီးတွေဟာ ဘုရားမထားတဲ့ သံဃာစည်းကမ်းကို သူတို့ ထားကြတာလား။ ဒါဆိုရင် ဘုရားမထားတဲ့ သံဃာစည်းကမ်းကို ထားချင်တဲ့ ဒေဝဒတ်နဲ့ တူသွားကြလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ဒါဟာမသင့်မြတ်တဲ့ဟာပဲ။ မသင့်မြတ်ပေမယ့်

ဘုရားက အသက်တိုင်းကို မသတ်ရဘူး။ ပညတ်ရင် ဒီလိုလုပ်မိရမှာပဲ။ ဒီလိုလုပ်တာ မှားယွင်းကြောင်း သိချက်ရဲ့ အဖြေကို ရှာရင် အသက်အားလုံး မသတ်ရလို့ ဘုရားဟောကြောင်း ဟိန္ဒူနဲ့နွယ်ဆက်မိတာကို တရားခံအဖြစ် တွေ့ရမယ်။

နှောင်းခေတ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ အသားစား ရှောင်ကျဉ်ကြတာဟာ ဟိန္ဒူရဲ့ အသက်အရကောက်လို ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ကူးယူပြီး နောက်မှာ ဖြစ်ပွားလာချက်ပဲ။ ဘုရားဟာ အသားစားရှောင်ဖို့ မပညတ်ခဲ့ဘူး။ သိသိထင်ထင် မပညတ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဘုရားမပညတ်ဘဲ ရဟန်းတွေ လိုက်နာကြတာဟာ ဘုရားကို လွန်ပြီးကျင့်တာပဲ။ ဘုရားက သူမပညတ်ပဲ ဘယ်သူမှ မပညတ်ရဘူးလို့ ပြောထားတာ အထင်အရှား ရှိတယ်။ ဘုန်းကြီး တွေက လူတွေကို အသားမစားဖို့ လမ်းညွှန်တယ်ဆိုရင် ဘုရားကို လွန်ရာ တကယ်ရောက်တယ်။

မသတ်ရတဲ့အသက်ဟာ လူ့အသက်ပဲ

ဒါကြောင့်ဒီကနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ အသားစားရှောင်မှုဟာ ဘုရားနဲ့ လားလားမျှ မဆိုင်ဘူး ။ ဘုရားက အသားစားတာကို ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ ဒါကိုထောက်ရင် ရှောင်ရမယ့်အသက်ဟာ အသက်အားလုံး မဟုတ်ဘူးလို့ ပေါ်လွင်တယ်။ စားတာဟာ သတ်တာ မဟုတ်ပေမယ့် သတ်တာကို သွယ်ဝိုက်အာပေးတာပဲ ။ မသတ်သင့်ဘူးဆိုရင် မစားသင့်ဘူးလို့ ပညတ်တန်ရာတယ်။ မပညတ်တာကို ထောက်ရင် မသတ်ရမယ့် အသက်ဟာ အားလုံးမဟုတ်လို့ဘဲ။

ဒီအချက်တွေအရ ဘုရားရဲ့ သတ်မှုက ရှောင်ကျင့်ရမယ့် အသက်ဟာ လူ့အသက်ပဲ ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။

ဝိနယကပြောတဲ့ သက်သတ်ရှောင်

ဒီအကြောင်းကို အခြားအချက်တစ်ချက်နဲ့လည်း ကြည့်နိုင်သေးတယ်။ အဲဒါက ရဟန်းတွေအတွက် ဝိနည်း ပညတ်ချက်ပဲ။ ဝိနည်းဟာ ဓမ္မမဟုတ်ပေမယ့် ဓမ္မနဲ့ ဆက်စပ်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ မဆက်စပ်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ ဝိနည်းက ဓမ္မသယ်ယူသူတို့ရဲ့ အဖွဲ့ စည်းကမ်းပဲ။ အဖွဲ့စည်းကမ်းဟာ လူတိုင်းဆောင်ရပေမယ့် ဓမ္မသဘောကတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဓမ္မသဘောကို လျော့ပေါ့စေတာ မျိုးလည်း မဟုတ်ရဘူးပေါ့။

ဒါကြောင့် ဝိနည်းဟာဓမ္မနဲ့ ဆက်စပ်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ အချကြည့်မယ့် ဝိနည်းလည်း ဓမ္မနဲ့ ဆက်စပ်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ ဝိနည်း စည်းကမ်းသက်သက် မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါက အသက်မသတ်ရ သိက္ခာ ဝိနည်းများပဲ။

ဝိနည်းမှာ မသတ်ရအသက်နှစ်မျိုး

ဝိနည်းမှာ အသက်သတ်ရှောင် သိက္ခာပုဒ်နှစ်ခု အထင်အရှားရှိတယ်။ သစ်ပင်နဲ့ ပိုးမွှားတွေရဲ့ အသက်မျိုးမပါဘဲ မသတ်ရသိက္ခာပုဒ်နှင့် ပါတဲ့မသတ်ရသိက္ခာပုဒ်များ ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီလို သိက္ခာပုဒ်ဟာ နှစ်ခုရှိတယ်။ ပါရာဇိက အာပတ်မှာ တစ်ခု ၊ ပါစိတ် အာပတ်မှာ တစ်ခုဖြစ်တယ်။

နှစ်ခုလုံးဟာ အသက်မသတ်ရလို့ တားမြစ်ချက်ချည်း ဖြစ်တယ်။ အာပတ် တန်ဖိုးနှစ်ခုမှာ အနိမ့်အမြင့် အလွန်ကွဲပြားပါတယ်။ ပါရာဇိက အာပတ်သင့်ရင် ဘုန်းကြီးဘောင်မှာ နေခွင့်ပျက်တယ်။ ပါစိတ်အာပတ်သင့်ရင် ဝန်ခံရရုံပဲ ရှိတယ်။ အပြစ်အကြီးအသေး သိပ်ခြားနားတယ်။ အသက်သတ်လို့ ရတဲ့ အပြစ်နှစ်မျိုးဟာ အကြီးအငယ် ခြားနေတယ်။

သိက္ခာနှစ်ခုဖြစ်တာက မသတ်ရတဲ့ အသက် နှစ်မျိုး ကွဲပြားလို့ဖြစ်တယ်။ ဒီဝိနည်း မှာ ဘုရားဟာ မသတ်ရတဲ့ အသက်ကို နှစ်မျိုးခွဲ ထားတယ်။ မသတ်ရလို့ ပါရာဇိကမှာ ပညတ်တယ်။ လူကလွဲတဲ့ အကောင်ဗလောင်တွေရဲ့ အသက်မသတ်ရလို့ ပါစိတ်အာပတ်မှာ ပညတ်တယ်။ ရေပိုး ရေမွှားနဲ့ သစ်ပင်မြေကြီး ဒါတွေကို ထိခိုက်ပျက်စီးအောင် လုပ်ရင်လည်း ပါစိတ်အာပတ်သင့်တယ်။

သတ်ပြစ်လည်းနှစ်မျိုး

လူနှင့်တိရစ္ဆာန်ဟာ သက်ရှိခြင်း အတူတူဖြစ်တယ်။ သတ်တဲ့ အပြစ်ခြင်းလည်း တူရမလို ဖြစ်တယ်။ သတ်တဲ့ အပြစ်ဟာ အသတ်ဖြစ်ခြင်းနှင့်သာ သတ်မှတ်ရင် လူနဲ့ တိရစ္ဆာန် သတ်မှုအတွက် အပြစ်တူ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီလိုသတ်မှတ်လို့ ဟိန္ဒူဘာသာမှာ အပြစ်တူလို့ ယူတယ်။ ဘုရားကတော့ ဒီလိုမယူဘူး။ ဒီတော့ ဘုရားရဲ့ အပြစ်သတ်မှတ်မှုဟာ အသက်နဲ့ သတ်မှတ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းမှု မငြိမ်းချမ်းမှုနဲ့ သတ်မှတ်တာသာ ဖြစ်တယ်။

အပြစ်နှစ်မျိုးတန်ဖိုး

ဒါကြောင့် လူသတ်ရင် အပြစ်တစ်မျိုး ၊ လူမဟုတ်တာကို သတ်ရင်အပြစ် တစ်မျိုး ၊ ဒီလိုဘုရား ပညတ်တယ်။ လူသတ်တာကို ပါရာဇိကလို့ ရေရေရာရာ အပြစ်သတ်မှတ်တယ်။

လူမဟုတ်တဲ့ အသက်သတ်တာကို မရောမရာအပြစ်၊ ပါစိတ်အာပတ်လို့ သတ်မှတ်တယ်။ ပါစိတ်အာပတ်အပြစ်ဟာ သစ်ရွက်ခူးရင်လည်း သင့်တယ်။ မြေကြီးတူးရင်လည်း သင့်တယ်။ ဒီအလုပ်တွေဟာ လူအားလုံးက အပြစ်လို့ အမြင်ခံရတာတွေ မဟုတ်ဘူး။ လူတစ်ချို့က အပြစ်လို့ အမြင်ခံရတာတွေ ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ဒီအပြစ်မျိုးကို မရေရာတဲ့အပြစ်လို့ ပြောရမယ်။ လူမဟုတ်သူရဲ့ အသက်သတ်တဲ့ အပြစ်လည်း ဒီအပြစ်တွေနဲ့ တန်းတူရည်တူ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် မရေမရာအပြစ်လို့ ဒီအပြစ်ကို ပြောခဲ့တာ။

ဘုရားက မသတ်ရမယ့်အသက်ကို နှစ်မျိုးခွဲတာဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။ အတူတူဆိုရင် တစ်မျိုးတည်း ပညတ်မှာပါ။ ဓမ္မထဲက မသတ်ကောင်းတဲ့အသက်ဟာ အသက်အားလုံးဆိုရင် ပါရာဇိကမှာပါတဲ့ မသတ်ရတဲ့အသက်အဖြစ် အသက်အားလုံးကို ယူစေမှာပါ။ လူမဟုတ်သူတွေရဲ့ အသက်သတ်မှုကို ပါစိတ်အာပတ်လို့ ပညတ်တာဟာ လူမဟုတ်သူ တွေရဲ့ အသက်ဟာ ဂရုဓမ္မမှာ မသတ်ရ အနက်ထဲ မပါဝင် လို့ပါဘဲ။

လူမဟုတ်သူအသက်သတ်မှုဟာ အဗ္ဗေဟာရီက

ဝိနည်းမှာ မသတ်ရမယ့် အသက်နှစ်ခုခွဲခြင်းကို ကြည့်ပြီး တစ်ခုသာ တရားနဲ့ ပက်သက်တယ်ဆိုတာ သိသာပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဓမ္မမှာ ဘုရားရဲ့ မသတ်ကောင်းတဲ့အသက် ဟောချက်ဟာ လူ့အသက် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါတွေကြောင့် ဘုရားဟောတဲ့ သီလမှာပါတဲ့ မသတ်ရဘူး ဆိုတဲ့အသက်ဟာ လူ့အသက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တခြားအကောင်ဗလောင်တွေရဲ့ အသက်တွေ အကျိုးမဝင်ပါဘူး။ လူမဟုတ်သူတွေရဲ့ အသက်သတ်ဖြတ်မှုဟာ ဓမ္မအရာမဝင်တဲ့အမှုသာဖြစ်ပါတယ်။ မပြောပလောက်တဲ့အမှုပေါ့။ သို့မဟုတ် အမှုမမြောက်တဲ့ အမှုဖြစ်ပါတယ်။

အသက်မသတ်သိက္ခာဟာ လူလက်ကမ်းမီ

ဘုရားဟာ ဂရုဓမ္မသီလမှာပါတဲ့ အသက်သတ်ရှောင်မှုအဓိပ္ပါယ်ကို အလွန်အချက်ကျကျ ဟောပြောသူဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီဟောပြောချက်ဟာ လူလက်လှမ်းမီပါတယ်။ လူမလိုက်နိုင်အောင် မကျယ်ဝန်းပါဘူး။ ပိုးသတ်ဆေး၊ သားစား တိရစ္ဆာန်ဒါတွေဟာ လူနဲ့ မကင်းတာတွေပဲ။ ဒါတွေကို လူရှောင်ရမယ်ဆိုရင် လူကဏ္ဍဟာ ကျဉ်းမြောင်းလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ လူလက်လှမ်းမီတာတွေပဲ။

ဘုရားဟောတဲ့ မသတ်ရတဲ့အသက်ဟာ လူလက်လှမ်းမီပေမယ့် မနက်နဲတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအသတ်ကိုသတ်ခြင်းဟာ ကာယကံရှင်ဘဝကို အနိမ့်အမြင့်တွေ အများကြီး ခြားစေလိမ့်မယ်။ သူဝန်းကျင်က လူ့လောကကြီး ခြားစေလိမ့်မယ်။ သူဝန်းကျင်က လူ့လောကကြီးထဲ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ မငြိမ်းချမ်းမှုတွေ အများကြီးခြားနားဖြစ်ပွားစေလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ဒီအမှုဟာဒီလောက်နက်နဲပါတယ်။

ဒီအသက်သတ်ပြချက်ဟာ ပြရုပ်လွှာ

ဒီသီလသိက္ခာပုဒ်ရဲ့ ဘုရားကောက်တဲ့အနက်ဟာ စိတ္တကောင်းပါတယ်။ လက်တွေ့ကျပါတယ်။ အကျိုးများပါတယ် ။ လိုက်နာဖို့မခက်ပါဘူး။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဘုရားရဲ့ ရုပ်လွှာကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒီအချက်မှာ ဒီထက် ပီပြင်အောင် မြင်ခွင့်ရှိတဲ့အချက် တချို့ရှိပါသေးတယ်။ သိပ်ကျယ်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခေါင်းစဉ်လောက် ပြောရအောင် ။

ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ရင်း လူ့အသက် သေသွားစေမှု၊ နောက်တစ်ခု အုပ်စုလိုက် တိုက်ပွဲဝင်ရင်း လူ့အသက်သေသွားစေမှု ဒါတွေကိုတောင် လူ့အသက်သတ်မှု စာရင်းထဲ မသွင်းဘဲရှိလိမ့်မယ်။ တရားအရ သတ်စေစီရင်မှုနဲ့ စီရင်တဲ့အတိုင်း သတ်မှုဒါတွေရောပေါ့။ အသက်သတ်မှု ဟောပြောချက်နဲ့ ဘုရားရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို ဖောက်ကြည့်ချက်ဟာ သိပ်ကြီးရှည်သွားပြီ။ တော်ကြတော့စို့။

မခိုးရဂရုဓမ္မ

ကျန်တဲ့ဂရုဓမ္မသီလထဲက မပေးဘဲယူမှု ၊ ရှောင်ကြဉ်ရမယ့် သိက္ခာပုဒ်နဲ့စပ်လို့ ဘုရားဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ယူတယ်လို့ ဖွင့်ကြည့်ပြီး ဘုရားရုပ်လွှာကို ကြည့်ကြမယ်။ ဘုရားရဲ့ အဆိုအမိန့်တွေဟာ ဘုရားရုပ်လွှာကို ထင်ရှားစေတယ်။ မခိုးရနဲ့စပ်ပြီး ဘုရားဘယ်လိုမိန့်ကြားသလဲ။

ခိုးမှုရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို အကြမ်းဝင်လို့ ယူတာကလွဲပြီး နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ပိုင်ရှင် မပေးဘဲ ပိုင်ရှင်ရဲ့ ဥစ္စာကို ရယူတာလို့ သိရပါမယ်။ ဒီအမှုကိုအားလုံး ဒီလိုပဲ သိနေကြပါတယ်။ အခိုးမြောက်တဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းဟုတ်မဟုတ်နဲ့ ပိုင်ရှင်က လူဟုတ်မဟုတ် ဒါတွေပဲ ပြောစရာ ရှိပါတယ်။

ခိုးတာရှောင်တိုင်း ဂရုဓမ္မလား

ဘုရားက ခိုးတာတိုင်းကို ရှောင်ကြဉ်ရမယ်လို့ ဂရုဓမ္မသီလခိုးမှု ရှောင်ကျင့်တဲ့ သိက္ခာပုဒ်ရဲ့ အရလို့ မယူပါဘူး။ ခိုးတာတိုင်းကိုမလုပ်ရလို့ မတားဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ တချို့ခိုးတာတွေကို ဘုရားမတားဘူးပေါ့။ ဒါသိဖို့ ကောင်းပါတယ်။ ဂရုဓမ္မရဲ့ အနက်တွေဟာ အတိအကျ သိမှကျင့်လို့ရမှာပါ။ ကျင့်လို့ မရတာကို လွဲမှားသိရင် ကျင့်သူ အခက်ကြုံမှာပေါ့။ ခက်တယ်ဆိုတာ အကျင့်ပြီးဆုံးမဖြစ်တာပဲ။ ဒီလိုမဖြစ်ရအောင် ဒီဓမ္မတွေရဲ့ အနက် ဘုရား ဘယ်လို ဟောတယ်လို့ ကြည့်ရမယ်။

ဒီဂရုဓမ္မအဖွင့်နဲ့ ဘုရားဖူးမယ်

ဘုရားခေတ်က ဒီဓမ္မတွေရဲ့ အနက်ဖွင့်ရလောက်အောင် မကွယ်ဝှက်လို့ အနက် အထူးဖော်ပေးတာ ရှိချင်မှရှိမယ်။

ဒါပေမယ့် ဟောချက် အရပ်ရပ်တွေကို ဆက်စပ်လိုက်ရင် ဓမ္မပိုဒ်တွေရဲ့ အနက်ဟာ အားလုံး ရှင်းသွားတာပဲ။ အဲဒီအလင်းရောင်နဲ့ ဘုရားကို ပြန်မြင် ရတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ဘုရားရုပ်သွင်ဖူးမြင်ဖို့ ဒီဓမ္မတွေရဲ့ အဖွင့် ဘုရားဟောချက်တွေလို ကြည့်ကြမှာဖြစ်ပါတယ်။

နည်းနည်းခိုးတာ သီလမပျက်

ဂရုဓမ္မသီလထဲက မခိုးရသိက္ခာပုဒ်ရဲ့ အနက်မှာ နည်းနည်းပါးပါး ခိုးယူမှု မပါဝင်ဘူး။ ဒါသိဖို့လိုတယ်။ ဒါကလေးလောက်တောင် လိုက်နာဖို့ဖြစ်လာရင် ဒီသီလဟာ လူတွေမလိုက်နာနိုင် ဖြစ်လာမယ်။ လူမလိုက်နာနိုင်တဲ့ဟာကို ဘုရားက တရားလို့ မလုပ်ဘူး။ ဒါသိသာဖို့ဆိုရင် ဝိနည်းမှာ ဘုရားဟောချက်ကို ကြည့်ရမယ်။

ခိုးမှုကို ပါရာဇိက ပုဒ်အဖြစ် ပညတ်တယ်။ အဲဒီမှာ သတ်လောက်တဲ့ ၊ ဖမ်းဆီးလောက်တဲ့ ၊ နယ်နှင်ခံရလောက်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ အဲဒီ ခေတ်က တစ်မတ်နဲ့ အထက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်း ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတစ်မတ်မှာ ရွှေငွေ ၊ တစ်ပဲသားစီပါဝင်တယ်။ ကာလ တန်ဖိုးနဲ့ဆိုရင် ရွှေတစ်ပဲသားကျော်ကျော် တန်ဖိုးဖြစ်တယ်။ အဲဒီလောက်ခိုးမှ ပါရာဇိက ကျမယ်။

တန်ဖိုးကို ဒီလောက်ရှိရမယ်လို့ အတိအကျ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အပြစ်ပေးလောက်တာ ဖြစ်ရမယ်လို့ပဲ ပြောရမယ်။ အပြစ်ပေးလောက်တာ မဟုတ်တဲ့ ပိုင်ရှင် မပေးတဲ့ ပစ္စည်းယူမှုအတွက် လူတွေမှာ အများအပြား ရှိနိုင်တယ်။ ဒါတွေဟာ ဂရုဓမ္မ သီလ မခိုးရသိက္ခာ မပျက်ဘူး။ ဒါကလေးတွေ ခိုးလို့ သီလ မပျက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတာ ။ ဒါလည်း သိဖို့လိုတယ်။

သီလမပျက်ပဲ ပျက်တယ်ထင်တာနှစ်ခု

သီလမပျက်ဘဲ သီလပျက်တယ်လို့ သံသယကုက္ကုစ္စ မဖြစ်ဖို့လိုတယ်။ ဒါဖြစ်ရင် အကျိုးနည်းနိုင်တယ်။ မထူးဇာတ်ခင်း နိုင်တယ်။ ဗမာတွေအနေနဲ့ ဒါမျိုးနဲ့ အကျိုးနည်းပုံတွေဟာ ထင်ရှားတယ်။

ဘုရားဟာ မဂ္ဂထဲမှာပါတဲ့ ဒီဂရုဓမ္မရဲ့ သီလအနက်ကို ဒီအတိုင်း ဆိုလိုတယ်။ ဒါကို ဒီမှာ မဖွင့်ပေမယ့် အခြားနေရာဟောချက်နဲ့ ဖွင့်ယူရင် ဒီအတိုင်း ရတာသိရတယ်။ ဓမ္မကို ဝိနယနဲ့ မဖွင့်တန်ရာလို့ မထင်ဖို့လိုတယ်။ ဒါစဉ်းစားရအောင် မဂ္ဂသစ္စာရဲ့ သီလက္ခန္ဓာမှာ ဂရုဓမ္မသိက္ခာ ပါဝင်တယ်။ ဒီလိုပါဝင်တဲ့ သီလကို ကျူးလွန်ရင် သမာဓိနဲ့ ပညာ မရနိုင်ဘူး။ မဂ်မရနိုင်ဘူး ဆိုရမှာပေါ့။ မဂ်မရနိုင်တဲ့ တရား ပျက်ကွက်မှုကို ဝိနယမှာ တားရမှာဘဲ။

ဝိနယမှာ အသေးအမွှား ခိုးမှုကို မတားဘူး။ ဒီတော့ အသေးအမွှားခိုးမှုဟာ မဂ်ကို မတားဘူး။ ဘာဆိုသလဲ ကြည့်ရအောင်။ ဝိနယကို ပညတ်တာဟာ သံဃာကောင်းဖို့ ဖြစ်တယ်။ အသေးအမွှား ခိုးတာဟာ ကောင်းတဲ့သံဃာအဖြစ်က မပျက်လို့ဘဲ။ အသေးအမွှားခိုးတာဟာ မဂ်ကို တားရင် မဂ်အတားခံရတာဟာ သံဃာမကောင်းတာဘဲ။ အသေးအမွှားခိုးတာဟာ မဂ်မတားလို့သာ သံဃာမကောင်းတာ မဖြစ်တာဘဲ။ ဒါကြောင့် ဝိနယမှာ အသေးအမွှားခိုးမှုကို ဘုရားမတားတာဘဲ။

ဒါတွေကို ပြန်ကြည့်ရင် ဝိနည်းဟာ သံဃာကောင်းဖို့ အသေးအမွှားခိုးမှုဟာ ဝိနည်းမပျက် ဒီလိုဆိုလိုတယ်။

ဓမ္မကို ဝိနယနဲ့တိုင်းထွာ

မဂ်သီလကို ထိခိုက်စေနိုင်တဲ့ဓမ္မကို ဝိနယက ခွင့်မပြုနိုင်ရဘူး ။ ဝိနယဟာ ဓမ္မထက်ပိုရမှာသာရှိတယ်။ ဓမ္မအောက်လိုလို့ လျော့လို့မရဘူး ။ ဒါသဘာဝဘဲ။ ဝိနယဟာ သံဃာစည်းဖြစ်တယ်။ သံဃာဟာ ဓမ္မကိုကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံးဖို့နဲ့ ဓမ္မဝန်ကို ဆောင်ဖို့ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝိနယစည်းက ဓမ္မစည်းထက်လျော့လို့မရဘူး။

ဒါတွေကိုထောက်ပြီး အသေးအမွှားခိုးမှုဟာ မဂ်သီလဖြစ်တဲ့ ဂရုဓမ္မသီလ မပျက်ဘူး။ ဒါဟာ ဘုရားဖွင့်တဲ့ ဂရုဓမ္မသီလ မခိုးရ ၊ သိက္ခာရဲ့ အနက်ဘဲ။ ဒါရဲ့ အနက်ကို ဘုရားဖွင့်တာ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဆက်ဖွင့်ရအောင်။

ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဟာ လူပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ရင် အဲဒီပစ္စည်းယူတဲ့အတွက် မခိုးရသီလ မပျက်ဘူး။ ဒါကိုလဲ ဝိနယကိုကြည့်ပြီး သိခွင့် ရတယ်။ ဝိနယ ပါရာဇိကမှာ ခိုးယူခံရတဲ့ ပစ္စည်းရှင်ဟာ လူမဟုတ်ရင် ပါရာဇိက အာပတ်မသင့်ဘူးလို့ ဟောချက်ရှိတယ်။ ဒီဟောချက်ဟာ ဂရုဓမ္မသီလရဲ့ အနက်ဖွင့်လည်းဖြစ်တယ်။ အဖွင့်နဲ့ အဖွင့်ခံ ဆက်စပ်ပုံကို အသေးအမွှားခိုးမှု ပြောစဉ်ကအတိုင်း သိပေးရမယ်။

လူပိုင် မဟုတ်တာ ခိုးတာ သီလမပျက်

မဂ်သီလဖြစ်တဲ့ ဂရုဓမ္မသီလမခိုးရ၊ သိက္ခာပုဒ်အရမှာ လူပိုင်မဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းအများအပြား ခိုးယူခြင်း မပါဝင်ဘူး။ လူပိုင်မဟုတ်တဲ့ ပစ္စည်းအများအပြားကို ခိုးယူပေမယ့် ခိုးရင် သီလ မပျက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ ဒါကိုတော်တော်ကြီး သိဖို့ကောင်းတယ်။ လူမဟုတ် သူပိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ခိုးမိပြီး စိတ်ပျက်နေကြသူတွေ အများကြီး ရှိတယ် ။ ဒါဆုတ်ယုတ်ဖို့ဘဲ။

ကိုယ့်ချစ်သူ မဖောက်ပြန်ဘဲ ဖောက်ပြန်တယ်ထင်တာဟာ အချစ်ပျက်ဆုံးရှုံး ရတာမျိုးလို ဆုံးရှုံးရမှာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကို သိအောင် လေ့လာရမယ်။ ခိုးယူခံ ရတဲ့ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဟာ လူဖြစ်သလား၊ မဖြစ်ဘူးလား၊ ခွဲခြားရမယ်။ ဘယ်လိုခွဲခြားမလဲ၊ ပစ္စည်း ကို ပိုင်သူဟာ လူဘဲရှိတယ် မဟုတ်လား ။ ပစ္စည်းဆိုတော့ သူ့အကြောင်းအလျောက် ဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေဘဲ။ ဒါကို ဘယ်သူပိုင်တယ်လို့ သတ်မှတ်သူဟာ လူပဲရှိတယ်။ တခြားသက်ရှိ တိရစ္ဆာန်ပိုးမွှားတွေဟာ မသတ်မှတ်တတ်

ကြဘူး။ ဒီလိုဘဲ ပြောရမယ်။ ခွေး ၊ နွား ၊ ဝက် ၊ ကြက်၊ ငှက်တွေဟာ လူနဲ့ နီးတဲ့သူတွေဘဲ။ သူတို့လည်း သတ်မှတ်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ခွေး၊ နွားကို ချည်တဲ့ကြိုးကို သူတို့ပစ္စည်းလို့ သတ်မှတ်မလား၊ သတ်မှတ်ဦးတောင်မှ တန်ဖိုးကို ဘာနဲ့သတ်မှတ်မလဲ။ တန်ဖိုးဟာ သတ်မှတ် မခံရဘဲ သူ့ဘာသာသူရှိတာ မဟုတ်ဘူး။

လူပိုင်မဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းဟာ ဘာလဲ

ဒါတွေကြောင့် အခိုးခံရတဲ့ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဟာ လူကလွဲပြီးမရှိဘူးလို့ ပြောရမယ်။ ဒီလိုဖြစ်လျက်နဲ့ လူ ပိုင်ရှင် လူမဟုတ်တဲ့ပိုင်ရှင်နှစ်ပိုင်းခွဲတာဟာ အထူးစဉ်းစားရမယ့်အရာ ဖြစ်တယ်။ လူမဟုတ်တဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်သူလဲ။

နတ်အရသိမှ နတ်ပိုင်ပစ္စည်းသိ

နတ်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်းဟာ လူမဟုတ်သူပိုင်တဲ့ပစ္စည်း ၊ ဒီလိုဘုရားဟောတယ်။ နတ်ဟာ ဘယ်သူလဲ။ ဒါကို ဆက်လေ့လာရမယ်။ ဒီစာ ပြီးခဲ့တဲ့အပိုင်းမှာ နတ်ကို ဘုရားရ အရကောက်ပြထားတာ သိခဲ့ရပြီ။ ဒီတော့ နတ်ဆိုတာလည်း လူဖြစ်လျက် လူလို့ မပြောဘဲ နတ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောရတာလဲ။ သူ့ဂုဏ်ရည်ဟာ လူထက်ထူးကဲ တောက်ပပြီး မြင့်မြတ်လို့ပေါ့။

နတ်ဟာ ဘယ်လိုသူလဲ

ဘုရားဟာ နတ်ဘဲ။ ဝိသုဒ္ဓိနတ်လို့ တစ်မျိုး၊ လောကနတ်လို့ တစ်ဖုံ မျိုးစုံခေါ်ရတဲ့အထဲဘဲ။ ရှေးက ‘ဝရုဏ’ စသူတွေလည်း နတ်တွေပေါ့ ။ နိုင်ငံခြားက ထင်ရှားကျော်ကြားသူတွေ အားလုံးလဲ နတ်တွေဘဲ။

မြန်မာ့ဒီဘက်ခေတ်မှာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း စသူတို့နှင့် ရှေးခေတ်က ဦးတင့်တယ်၊ ဦးမင်းကျော် ။ ကိုဖျင်းညီနောင် အစရှိတာ တွေလည်း နတ်တွေပေါ့။ ဒါက သိသာတာတွေကို ပြောတာ။ ဒီထက်နက်နဲတဲ့ နတ်တွေအများအပြား ရှိတယ်။ နိုင်ငံတော်ဆိုတာ နတ်ကြီး တစ်ပါးဘဲ။ မြို့ ၊ ရွာဆိုတာတွေလည်း နတ်တွေဘဲ။ သမဝါယမအဖွဲ့ ၊ ရဲအဖွဲ့ ၊ မီးသတ်အဖွဲ့ ၊ စစ်တပ်အဖွဲ့ ၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးအဖွဲ့ ၊ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးအဖွဲ့ ဒါတွေလည်း နတ်တွေဘဲ။ ဒါတွေ နတ်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းရင်သိပ်ရှည်သွားမယ်။ အကျဉ်းချုပ်လိုက်ရင်တော့ လူတစ်ဦးချင်း ပုဂ္ဂလိကပိုင် မဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေဟာ နတ်ပိုင်ပစ္စည်းတွေပဲ။

လူနဲ့နတ်ကို ဒီလို ခွဲရမှာ ဖြစ်တယ်။ လူအစုအမက်တွေဟာ လူဆိုတဲ့ ဂုဏ်ရည်က ကျော်သွားပြီး ။ အဲဒီသူတွေပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းဟာ လူပိုင် ပစ္စည်းအဖြစ်ကို ကျော်ပြီး နတ်ပိုင်ပစ္စည်း ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီ ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းဟာ ဒီသီလသိက္ခာမှာ အခိုးမမြောက်ဘူး။ သီလ မပျက်ဘူးပေါ့။

ဒီစကားကို အတော်ကြီး မကျေနပ်ကြမလားဘဲ။ နိုင်ငံတော်ပစ္စည်းဟာ နတ်ပိုင်ပစ္စည်းဘဲ။ အခိုးမမြောက်ဘူးဆိုပြီး နိုင်ငံတော်က ၆ / ၁ နဲ့ သို့မဟုတ် အ . ပ . က နဲ့ အပြစ်တွေ အများကြီး ပေးတာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ မေးချင်ကြမယ်။

ဓမ္မပြစ်နဲ့ နတ်ပြစ်ခွဲ

နိုင်ငံတော်က ပေးတဲ့အပြစ်ဟာ ဓမ္မပျက်လို့ရတဲ့ အပြစ်မဟုတ်ဘူး။ ဓမ္မပြစ်ကဒီလိုလည်း မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံပြစ်မှုနဲ့ ဓမ္မပြစ်မှုခွဲကြည့်ရမယ်။ နိုင်ငံပြစ်မှုကျူးလွန်လို့ လူတွေက ကျောမခိုင်းဘူး။ ဓမ္မပြစ်မှု ကျူးလွန်ရင် လူတွေရဲ့ ရွံရှာစက်ဆုပ်ခံရတယ်။ ဒါပေါ်လွင်တာ ကလေးပဲ။

နိုင်ငံအပြစ် ကျူးလွန်လို့ နိုင်ငံက အပြစ်ပေးတာဟာ ဓမ္မဘောင်နဲ့ မပက်သက်ဘူး။ သူ့ထိလို့ သူကပြန်ကိုက်တာမျှဘဲ။ မြွေထိလို့ မြွေကိုက်ခံရတာ။ သေတဲ့အထိ ခံရတတ်တယ်။ မြွေကိုယ်တာဟာ အပြစ်လား။ ဒါပေမယ့် သူက အထိမခံချင်တော့ ပြန်ကိုက်တာပေါ့။ သေတဲ့အထိဖြစ်ရင် ခံရတာ သိပ်များတာပေါ့။ ခံရတာ များတာနဲ့ အပြစ်ကြီးတယ် မပြောရဘူး။

နိုင်ငံတော်က ပေးတဲ့အပြစ်ဟာလည်း ဒီလိုပဲ။ အပြစ်ကြီးချင်ကြီးမယ်။ ဒါ အပြစ်ကြီးတာနဲ့ ဓမ္မပြစ်လို့ မပြောရဘူး။ နိုင်ငံတော်ကလည်း သူ့ထိတာ မခံချင်လို့ ပြန်ကိုက်တာပေါ့။ ပန်းခြံထဲက ပန်းခူးမိလို့ အပြစ်ရတာ ။ ညဉ့်စာရင်း မတိုင်လို့ အပြစ်ရတာ စတာတွေ ကြည့်ရင် နိုင်ငံပြစ်ဟာ ဓမ္မပြစ်နဲ့ခြားတာ ထင်ရှားတယ်။

နတ်ပစ္စည်းခိုး သီလမပျက်

နိုင်ငံပစ္စည်း ခိုးတာဟာ ဂရုဓမ္မသီလ မခိုးရ သိက္ခာပုဒ်မပျက်ဘူး။ ပစ္စည်း ပိုင်သူဟာ ပုဂ္ဂလိက မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံတော် ဖြစ်နေလို့ပဲ။ သမဝါယမပိုင်၊ မြို့ပိုင်၊ ရွာပိုင်၊ အဖွဲ့အစည်း ပိုင်၊ ဌာနဆိုင်ရာပိုင်ပစ္စည်းတွေ ခိုးတာလည်း ဂရုဓမ္မသီလ မခိုးရ သိက္ခာပုဒ်အရ အခိုးမမြောက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မြို့ဥပဒေ ၊ အဖွဲ့အစည်းဥပဒေ ၊ ဌာနဆိုင်ရာဥပဒေ ၊ ဒါတွေအရတော့ အခိုးမြောက်ချင်မြောက်မယ်။ ဒါတွေက သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ကာကွယ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားကြတာတွေဘဲ။ သူတို့ သတ်မှတ် တိုင်း ဓမ္မမှာလည်း အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူလို့မဖြစ်ဘူး။

မြို့စည်းကမ်း ၊ ရွာစည်းကမ်း၊ အဖွဲ့အစည်း နဲ့ ဌာနဆိုင်ရာစည်းကမ်းတွေဟာ ကာလဒေသအလျောက် သူတို့သတ်မှတ်ထားကြတာတွေသာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ သတ်မှတ်တိုင်း ဓမ္မစည်းမဟုတ်ဘူး။ နွေရာသီ လမ်းပေါ် ဆေးလိပ်မသောက်ရ ၊ အလုပ်ချိန်မှာ အလုပ်ဌာနမှာ ရှိနေရမယ်။ ဒါတွေ ပျက်ကွက်ပေမယ့် တရားမပျက်ဘူး။ ဒီလိုသိရမယ်။

မနိုးရပစ္စည်းများအဖွင့်ဟာ ဘုရားအဖွင့်ပဲ

ဒါတွေကြောင့် ဘုရားရဲ့ မနိုးရသီလအနက်ဟာ လူဆောင်ဖို့မခက်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့်မနက်နဲတာ မဟုတ်ဘူး။ လူအပေါ်မှာ မနိုးဘဲ စောင့်စည်းခြင်းရဲ့ နက်နဲတဲ့အတိုင်းအတာဟာ ပြောမရအောင်ရှိတယ်။ ဒါမရှိတာနဲ့ လူသားထု ငြိမ်းချမ်းမရဖြစ်တာ ကြည့်ရင်သိနိုင်တယ်။

ဘုရားဟာ မနိုးရသိက္ခာရဲ့ အနက်ကို ဒီလောက် ရိုးသားပီပြင်အောင် အနက်ဖော်ခဲ့တယ်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ့ရုပ်ဆင်း ပီပြင်ကြည်လင်မှုကို ကျွန်ုပ်တို့မြင်ကြရတယ်ပေါ့ ။ မနိုးရသီလမှ ဘုရားပုံ တွေ့ရှိရချက်ပါဘဲ။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနှင့် အဗြဟ္မစရိယ အတူတူ

ကာမဂုဏ်မှားယွင်းမှုရှောင်တဲ့ ဂရုဓမ္မသီလသိက္ခာမှာ ဘုရားက ဗြဟ္မစရိယနဲ့ ထပ်တူလုပ်ပြီး ဟောကြားခဲ့တာ တွေ့ရတယ်။ ဗြဟ္မစရိယဆိုတာ မြင့်မြတ်သူတို့၏ အကျင့်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ဗြဟ္မစရိယဟာ အဗြဟ္မစရိယရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပေါ့။

အဗြဟ္မစရိယဟာ မေထုန်ရှောင်မှုမဟုတ်

အဗြဟ္မစရိယ ရှောင်မှုကို ရှစ်ပါးသီလမှာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရအစား သိက္ခာပုဒ်တစ်ခုအဖြစ် တည်ထားတယ်။ အဲဒီမှာတော့ မေထုန် ရှောင်မှုလို့ အဓိပ္ပါယ် သိထားကြတယ်။ ဒီအသိအရဆိုရင် ကာမဂုဏ် မှားယွင်း ရှောင်မှုဆိုတာ မေထုန်ရှောင်မှု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီလို မဖြစ်ထိုက်ဘူး။ ဒါကြောင့် အဗြဟ္မစရိယ ရှောင်မှုဆိုတာ မေထုန်ရှောင်မှု မဟုတ်ဘူး။ ကာမဂုဏ် မှားယွင်းခြင်းရှောင်မှုသာ ဖြစ်တယ်။

ဒါကိုလည်း ကာမပိုင်မဟုတ်သူကို မေထုန်မှုပြုခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ် ဖော်ကြတယ်။ အရပ်စကားနဲ့ ဆိုရင် သူများ သားမယား မှားခြင်းပေါ့။ ဒီလိုဘဲ လူတွေသိနေကြတယ်။ ဘုရားက ဒီလောက်ဘဲ ဆိုလိုဟန်ရှိပုံ မရဘူး။ ကာမဂုဏ်မှားယွင်းမှုကို ဗြဟ္မစရိယ ကျိုးပျက်မှုနဲ့ တန်းတူထားတဲ့ အဗြဟ္မစရိယလို့ ဟောတယ်။

ဗြဟ္မာနှစ်မျိုး

ဗြဟ္မစရိယဟာ ဗြဟ္မစိုရ်လို့ မြန်မာတွေခေါ်တဲ့ အရာဘဲ။ ဗြဟ္မအကျင့်မြင့်မြတ်သူတို့ အကျင့်ပေါ့။ ဗြဟ္မာ နှစ်စားရှိတယ်။ လောကီဗြဟ္မာနဲ့ လောကုတ္တရာဗြဟ္မာဘဲ။ နှစ်ဦးလုံး ကာမကိုလွန်ကြတယ်။ လောကီဗြဟ္မာက သာပြီးလွန်တယ်။

လောကုတ္တရာဗြဟ္မာက တန်ဖိုးပြတ်ပြီးလွန်တယ်။ လောကီဗြဟ္မာက မထိစပ်အောင်နေပြီး လွန်တယ်။ လောကုတ္တရာဗြဟ္မာက ထိစပ်လျက်မငြိကပ်အောင်နေပြီး လွန်တယ်။ လွန်တာခြင်းတော့ ဒီလို တူတယ်။

မေထုန်ရှောင်တာတစ်ခုတည်း ဗြဟ္မာစရိယမဟုတ်

ဗြဟ္မာတွေ လွန်ကြတဲ့ ကာမဂုဏ်ဟာမေထုန်ထက် အဓိပ္ပါယ် ကျယ်ဝန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ် မှားယွင်း ရှောင်မှု သီလထဲက ကာမဂုဏ်ရဲ့ အရာဟာလဲ။ မေထုန်မှုလို့ ဆိုလို့ မရဘူး။ ဒီထက်ကျယ်ဝန်းတယ်။ အဆင်းဟာ လည်း ကာမဂုဏ်ဘဲ။ အစားစားတာတွေလည်း ကာမဂုဏ်ဘဲ။ အတွေ့မှ အထူးအားဖြင့် လိင်ဆက်ဆံမှု၊ မေထုန်မှု အတွေ့မှ ကာမဂုဏ်မဟုတ်ဘူး။ အာရူဠါးပါးကို ကိုယ့်လိုအင်နဲ့ တွေ့ထိမှုတွေဟာ ကာမဂုဏ်တွေဘဲ။ ဒါတွေကို မှားယွင်းကျက်စားတာဟာ ကာမဂုဏ် မှားယွင်းကျက်စားမှုပဲ။

ကာမကျက်စားနှစ်မျိုး

မှားယွင်းကျက်စားမှုကို အဓိပ္ပာယ် နည်းနည်းဖွင့်ရမယ်။ ကာမဂုဏ် ကျက်စားတာ မှားယွင်းကျက်စားတာနဲ့ မမှားမယွင်းကျက်စား နှစ်မျိုးနှစ်စားရှိတယ်။ စားစရာတွေလည်း ကာမဂုဏ်ပဲ၊ ဝတ်စရာတွေလည်း ကာမဂုဏ်ပဲ။ ကျန်တဲ့လူ့အသုံး အဆောင် ပစ္စည်းတွေအားလုံးလည်း ကာမဂုဏ်တွေပဲ အသုံးကိုလွန်ပြီး အကြိုက်အစွဲအလျောက်ကျက်စားတာဟာ မှားယွင်းတဲ့ကျက်စားမှုပဲ။

ကာမပိုင်လည်း မိစ္ဆာစာရဖြစ်

ဒါကြောင့် ကာမဂုဏ် မှားယွင်းကျက်စားမှု ရှောင်မှုဟာ ကိုယ့်ကာမပိုင် မဟုတ်သူကို မေထုန်ပြုမှုလို့ အဓိပ္ပါယ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်း သုံးဆောင်မှုအားလုံးမှာ အကြောင်းမဲ့ သုံးဆောင်မှု (ဖြုန်းတီးမှု) တွေ ဖြစ်လာမယ်။ လိုအပ်တာထက်ပိုပြီးစားတာ၊ ဝတ်တာ၊ သုံးဆောင်တာ တွေဟာ ကာမဂုဏ်မှားယွင်းခြင်းတွေဘဲ။ ကာမပိုင် ဖိုမပင်ဖြစ်ပါစေ အကြောင်းမဲ့ လိင်ဆက်ဆံမှုဖြစ်ရင်ကာမဂုဏ် မှားယွင်း ကျက်စားမှု ဖြစ်မယ်။ ကာမပိုင်မဟုတ်တဲ့ သူတွေအပေါ်မှာ လိင်ဆက်ဆံရင်ကတော့ ဆက်ဆံရခြင်း အကြောင်းအရင်းဖြစ်တဲ့ မျိုးပြန့်ပွားမှု မရှိတာအလွန်ထင်ရှားတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါတွေဟာ ကာမဂုဏ်မှားယွင်း ကျက်စားမှုထဲ ပါဝင်တာ အထူးပြောစရာ မရှိအောင် ဖြစ်တယ်။

ဒီကာမဂုဏ် မှားယွင်း ကျက်စားမှုဟာ အနက်အဓိပ္ပါယ် ကျယ်ဝန်းစရာ ရှိတယ်။ ကျယ်လို့ မလိုက်နာရင် အကျိုး နည်းစရာ ရှိတယ်။ ကျယ်တဲ့အတိုင်း လိုက်နာရင် အကျိုးများမှာ အသေအချာပဲ။ ဒီကျူးလွန်မှု အားလုံး

(မှားယွင်းကျက်စားမှုအားလုံး) ကို ပြုလုပ်သူဟာ ကိုယ်နဲ့ ပဲ ပြုလုပ်ရမယ်။ စားတယ်၊ ဝတ်တယ်၊ သုံးဆောင်တယ်၊ ကြည့်တယ်၊ နားထောင်တယ်၊ အစရှိတာတွေလည်း ကိုယ်နဲ့ ပဲ လုပ်ရတာဖြစ်တယ်။ ဒီကိုယ်နဲ့ အမှုတွေမှာ မှားယွင်းကျက်စားတာတွေဟာ ကာမဂုဏ် မှားယွင်း ကျက်စားတာတွေပဲ။

ဘယ်သူ့အာရုံငါးပါးဖြစ်ဖြစ် မှားယွင်းကျက်စားက ကာမေသုမိစ္ဆာစာရပဲ

အလှအပတစ်ခုကို အပျော်သဘောသက်သက်နဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် ကာမဂုဏ်မှားယွင်းကျက်စားမှုက လွတ်ဖို့မရှိဘူး။ အဲဒီအာရုံကို အပျော်သဘောသက်သက် ဆွဲမြဲညှိယူလည်း ဒီလိုပဲ ။ သိချင်၊ ဂီတကိုအကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ခံစားရဖို့အတွက် နားထောင် သိဆိုတာလည်း အပျော်သက်သက်ပေါ့။ ဒါဆိုရင် ကာမမိစ္ဆာစာရပဲ ၊ ကိုယ်က မွေးထားတဲ့ ခလေးကို အကြောင်းမရှိပဲ နမ်းရှုံ့ပွေ့ဖက်တာလည်း ကာမဂုဏ်မှားယွင်း ကျက်စားမှု ဖြစ်တယ်။ ကလေးရဲ့ ကျန်းမာရေး ကိုယ်အနံ့၊ အငွေ့ သိဖို့နမ်းတာ၊ ပွေ့ဖက်တာတွေဟာ အဲဒါတွေရဲ့ အကြောင်း တွေပဲ။ ကာမပိုင် လင်မယားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ကာမပိုင်ဖြစ်ပေမယ့် အပျော်သဘောသက်သက် နမ်းရှုံ့ပွေ့ ဖက်ရင်အမှားပဲ။ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သိဖို့နမ်းရှုံ့ ပွေ့ဖက်မှကာမဂုဏ် မှားယွင်းကျက်စားမှုမှ လွတ်မယ်။

ကာမဂုဏ် မှားယွင်းကျက်စားရှောင်မှု ဂရုဓမ္မသီလ သိက္ခာကို ဖွင့်ခဲ့တာ ရှည်သွားပြီ ။ ဘုရားယူတဲ့ အဓိပ္ပါယ် အတိအကျ ဖော်နိုင်ဖို့ လုပ်လိုက်တာပဲ။ ဘုရားက သူများမယား၊ သူများသားသမီး မေထုန်ပြုမှုက ရှောင်ဖို့လို့ ဒီသိက္ခာရဲ့အနက်ကို တုံးတိတ် မပြောဘူး။

ဒါကျူးက လူစဉ်မမှီဖြစ်

သူပြောချက်တွေကို ဖွင့်လိုက်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေ ထွက်လာတာ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ ဒီသိက္ခာကို ဒီလောက် အနက်ဖွင့်ခဲ့တယ် ။ ဒီသိက္ခာရဲ့ အနက်ဟာ သတ်မှု ၊ ခိုးမှု မဟုတ်တဲ့ ကိုယ်နဲ့ မှားယွင်းမှု အားလုံး အကျုံးဝင်နေတယ်။ ဒီအမှားအယွင်းတွေဟာ လူတွေကို လူစဉ်မမှီ ဖြစ်စေတာ လူတိုင်းသိနိုင်တဲ့ အနေအထား ရှိတယ်။

ဖိုစိတ် မစိတ် ဘယ်ကရ

ဒါနဲ့စပ်လို့ နည်းနည်းလောက်သိသာအောင် ပြောရမယ်။ လူတိုင်း ဆီမှာ ဝင်နေတဲ့ ဖိုစိတ် မစိတ်တွေဟာ ဘယ်လိုဖြစ်တာလို့ မသိဘူး။ ဘယ်အချိန်က စဖြစ်တာလို့ မသိဘူး။ မွေးရာပါလို့များတောင် ထင်ရတယ်။ သဘာဝတရားလို့ လက်ခံကြတယ်။ ဘဝအဆက်ဆက်က ဆည်းပူးခဲ့ တာတွေလို့ လည်း ပြောကြတဲ့ အထိရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေဟာ မသိတာကို ညွှန်ပြချက်တွေချည်း ဖြစ်တယ်။ သက်သေပြစရာလည်း မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါတွေကို အခိုင်အမာလို့ယူမဖြစ်ဘူး။ လူတွေဆီမှာ ရှိတဲ့ ဖိုမစိတ်ဟာ တစ်ခြားစိတ်ဖြစ်တဲ့ ကြောက်စိတ် ၊ မက်စိတ်အစွဲတွေ အတိုင်းပါပဲ။

အာရုံတန်ဖိုးမှန် မသိစဉ်က အာရုံအပေါ် သဘောထားတွေမေ့

သိပ်ငယ်ရွယ်စဉ်က ကိုယ့်ဆီထင်ဟပ်လာတဲ့ အာရုံတွေကို မခွဲခြမ်းတတ်ဘူး။ ကြောက်ချင်ရင်လည်း ကြောက်တယ်။ မက်စရာဆိုမက်တယ်။ ဘယ်လောက် ကြောက်သင့်မက်သင့်တယ်လို့ တန်ဖိုးမသိဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီစိတ်ကြီးက မြုပ်သွားတယ် ။ မက်တာနဲ့ ကြောက်တာပဲ ကျန်ခဲ့တယ်။ ကြောက်ဖို့ မက်ဖို့ ဖြစ်တဲ့စိတ်ဖြစ်ပေါ်ပုံတွေ အားလုံးကမေ့ပျောက်သွားတယ်။ ဒါကို ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်စိတ် ပြောရတယ်။ ဒီတော့ ဒီကြောက်စရာ မက်စရာဟာ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ပြန်စစ်လို့မရဘူး။ အစွဲဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအစွဲအရ မီးခြစ်ကြောက်တဲ့ လူက ကြောက်တယ်။ တချို့က မီးခွက်ကြောက်တယ်။ ဒါတွေ ကြောက်စရာလား ။ ဒါပေမယ့် မကြောက်အောင် ပျောက်မရဘူး။ ဒီလိုကြောက်ကြသူတွေ ဒုနဲ့ဒေပဲ။ ဒီလိုမက်ကြသူတွေလည်း အတူတူပဲ ရှိတယ်။ ဘာကြောင့်မက်ရတယ်ဆိုတာ မသိဘဲ၊ မက်တာကို ဖျောက်မရရင် အစွဲကြောင့်ပဲ။ ဒီအစွဲဟာ သူတို့ မသိနိုးနားအရွယ်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေပဲ။ ဒီတော့ လူတွေမှာ ရှိတဲ့ ဖိုစိတ် မစိတ်တွေဟာ သူတို့ ငယ်စဉ်က သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပြုမူမှု ဒဏ်ချက်တွေပဲ။

ကလေးဘဝအသင်ခံရ

သူတို့ ငယ်စဉ်က ဘာမှ မသိတတ်ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင် ကာမဘီလူးပူးနေတဲ့ သူတွေက သူတို့အပေါ် ကာမဂုဏ် အကျင့်မှားတွေ ကျင့်ကြံ ဆက်ဆံကြတယ်။ ကျား ကလေးငယ်ကို ကျားနေရာမှာ တည်စေပြီး ကာမဂုဏ် အကျင့်မှား တာလည်း လုပ်ကြမယ်။ မ ကလေးငယ်ကိုလည်း မနေရာမှာတည်စေပြီး ကျင့်မှားတာလည်း ရှိမယ်။ ဒါကတော့ အများအပြားပေါ့။ ဒီလိုမဟုတ်ပဲ အနည်းအပါး လည်းရှိတယ်။ ကျားကလေးကို မ နေရာမှာထားပြီး မ ကလေးကို ကျား နေရာမှာထား ကာမဂုဏ် ကျက်စားတာလည်း လုပ်ကြမယ်။ ကလေးတွေဟာ သူတို့ အသုံးချသူတွေက လိင်ယုက် ခံစားရသလို သူတို့ဆီကူးပြီး သူတို့လည်း လိင်ယုက်ခံစားကြတယ်။

လုပ်ရပ်မကျန် ဖြစ်ရပ်ကျန်

ဒီအကြောင်းတွေကို သိတဲ့အရွယ်မှာ ပြန်မဖော်နိုင်ဘူး။ ခံစားမှုကတော့ စွဲကျန်ခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ကိုယ်တိုင်လုပ်ရှားတတ်တဲ့ အခါ ကျားမကလေးတွေဟာ ကျားမစိတ်တွေ ပေါ်လာတာပေါ့။ တစ်ခါ မ လိုဆက်ဆံခံရတဲ့ ကျားကလေးတွေဟာ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရှားနိုင်တဲ့ အခါမှာ ကျားစိတ်ပေါ်ရမယ့် အစား မ စိတ်ပဲ ပေါ်လာတယ်။ ကျားအရာထားပြီး ခံစားရတဲ့ မကလေးတွေဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့ အခါ မ စိတ်မပေါ်ဘူး။ ကျားစိတ်ပဲ ပေါ်လာတယ်။

ယောဘူယျ ဖိုမစိတ်ဟာ အစွဲကလာ

ယောကျ်ားဖြစ်ပြီး မိန်းမစိတ်ဖြစ်နေသူ မိန်းမလျာနှင့် မိန်းမ ဖြစ်ပြီး ယောကျ်ား စိတ်ဖြစ်နေသူ ယောကျ်ားလျာတွေ အထင်အရှား ရှိခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ရုပ်ဓာတ်တွေ ချို့တဲ့ ဖောက်ပြန်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အစွဲကြောင့် ဖြစ်နေရတာ ။ ကျားဖြစ်တဲ့ အတိုင်း ကျားစိတ်နှင့် မ ဖြစ်တဲ့ အတိုင်း မစိတ် ၊ ဒါတွေ ဖြစ်တာဟာလည်း ရုပ်ဖြစ်ပေါ်လာလို့ လို့ လူတွေ ယူကြတယ်။ ရုပ်ပြည့်စုံလာလျှင် ဒီစိတ်တွေ မရှိသူတစ်ချို့ နှင့် ရှိအောင် လုပ်နိုင်သူတစ်ချို့ ရှိတာကိုကြည့်ရင် ရုပ်ပြည့်စုံမှုနဲ့ မဆိုင်တာကို သိနိုင်တယ် ။ ဒီတော့ ဖိုမစိတ် မစိတ်ဟာ အတည့်ပဲ ရှိရှိ ၊ လွဲချော်ပြီးပဲ ရှိရှိ အားလုံးအစွဲကြောင့်ဖြစ်တာ တွေရမယ်။

ဖိုမစိတ်ကပေးတဲ့ဒုက္ခဟာ သဘာဝမဟုတ် ဝိဘာဝကြောင့်

ဖိုမိတ်၊ မစိတ်ဟာ လူကို အလွန်ဒုက္ခပေးတာကို လူတိုင်း သိကြတယ်။ ဒီထဲမှာ အဖိုကမစိတ်ပေါ် ၊ အမက ဖိုမိတ်ပေါ် ဒီသူတွေရဲ့ ဒုက္ခကတော့ ပြောမကုန်အောင်ပဲ။ ဒီဒုက္ခတွေဟာ လူတွေရဲ့ သဘာဝစွည်း မဟုတ်ဘူး။ ကာမဂုဏ် မှားယွင်း ကျင့်တာတွေကြောင့် ရရှိတာ တွေဖြစ်တယ်။

မိစ္ဆာစာရ ရှောင်ကြမှု

ဒါ့ကြောင့် ကလေးတွေကို ကျားကျား မမ ဘယ်သူမဆိုက ဘယ်သူမဆိုကိုဖြစ်ဖြစ် ဘယ်အရာမှာထားပြီး ဖြစ်ဖြစ် ဖောက်ပြန်တဲ့ စိတ်ဓါတ်နဲ့ ခံစားမှုယူပြီး ပွေဖက်တာ၊ နမ်းစုတ်တာ ၊ ချီမတာ ၊ ကိုယ့်လိင်အင်္ဂါနဲ့ တို့ထိပ္ပတ်တိုက်တာ၊ အစုပ်ခိုင်းတာ၊ အလျက်ခိုင်းတာ အစစတွေ ရှောင်ရှားသင့်ကြတယ်။ ဒီစိတ်နဲ့ မျက်လုံးခြင်း ဆုံကြည့်တာမျိုး ၊ မျက်စိမှိတ်တာမျိုး၊ ခေါင်းညိတ်တာမျိုး၊ မလုပ်မိကြဖို့ သတိထား သင့်ကြတယ်။ ဒီကျူးလွန်မှုရဲ့ ဆုံးရှုံး နစ်နာတဲ့ အတိုင်းအတာဟာ ကြီးမားလွန်းတယ်။ လောကကို ညစ်ထေးစေတယ်။

ဒီသီလအဖွင့်က ဘုရားပုံပေါ်လွင်

ဒီသိက္ခာရဲ့ အနက်ဟာလူကိုမလွန်ဘူး။ များပြားပေမယ့်ပြတ်သား ရှင်းလင်းတယ်။ ဒီအဖွင့်မျိုးကို ဘယ်သူမှ မဖွင့်ပေမယ့် လူတိုင်းနားလည်စေနိုင်တဲ့ အတွက် လူတိုင်း ထောက်ခံရမှာဖြစ်တယ်။ ဘုရားရဲ့အဖွင့်ဟာ ဘုရားရဲ့ရုပ်လွှာကိုတစ်စိတ်တစ်ဒေသ ရှုမြင်ရချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအချက်အရတွေမြင်ရတဲ့ ဘုရားရဲ့ ရုပ်လွှာဟာ သန့်ရှင်းတယ်။ နက်နဲတယ်။ တိကျတယ်ဆိုတာ တွေခွင့်ရှိတယ်။

ချွတ်ယွင်းပြောတိုင်း သီလမပျက်

ဂရုဓမ္မသီလ မလိမ်ရသိက္ခာပုဒ်မှာ ယူရမယ့် မလိမ်ရပုံကို ဘုရားဘယ်လို ဖွင့်တယ်လို့ ကြည့်ရမယ်။ စကားမမှန်မှုအားလုံးကို ရှောင်ရှားခြင်းလို့ ဒီသိက္ခာပုဒ်အရ ယူရမယ့်ပုံမရှိဘူး။ ဘုရားဟာ ဝိနည်း ပညတ်ချက်မှာ မမှန်စကားကို အမျိုးအစား နှစ်ခုခွဲခြားပြီး ပညတ်တာ ရှိတယ်။ ကိုယ့်ဘဝနဲ့စပ်ပြီး ပြောတဲ့ မမှန်စကားနဲ့ ကိုယ့်ဘဝမဟုတ်တဲ့ အရာကို ပြောတဲ့ မမှန်စကားတွေပဲ။

ချွတ်ယွင်းစကား နှစ်မျိုးပြား

ကိုယ့်မှာ မရှိဘဲရှိတယ် ပြောတာမျိုး ကိုယ့်မှာ မဖြစ်ဘဲ ဖြစ်တယ် ပြောတာမျိုး ကိုယ်မသိဘဲ သိတယ် ပြောတာမျိုး ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ စပ်ပြီး ပြောတဲ့ မမှန်စကားတွေဘဲ။ တစ်ခြား မမှန်စကားတွေကတော့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ မစပ်တာမျိုးပေါ့။ ချို့တဲ့ အစာကို မချိုဘူး။ နီးတဲ့အရာကို မနီးဘူး။ ကြီးတဲ့ အရာကို မကြီးဘူး။ ရှိတဲ့ အရာ၊ ဖြစ်တဲ့အရာကို မရှိဘူး မဖြစ်ဘူး အစရှိတဲ့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ မပတ်သက်တဲ့ နေရာတွေမှာ ပြောဆိုချက်တွေဟာ မမှန်တဲ့ စကားတွေဘဲ ဒါတွေဟာ ကိုယ့်ဘဝ မဟုတ်တဲ့ အရာတွေကို ပြောတဲ့ မမှန်စကားတွေဘဲ။

ဘဝလိမ်မှ သီလပျက်

ဒီမမှန်တဲ့ စကားနှစ်မျိုးဟာလိမ်တာတွေပဲ။ ဒီသိက္ခာပုဒ်မှာ ဒီနှစ်လုံး ရဖို့မရှိဘူး။ ရှေ့တစ်လိမ်ပဲ ယူရဖို့ရှိတယ်။ နောက်တစ်လိမ်ဟာ ဒီသိက္ခာပုဒ်အရ အကျိုးမဝင်လောက်ဘူး။ နောက်လိမ်နည်းမျိုးနဲ့ လိမ်လို့မလိမ်ရဆိုတဲ့ ဂရုဓမ္မသီလ မပျက်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။

ဘုရားဟာ ဒုတိယလိမ်မှုကို အပြစ်နည်းနည်းပဲ ပညတ်တယ်။ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက် ခူးယူလို့ရတဲ့ အပြစ်လောက်ဘဲ ပညတ်တယ်။ ပထမလိမ်မှုကိုတော့ အဆုံးစွန် အပြစ်ကြီး အပြစ် ပညတ်ထားတယ်။ စတုတ္ထပါရာဇိက သိက္ခာပုဒ်ဟာ ဘဝလိမ်မှုရဲ့ အပြစ်ကြီးပြတဲ့ ပညတ်ချက်ပဲ။

ဒါကြောင့် ဒါပဲ မလိမ်ရ ဂရုဓမ္မသီလအရယူစရာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ ဒါထက်ပိုပြီး ယူစရာရှိရင် အဲဒါတွေကိုလည်း ဒီလိုအပြစ်ကြီးကြီးပဲ ပညတ်ရမယ်။ အပြစ်သေးသေးပဲ ပညတ်တာ ထောက်ပြီး ဒါထက်ပိုယူစရာ မရှိတာ သိရတယ်။

ဒါကြောင့် လိမ်တာနဲ့ စပ်ပြီး အပျော်အပြောင်တောင် မပြောဝံ့ ရမလို့ သိနေတာတွေကို ကျော်လွှားရမယ်။ ကိုယ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်း သူလာတောင်းတဲ့ အခါ မပေးနိုင်လို့မရှိဘူး ပြောတာလည်း လိမ်တာလို့ ဒီသီလမှာ ယူဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ရောင်းတဲ့ ပစ္စည်း အမြတ်ရအောင် ပိုပြောထားတဲ့ ဈေးကို အရင်းအတိုင်းဈေးပါလို့ ပြောတာလည်း ဒီသီလမှာ လိမ်တာ မမြောက်ဘူး။ ဒီလိုမျိုးတွေကို အများအပြားသိရမယ်။

ဒါတွေလည်း အမှန်က ချွတ်ယွင်းတာတွေဖြစ်လို့ လိမ်တာ တွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီသီလ အရာမှာတော့ လိမ်တာကို မပြောပလောက်တဲ့ (အဝေါဟာရိက) လိမ်တာတွေပေါ့။ ဒီလိမ်တာတွေဟာ လူအစည်းအရူးကို မချောက်ခြားစေပါဘူး။

လိမ်တာမပါ လင်္ကာမချော

မုသားမပါ လင်္ကာမချောလို့တောင် မြန်မာမှာစကားပုံရှိတယ်။ လင်္ကာဆိုတာ ပါဠိစကား အလင်္ကာပဲ။ မြန်မာလို အဆင်တန်ဆာအဖြစ် ရောက်တယ်လို့ ဆိုလိုပုံ ရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် စကားအဆင်တန်ဆာတွေထဲမှာ လိမ်မှုပါရတယ်။ မပါရင် စကားအဆင်တန်ဆာ မချောဘူးပေါ့။ ဒါဘယ်လောက်ဟုတ်သလဲ စိစစ်ကြည့်မှ သိမယ်။

လင်္ကာချောအောင် လိမ်တာဖြစ်စေချင်ပုံမရ

တချို့ကတော့ ဒီလို မဖြစ်စေချင်ဘူးနဲ့တူတယ်။ မုသားမပါ မဟုတ်ဘူး။ ‘ မုတ ’မပါ လင်္ကာမချောဖြစ်တယ်ပြောတယ်။ အဲဒါက အထက်အညာ မုံရွာအရပ်ဆီက ကြံပြောတဲ့စကားလို့ ကြားဖူးတယ်။ ‘မုတ’ဆိုတာ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်တို့နဲ့ အာရုံတွေ ပေါင်းဆုံမှုရဲ့ နာမည်ပဲ။ အတွေ့လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ အဲဒီအတွေ့မပါရင် လင်္ကာ မချောဘူး ဆိုသလို ဖြစ်တယ်။ အတွေ့ရဲ့ အရကို အဲဒီလို မကောက်ဘဲ ကိုယ်တိုင်အာရုံတွေကို တွေ့ဖူးမှ လင်္ကာချောမယ်ဆိုရင်တော့ ရေးတေးတေးရှိသလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် အတွေ့ဆိုတာ အဲဒီလို မရဘူး။ ဒါကြောင့် သူတို့ပြောတာ ကပ်ကပ်သပ်သပ် ကြံထားတာပဲ ဖြစ်တယ်။ မုသားမပါ လင်္ကာမချောကပဲ အမှန်ဖြစ်စရာရှိတယ်။ စကားအဖွဲ့ အနွဲ့ ပညာရှင်တွေမှ အတိအကျ သိကြမယ်။ အဆင်တန်ဆာ စကားတွေဟာ အမှန်တွေလား၊ အလွဲတွေလား၊ အမှန်တွေ မဟုတ်ရင်တော့ အလွဲတွေပဲ။ အလွဲတွေ ဖြစ်ရင်တော့ မုသားတွေပဲ ၊ မုသားဟာ လိမ်တာပဲ။

မုသားနှင့်လင်္ကာမှုပြုထားတဲ့ပုံစံ

အလင်္ကာ အဆင်တန်ဆာစကားနှစ်ခု နည်းနည်း ကြည့်ရအောင်။ ကိလေသာကို ထွေးအံတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ရှိတယ်။ ဒီစကားဟာ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ စကားပဲ။ ကိလေသာဟာ ရုပ်ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် အရည်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဖတ်လည်း မဟုတ်ဘူး။ လေလည်း မဟုတ်ဘူး။ ထွေးတယ်၊ အံတယ် ဆိုတာ အရည် စတာတွေမှ လုပ်လို့ရတယ်။ အဲဒီလုပ်လို့ရတဲ့ အရည်စတာတွေနဲ့ ထွေးလို့ အံလို့ မရတဲ့ ကိလေသာကို တင်စားပြီး ကိလေသာတွေ ထွေးအံတယ် ပြောတာပဲ။ ထွေးအံ မရတာတွေကို ထွေးအံတယ် ပြောတာဟာ မှန်သလား။ ဒီမေးခွန်း ဘယ်လိုဖြေမလဲ။ မှန်တယ်ဖြေဖို့ မရတန်ရာဘူး။ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဒါဟာ အလွဲတွေပဲ။ လွဲတာမုသားပဲ။ မုသားဟာ လိမ်တာရဲ့ နာမည်ပဲ။

ဒီအလင်္ကာဟာ သီလပျက်သလား

ဒါကို လိမ်တာလို့ ဘယ်သူကမှ မမှတ်ယူဘူး။ ဘယ်သူကမှ မမှန်ဘူးလို့လည်း အပြစ်မတင်ဘူး။ ဒါက လူကိုထိခိုက်စေတာမှ မဟုတ်ပဲ။ ဒါ့ကြောင့် အပြစ်မတင်တာ ။အပြစ် မတင်ရုံမက ဂုဏ်တောင် တင်ပေးကြရတယ်။ အံလို့ မရတဲ့ ကိလေသာကို အံလို့ ရတဲ့ပစ္စည်းလိုလို ပြောလိုက်တော့ အသိထဲမှာ ရှင်းသွားတာပဲ။ စကားက ကောင်းလိုက်တာ ဒီလိုဂုဏ်ပြုရတာ ဖြစ်တယ်။

လိမ်တာတိုင်း မကောင်းတာမဟုတ်

ဒီစကားအရ လိမ်တာဟာ မကောင်းတာချည်း မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုလိုတယ်။ မကောင်းတဲ့လိမ်တာ ရှိသလို မကောင်းတာ မဟုတ်တဲ့ လိမ်တာလည်း ရှိတယ်လို့ ဆိုရာရောက်တာပေါ့။ ဒီတော့ မကောင်းတဲ့ လိမ်တာကို ကွဲကွဲပြားပြား သိမှ ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ ဂရုဓမ္မသီလ ကထားတဲ့ လိမ်တာကို သိမယ်။

လိမ်တာဟာ အားနည်းသူလက်နက်

လိမ်တာကို ဘုရားက တော်တော်အပြစ်ကြီးတဲ့အရာလို့ သတ်မှတ်တာ တွေရတယ်။ တစ်နေ့တော့ ကောသမ္ဘီပြည်က ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ကိုရင်ရာဟုလာက ဘုရားကို ခြေဆေးပေးနေတယ်။ ရာဟုလာဆိုတာ ဘုရားရဲ့ ဘုရားမဖြစ်မီက ရခဲ့တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ။ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ရာဟုလာကလေး ရှစ်နှစ်ကိုးနှစ် အရွယ်မှာ ကိုရင်ဝတ်ပေးတာ ခံရတယ်။ ကလေးတွေဟာ လောကကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာဟာ ဝန်လေးကြတယ်။ သက်ရှိသက်မဲ့ အားလုံးက ဖိစီးတာကို ကလေးတွေ မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ကလေးတွေဟာ ဖိစီးခံရမှုကို လွှဲဖို့အတွက် လိမ်တာကို မလွဲမသွေ သုံးရတယ်။ လိမ်တာဟာ အားပျော့တဲ့သူရဲ့ လက်နက်ပဲ။

ရာဟုလာလည်း လိမ်

ရာဟုလာလည်း လိမ်တယ်လို့ သတင်းကြီးနေပုံရတယ်။ ဘုရားက ဒီအကြောင်းကို ပြောဖို့ ခြေဆေးနေရင်း စိတ်ကူးလိုက်တယ်။ ခြေဆေးပြီးတဲ့အခါ ရာဟုလာကို ခြေဆေးအင်တုံ မှောက်လိုက်ဖို့ ဘုရားက ပြောတယ်။ ရာဟုလာကလည်း လိုက်လုပ်တယ် ။ ဘုရားက ထပ်ပြောပြန်တယ်။ မှောက်ပြီးတဲ့ ခြေဆေးအင်တုံကို ပြန်လှန်လိုက်လို့ပဲ။ ရာဟုလာကလည်း ခြေဆေးအင်တုံကို ပြန်လှန်လိုက်တယ်။ အင်တုံကိုကြည့်ပြီး ဘုရားကပြောတယ်။ ကြည့်စမ်း ရာဟုလာ ၊ မှောက်ပြီး ပြန်လှန်တဲ့ အင်တုံထဲမှာ ရေရှိသေးသလား လို့ မေးတယ်။ မရှိတော့ဘူးလို့ ရာဟုလာက ဖြေတယ်။ ဒါဟာ ခိုင်းနှိုင်းစရာပဲလို့ ဘုရားကပြောတယ်။ ဘာနဲ့ခိုင်းနှိုင်းရမလဲ၊ လိမ်တာနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းမယ်။ လိမ်တာဟာ မှောက်ထားတဲ့ အိုး၊ ခွက် ပြန်လှန်တဲ့ အခါမှာ လုံးဝ ရေလက်ကျန် လုံးဝမရှိတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။

မကောင်းမှုလိမ်တာ အဲဒီမကောင်းမှုလုပ်တာပဲ

ဘုရားဟာလိမ်တာကို မကောင်းမှုအားလုံးထဲမှာ အကြီးဆုံးလို့ သတ်မှတ်ပုံရတယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ မကောင်းမှု အများအပြားကို လုပ်နေပေမယ့် အဲဒီလုပ်တာကို မလိမ်သေးဘူးဆိုရင် မကောင်းမှု အားလုံးကို မလုပ်သေးဘူး။ သတ်မှတ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒါကို ဥပမာပြ ပြောတယ်။

စစ်တိုက်တဲ့ မင်းဟာ မင်းစီးဆင်ကို စီးပြီး တိုက်တယ်။ ရန်သူကို မင်းစီးဆင်က နင်းတာ ၊ ချေတာ၊ ထိုးတာတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်နေတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ပေမယ့် ဒီဆင်ကို တစ်ကယ် မတိုက်သေးဘူး။ မှတ်ရမယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဆင်နာမောင်းနဲ့ ဝှေယမ်းချိုးဖို့ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်မှ ဒီဆင်ဟာ ရန်သူကို တစ်ကယ်တိုက်တာ ဖြစ်တယ်။

ဆင်နာမောင်းအလုပ်လုပ်တာဟာ လိမ်မှုလုပ်တာလို့ပဲ လိမ်ပြီဆိုရင် လူဟာမကောင်းမှုတွေ အကုန်လုပ်ပြီ။ ဒီလို သတ်မှတ် ရမယ်လို့ ဟောပြောထားတယ်။

ဒါတွေကြည့်ရင် အချက်နှစ်ချက်သိရတယ်။ (၁)လိမ်တာရဲ့ နက်နဲပုံနဲ့ (၂) လိမ်တာဟာ ဘယ်လိုလုပ်တာရဲ့ အမည်ဖြစ်တယ်။ ဆိုတာပါပဲ။ ပထမအချက်က ရှင်းဖို့ မလိုဘူး။ ဒုတိယ အချက်ကို နည်းနည်း ရှင်းရမယ်။

လိမ်တာရဲ့ အမည်ဟာ ဘဝဖုံးတာပဲ

လိမ်တာဟာ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုတွေနဲ့ စပ်ပြီး ဖုံးလွှမ်းမှု လုပ်တာပဲ။ ခိုးတဲ့အလုပ်လုပ်သူဟာ မခိုးဘူးလို့ပြောမယ်။ သတ်တဲ့ အလုပ်လုပ်သူဟာ မသတ်ဘူးလို့ ပြောမယ်။ မမြတ်တဲ့ အလုပ်လုပ်သူဟာ မလုပ်ဘူးလို့ ပြောမယ်။ ဒါတွေဟာ မကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေကို ဖုံးလွှမ်းတာတွေပဲ။ ဒီဖုံးလွှမ်းမှုဟာ လိမ်တာပဲ။ ဒီလိမ်တာဟာ ဘဝနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ လိမ်မှုဖြစ်တယ်။ ဘဝဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်၊ နှုတ်၊ နှလုံး ၊ လွန်ကျူးမှုတွေရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဒါကို ကံလို့လည်း ပြောမယ်။ သင်္ခါရ လို့လည်း ပြောမယ်။ ဘဝ လို့လည်း ပြောမယ်။ မြန်မာလို အမှုမြောက်တဲ့ အမှုတွေပေါ့ ။ ဒါနဲ့စပ်ပြီး မဟုတ်မဟတ် ပြောတာဟာ ဘဝနဲ့ စပ်တဲ့ လိမ်တာတွေပဲ။ ဒီလိမ်တာမျိုးမှ ဂရုဓမ္မ အရလိမ်တာ မြောက်မယ်။

မလိမ်မှု လူလိုက်နိုင်

လိမ်တာကို ခွဲခြားပြီး ဘုရားက နှစ်စားလုပ်ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ မလိမ်ရဘူးဆိုတဲ့ ဂရုဓမ္မသီလဟာ လူမလိုက်နိုင်တဲ့ စည်းကမ်းမဟုတ်တော့ဘူး။ လူလိုက်နာလွယ်ကူတဲ့ စည်းကမ်းဖြစ်တာ တွေရမယ်။ လူမလိုက်နာနိုင်တဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာခိုင်းရင် လူတွေဟာ အပြစ်သားတွေဖြစ်ပြီး သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ငြီးငွေ့ ပြီး စိတ္တဇဖြစ် ပျက်စီးကြဖို့ ရှိတယ်။

မလိမ်အနက်ဖွင့်လို့ ဘုရားပေါ်လွင်

ဘုရားဟာ ဂရုဓမ္မသီလ မလိမ်ရသိက္ခာအရကို ဘဝအလိမ် မဟုတ်တာတွေ မပါဝင်စေခဲ့ဘူး။ အကျိုးများတယ်။ ဒီအလှအပတွေ တွေရတယ်။ ဒါတွေဟာ ဘုရားရုပ်သွင်မှာလည်း ထင်ဟပ်ပေါ်လွင်နေတယ်။ ဘုရားရုပ်သွင်ကို ဒီသီလဟောချက်နဲ့ ဒီလိုဖူးမြင်ခွင့်ရှိတယ်။

သေရည်သေရက်ရှောင်သီလ

ဂရုဓမ္မသီလ သုရာမေရယ သိက္ခာပုဒ်အဖွင့်နဲ့ ဘုရားရဲ့ ရုပ်လွှာကို ကြည့်ကြမယ်။ သေရည်သေရက် သောက်စားမှု ရှောင်ကျဉ်ရမယ်လို့ သာမန်ကာပဲ ဒီသိက္ခာပုဒ်ကို နားလည်ထားကြတယ်။ အခုခေတ်စကားနဲ့ ဆိုရင် မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲမှု ရှောင်ရမယ်လို့ ယူရလိမ့်မယ်။ သေရည်သေရက်ရဲ့ နယ်ပယ်ဟာ အခုခေတ်မှာ ကျယ်လာပြီ ။ ကွမ်း၊ ဆေး၊ လွှက်ရည် ကောဖီတွေလဲပါမယ်။

သုရာမေရယနှင့်မဂ္ဂင်

ဒါတွေက လူးလုံးရှောင်မှ ဒီသိက္ခာပုဒ် ပြည့်ဝမယ်လို့ သိနေကြတယ်။ ဆေးဝါးထဲမှာ ဘိန်း၊ ဆေးခြောက် ၊ အရက် ၊ အစစတွေပါရင် ဒီသိက္ခာပုဒ်မပျက်အောင် မသောက်သုံးတဲ့အထိ ရှိရမယ်လို့ မှတ်ယူ ကြတယ်။ ဒါဟာ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလို အတိုင်း လို့လည်း ထင်မှတ် ကြတယ်။ ဘုရားက သူတရားဖြစ်တဲ့ မဂ္ဂအရိယာသစ္စာ မှာ ဒါကို ပေါ်ပေါ်လွင်လွင် တားမြစ် ဟောပြောထားတာ မရှိဘူး။

သုရာမေရယအပေါ် ဘုရားသဘောထား

တစ်ခြားနေရာတွေမှာလည်း သေရည်သေရက် မကောင်းပြ ဟောပြောချက် ထဲထဲ ဝင်ဝင်မရှိဘူး။ သေရည်သေရက် သောက်စားခြင်း၊ မူးရူးခြင်းနဲ့ စပ်တဲ့ ဖြစ်ရပ် ပျက်ရပ်တွေတော့ ရှိတယ်။ ဒီတော့ မူးရစ်ဆေးဝါးအပေါ်မှာ ဘုရားရဲ့ သဘောထားဟာ ဒီကနေ့ ဘာသာရေး သမားတွေသိနေသလိုဟုတ်ဖို့ မရှိဘူး။ ဒါကို ရှားရှားပါးပါး အထောက်ထားရောင်ကလေး ဖြစ်တာကို ကြည့်ရမယ်။ အဲ့ဒါကတော့ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်မှာ ဘုရားက သေရည်သေရက် မသောက်ရလို့ ပညတ်ချက်ပဲ။ ဒီသိက္ခာပုဒ်ဟာ အာပတ်တန်ဖိုး နည်းနည်း ပဲရှိတဲ့ အပိုင်းမှာပါတယ်။ သစ်ရွက်တစ်ရွက် ခူးလို့သင့်တဲ့ အာပတ်မျိုးပေါ့။

သုရာမေရယ အပြစ်ကြီးရင် ဝိနည်းအပြစ်ကြီးဘွယ်

သေရည်သေရက်သောက်တဲ့ အပြစ်ဟာ ဒီလောက်ပဲ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဒီ သိက္ခာပုဒ်က သက်သေခံနေတယ်။ တကယ့် အပြစ်ဟာ ဒီထက်ပိုတယ်ဆိုရင် ဝိနည်းမှာ ဒီလိုလျော့ပျော့ ပညတ်ဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ တရားပျက်တဲ့ဟာဆိုရင် ဝိနည်းက လျော့လို့ မရဘူး။ တရားပျက်တဲ့ဟာ မဟုတ်တာတောင် ဝိနည်းမှာ လေးထားတာတွေရှိတယ်။ ဒီတော့ သေရည်သေရက် သောက်ခြင်းကို ဂရုဓမ္မသီလမှာ သိက္ခာတစ်ခု အဖြစ် ပြထားတော့ အပြစ်သိပ်ကြီးတယ်လို့ သိရပြန်တယ်။ ဒါညီရဖို့ရှိတယ်။

သေရည်သေရက်နဲ့ ရဟန်းမတော်တာမျှသာ

ဝိနည်းသိက္ခာမှာ ပညတ်တာက သေရည်သေရက် သောက်ရင် အဲ့ဒီ ရဟန်းဟာ ပါစိတ်အာပတ်သင့်တယ်လို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြည့်ရင် သေရည်သေရက်ဟာ ရဟန်းနဲ့ မသင့်လျော်လို့ တားမြစ်တာ ထင်ရှားတယ်။

သိက္ခာပုဒ်ပါဠိက သေရည်သေရက်ရှောင်လို့မဟုတ်

ဂရုဓမ္မသီလမှာတော့ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းက ရှောင်ရမယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့သိက္ခာပုဒ် ပါဠိက သေရည်သေရက်ကို မေ့လျော့တဲ့ နေရာထိရောက်အောင် ရစ်မူးခြင်းမှ ရှောင်ကျဉ်ရမယ် ဆိုတာမျိုး အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။ သုရာမေရယ ပါနာဝေရာမဏီလို့ မဟုတ်ဘူး။ သုရာမေရယ မဇ္ဈမာဒဋ္ဌာနာ ဝေရာမဏီလို့ ဖြစ်တယ်။ ဒီပါဠိနှစ်ခုဟာ အဓိပ္ပာယ်မတူဘူး။ ဒုတိယပါဠိက သေရည်သေရက်မူးယစ်စာကို မေ့လျော့တဲ့နေရာ အထိရစ်မူးခြင်းမှ ရှောင်မယ်ဆိုတာမျိုး အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်။

ကောင်းမကောင်း မေ့အောင် မမူးရလို့ယူမှ

ဒီတော့ ဒီသိက္ခာပုဒ်အဓိပ္ပါယ်ဟာ သေရည်သေရက် (မူးယစ်ဆေးဝါး) မသောက်သုံးရဘူးလို့ အဓိပ္ပါယ် မရဘူး။ မေ့လျော့တဲ့အထိ ဒါတွေကို မသောက်ရဘူးလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဒီသိက္ခာပုဒ်အနက်ကို လွန်ပြီး မယူသင့်ကြဘူး။ လွန်ယူတော့ မလိုက်နာနိုင်တာဖြစ်သွားတယ်။ ကြိတ်မှိတ်လိုက်နာတော့ လူလောကမှာ လူစဉ်မမီဘဲ လူသင်းကွဲကြီး ဖြစ်နိုင်တယ်။

ပမာဒဋ္ဌာနဟာ သုရာမေရယရဲ့ ဝိသေသနမဟုတ် မဇ္ဈန္တ ဝသေသနဖြစ်

ပမာဒဋ္ဌာနဆိုတာ မသောက်ရရဲ့ အနက်မဟုတ်ဘူး။ သောက်တဲ့ အတိုင်းအထွာရဲ့ အနက်ဖြစ်တယ်။ အဲ့ဒါကို မူးယစ်ဆေးဝါးရဲ့ ဝိသေသနလိုလုပ်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ပြန်ကြတယ်။ ပမာဒဋ္ဌာနမေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းပေါ့။ သေရည်သေရက်ဟာ မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်တယ်။ ဒီလိုယူဆကြတယ်။ မေ့လျော့ခြင်းရဲ့ အကြောင်းမဖြစ်တဲ့ သုရာမေရယလို့ ရှိသေးလို့လား။ ဒါ့ကြောင့် ပမာဒဋ္ဌာနဟာ သုရာမေရယရဲ့ ဝိသေသန မဟုတ်ဘူး။ သုရာမေရယနဲ့ရစ်မူးမှု မဇ္ဈန္တအတိုင်းအတာ ပြချက်သာဖြစ်တယ်။

ယစ်မူးမှု မဇ္ဈန္ဒစ်မျိုး

သူရာမေရယဟာ ရစ်မူးမှီဝဲတဲ့အခါ ပမာဒဌာန ရောက်အောင် ရစ်မူးမှီဝဲလို့လည်း ရတယ်။ မရောက်အောင် ရစ်မူးမှီဝဲလို့လည်းရတယ်။ အတိုင်းအထွာရှိရှိ ရစ်မူးသောက်သုံးရင် ပမာဒဌာနမရောက်ဘူး။ လက်လွတ်စပယ် ရစ်မူးသောက်သုံးရင် ပမာဒဌာန ဖြစ်မယ်။ မျက်မှောက်ခေတ် အရက်သမား ဆေးသမားတွေကို ကြည့်ရင်သိနိုင်တယ်။ သူတို့ဟာ အတိုင်းအထွာရှိရှိ ရစ်မူးသောက်သုံးရင် ဘာမှ မမှားဘူး။ နဂိုအတိုင်းပဲ။ အပြောအဆိုလည်း မမှားဘူး။ အပြုအမူလည်း မမှားဘူး။ အနေအထိုင်လည်း မမှားဘူး။ လွန်အောင်ရစ်မူးသောက်သုံးရင် မေ့လျော့တဲ့ နေရာ ရောက်သွားတယ်။ လုံးလုံးလူမှန်းမသိတဲ့အထိလည်း မေ့လျော့ချင် မေ့လျော့မယ်။ အရှက် အကြောက်မရှိ တဲ့အထိလည်း မေ့လျော့ချင် မေ့လျော့မယ် ။ ဒါတွေ အထင်အရှား တွေ့နိုင်တယ်။

အမေ့လျော့ခံတရားအရ

ဒီနေရာမှာ မေ့လျော့တဲ့နေရာ ဆိုတာက ဘာကိုမေ့လျော့တာလဲ။ အဓိက ကတော့ ကောင်းမှုတွေကို မေ့လျော့ တာပေါ့။ ကိုယ်စောင့်ထိန်းထားတဲ့ သီလ သမာဓိတွေကို မေ့လျော့တာပေါ့။ သေရည်သေရက်ဟာ လွန်ရင်မေ့တာ အထင်အရှားပဲ။ ဒီလို မေ့တာကိုသာ ဆိုလိုတယ်။ ဒါလည်း ထင်ရှားပါတယ်။
ဒီလိုမေ့လျော့တဲ့ အရာအထိ ရစ်မူးသောက်သုံးမှုက ရှောင်တာ ဂရုဓမ္မသီလ သိက္ခာပြည့်တာပဲ။ ရစ်မူးသောက်သုံးမှုကို လုံးလုံး မလုပ်ဘဲ ရှောင်မှ ဂရုဓမ္မသီလ သိက္ခာပြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး။

သောက်သုံးရစ်မူးလို့ သီလမပျက်ပုံဝတ္ထု

ဘုရားလက်ထက်က ဘုရားကို ဆည်းကပ်တဲ့ တကာ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဘုရားကို လေးလေးနက်နက် ဆည်းကပ်တယ်။ သူက ကပိလဝတ်ပြည်က ဖြစ်တယ်။ အရက်သေစာကို သူတော်တော်ကြိုက်တယ်။ မပြတ်အောင် သောက်သုံးတယ်။ သူနဲ့စပ်ပြီး ဘုရားထံ လူတွေက ဒီအကြောင်း ပြောကြတယ်။ ဒီလူဟာ ဘုရားဆည်းကပ်မှု မြောက်ပါ့မလားလို့ပေါ့။ ဘုရားက ဆည်းကပ်မှု မပျက်ဘူးလို့ပဲ မိန့်ကြားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလူဟာ သရဏဂုံ တည်တယ်ပေါ့။ အမူးသမားလည်း သရဏဂုံ တည်တယ်ဆိုတာ ဒီစကားက သက်သေပဲ။

သရဏဂုံတည်သူထဲ ဘုရားမသိသူမပါ

သရဏဂုံတည်တယ်ဆိုတာ မပေါ့ဘူး။ လေးနက်တဲ့ အတိုင်းအထွာ အပြည့်ရှိတယ်။ သောတာပန်အရိယာဟာ သရဏဂုံတည်သူရဲ့ အမည်ပဲ။ အခုခေတ်လည်း ဘုရား ၊ တရား ၊ သံဃာ ဆည်းကပ်သူတွေရှိတယ်။ ဒါတွေလည်း သရဏဂုံတည်သူတွေလို့ ပြောရတယ်။ သူတို့လည်း အရိယာတွေလား ပြောစရာရှိတယ်။ ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူတို့က မိရိုးဖလာ ဆည်းကပ်သူတွေဖြစ်တယ်။ အဓိပ္ပါယ်က ဘုရား ၊ တရား၊ သံဃာကို ကိုယ်တိုင်မသိဘဲ မိဘ ဆည်းကပ်လို့ လိုက်ဆည်းကပ်နေတာလို့ ဆိုလိုတယ်။

ရတနာသုံးပါး တာဝန်ထမ်းတာနဲ့ ရတနာသုံးပါးသိသူမဟုတ်

ဘုရားရဲ့ ဓာတ်တော်၊ ဓမ္မတော် ၊ ဆင်းတုတော် ၊ စေတီတော် တွေကို သူတို့ကိုယ်တိုင် ဖူးတွေ့ဖူးကြတယ်။ မဟုတ်လား။ ဘုရားဟောကြားတဲ့ တရားဓမ္မတွေကို နည်းများမဆို ကိုယ်တိုင် ရွတ်ဖတ်ဖူး၊ နာကြားဖူး ၊ ဆွေးနွေးဖူး ၊ ကျင့်ကြံဖူးကြတယ် မဟုတ်လား။ ဘုရားတပည့်သာဝက သံဃာတွေကို ဆွမ်း ၊ သင်္ကန်း ၊ ကျောင်း ၊ ဆေး ၊ ပစ္စည်း တွေနဲ့ ပြုစုပြီး ကိုယ်တိုင် ရိုသေကျိုးနွံ ဆက်ဆံဖူးကြတယ် မဟုတ်လား။

သရဏဂုံဆောက်တည်ပြီး အမှားပြုချက်များ

ဒါတွေဟာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီသူတွေဟာ တရားသိတဲ့ပုံ မရှိကြဘူး။ အမြင်မှားတွေလည်း အပြည့်လက်ခံထားကြတယ်။ အတွေး မှားတွေလည်း ဒီလိုပဲ။ အမှားနဲ့ သုံးသပ်ထားတဲ့ အလေ့တွေ၊ အကျင့်တွေလည်း အပြည့်လုပ်နေကြတယ်။ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကောင်းကျိုးဆိုးပြစ်တွေရဲ့ ဖန်တီးရှင်ဟာ နတ်တွေဖြစ်တယ်လို့ ပြောတယ်။ လက်ခံတယ်။ ဓာတ်တွေလို့ ပြောတယ်။ လက်ခံတယ်။ နက္ခတ်တွေလို့ ပြောတယ်။ လက်ခံတယ်။ ဘာသာဘာဝအလျောက် ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတာလို့ ပြောတယ်။ လက်ခံတယ်။ အိမ်မက်တွေ လက္ခဏာတွေလည်းယုံတယ်။ ကျီးသာတာ၊ ပျားစွတာတွေလည်း ယုံတယ် ။ ယုံတဲ့အတိုင်းလည်း လုပ်တယ်။

ဒီသူတွေမှာ သရဏဂုံတည်သူ ကလျာဏပုထုဇဉ်ဖြစ်မလား

ဒီသူတွေဟာ အရိယာဖြစ်နိုင်ပါမလား။ အရိယာတို့ရဲ့ အဆုံးအမကို ကြားနာရတဲ့ သာဝကဖြစ်သူ အကြားအမြင်ရှိ ပုထုဇဉ်တွေတောင် ဖြစ်နိုင်ပါမလား။ အဲ့ဒီပုထုဇဉ်ဆိုရင်တောင် မှားတွင်းဒီလောက် မနက်ရဘူး။ သူတို့ အမှားအယွင်းဟာ လေးနက်လွန်းတယ်။ သာသနာတော်ရဲ့ အငွေ့အသက်တောင် မတွေ့ရဘဲ ၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောစရာ အစအန

တစ်စမှမရှိဘူး။ ဒီလူတွေဆိုမှာ သမ္မာဒိဋ္ဌိ ဘယ်လိုတည်မလဲ။

သမ္မာဒိဋ္ဌိမရှိ ဘုရားမသိ

သမ္မာဒိဋ္ဌိဟာ ဘုရားတရားရဲ့ မှန်ဦးပဲ ။ ဒါမှမရှိရင် ဘုရားတရားကို သိမြင်တယ်လို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ။ ဘယ်လိုရွတ်ဖတ်နာကြားပေမယ့် အဲ့ဒီတရားကို မသိမမြင်ဘူးလို့ပဲ ပြောရမယ်။ ဒါမမြင်ရင် ဘုရားကိုလည်း ဘယ်လိုမြင်မလဲ။ ဘုရားအရည်အချင်းဟာ တရားဖြစ်တယ်။ တရားမသိဘဲ ဘုရားအရည်အချင်းပြု ဂုဏ်တော် ကိုးပါးကို ရွတ်ဖတ် ပွားများပေမယ့် ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ။ ဘုရားမသိရင် သူတပည့် သာဝက သံဃာ ကိုလည်း သိလို့မရဘူး။ သံဃာဂုဏ်ရည်ကိုးပါးကို ရွတ်ဖတ်ပွားများလည်း ရွတ်ဖတ်ပွားများတဲ့ စကားလုံးတွေပဲ သိမြင်မှာ။ ဒါကြောင့် ဒီခေတ်ဘုရားဆည်းကပ်သူတွေဟာ သရဏဂုံ တည်ဖို့ အကြောင်းကင်းပါတယ်။ မိရိုးဖလာ ဆည်းကပ်သူတွေလို့သာ မှတ်ရမှာပါ။

ကပိလဝတ် အမူးသမား တရားသိလို့ သရဏဂုံတည်

ဘုရားလက်ထက်က ကပိလဝတ်သား အမူးသမားဟာ သရဏဂုံ တည်တယ်လို့ ဘုရားက အတည်ပြုပေးတာ ခံရတယ်။ ဒီတော့ ဒီသူဟာ ဘုရားကို သိတယ်လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ဘုရားသိဖို့ဟာ တရား သိရလိမ့်မယ်။ ဒီသူက ဘုရားသိသူ ဆိုထားတော့ တရားသိသူလို့လည်း ဖြစ်သွားတယ်။ တရားသိသူဟာ သံဃာလည်း သိသူပေါ့။

ဒီလို သရဏဂုံတည်တယ်ဆိုတော့ ဒီသူဟာ အမြင်မှန်ရှိသူပေါ့။ တရားဟာ အမြင်မှန်အဦးမူတဲ့ အရာမဟုတ်လား။ အမြင်က မှန်တော့ အတွေးလည်း မှန်တာပေါ့။ ဒီတော့ အပြောအလုပ်တွေလည်း မရမ်းတော့ဘူး။ မှန်ကန်ကြတယ်။ ဒီအမှန်တွေ ဖြစ်တာ အရိယနယ် ရောက်တာပဲ။

ပြီးခဲ့တဲ့ စကားတွေ ပြန်စုကြည့်မယ်။ အမူးသမား သရဏဂုံ တည်တယ်။ သရဏဂုံ တည်သူဟာ ဘုရားတရားသိတာပဲ။ သိသူဟာ အမြင်မှား၊ အတွေးမှားအလေ့အကျင့်မှား မရှိတာပဲ။ ဒါတွေမရှိသူဟာ အစဆုံး အရိယာပဲ။

အရိယာဟာ မေ့လျော့တဲ့အထိ မူးယစ်ဆေးဝါးမမှီဝဲ

ဒါတွေ ချုပ်လိုက်တော့ အမူးသမားဟာ အရိယာ ဖြစ်တယ်လို့ရတယ်။ အရိယာဟာ မူးယစ်ဆေးဝါး မှီဝဲသလား။ မှီဝဲရင် ဂရုဓမ္မသီလ မလုံဘူးလား။ ဒီလို ပြဿနာ ဖြစ်တယ်။ ထွက်ပေါက် ကတော့ ဂရုဓမ္မသီလရဲ့ သေရည် သေရက်နဲ့ စပ်တဲ့ ရှောင်ကျင့်ရမယ့် အပိုင်းဟာ မသောက်ရလို့ မဟုတ်ဘဲ မေ့လျော့တဲ့ နေရာအထိ ရောက်အောင် မသောက်ရလို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတာပဲ။

မင်္ဂလာနဲ့ မူးယစ်ဆေး

မူးယစ်ဆေးဝါးနဲ့ စပ်လို့ ဘုရားဟောခဲ့တာ တစ်ချက်လည်း ရှိသေးတယ်။ အဲဒါက မင်္ဂလာသုံးဆယ့်ရှစ်ပါးမှာပဲ။ အဲဒီမှာတော့ ‘မဇ္ဈပါနာစသံယမော’ လို့ဖြစ်တယ်။ သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းကို သံယမ လုပ်တာဟာ မင်္ဂလာပဲလို့ ဟောတာ ဖြစ်တယ်။ သံယမ လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ။ သံယမရဲ့ အနက်ကို စောင့်စည်းခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ် ပြန်ရတယ်။ ဒီတော့စောင့်စည်း တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် တာလဲ။ မသောက်ဘဲ နေတာလကို ခေါ်တာလား ၊ အမူးမလွန်အောင် သောက်တာကို ခေါ်တာလား။ ဒါကို စိစစ်ကြည့်ဖို့ပဲ။

စိစစ်တယ်ဆိုတာ အချက်သုံးချက်လောက်နဲ့ စိတ်ဖြာကြည့်တာပဲ။ (၁) စကားလုံး ဖွဲ့စည်းမှုနဲ့ စိတ်ဖြာတာ။ (၂) တစ်ခြားနေရာက အလားတူ ဟောပြောချက်မျိုးနဲ့ ယှဉ်ဖြန်စိတ်ဖြာတာ။ (၃) လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တွေမှာရှိတဲ့ ဖြစ်နိုင်ချေတွေနဲ့ ညှိနှိုင်းစိတ်ဖြာတာတွေပဲ။

လုံးဝမသောက်တာနဲ့ လွန်အောင် မသောက်တာ ဘယ်ဟာ စောင့်စည်းတာလဲ

ပထမနည်းနဲ့ ကြည့်ရင် သေရည်သေရက် သောက်တာတွေ ကို မသောက်ဘဲ နေခြင်းဖြင့် စောင့်စည်း ရမှာလား။ အလွန်အကျွံမူးတဲ့ အထိ ဖြစ်သွားအောင် စောင့်စည်းရမှာလား ၊ မသောက်ရမှာ ဆိုရင် သေရည်သေရက်သောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကျင့်ခြင်းဟာ မင်္ဂလာ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောဖို့ ကောင်းတယ်။ သေရည်သေရက် သောက်တာ တွေကို စောင့်စည်း ရမယ်လို့ ပြောဖို့မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ သောက်တာ ကို မလွန်အောင် စောင့်စည်း ရမယ်လို့ ယူစရာရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဟော ချက်က ဂါထာ (ကဗျာ) ဆိုတော့ မလွန်အောင် သောက်လို့ အဓိပ္ပါယ်မှန် ရအောင်မှရမယ်။

ဒုတိယနည်းနဲ့ စပ်ကြည့်မယ်ဆိုရင်လည်း တခြားနေရာ တွေမှာ သေရည်သေရက်နဲ့စပ်ပြီး ဘုရားဟောချက်တွေနဲ့ ညှိရမယ်။ ပြောခဲ့ ပြီးတဲ့ ဟောချက်တွေအရကြည့်ရင် မလွန်ဖို့ စောင့်စည်း တာဟာ မင်္ဂလာ ဖြစ်တယ်လို့ ရမယ်။ တခြားအချက်တွေ ရှိသေးမှပဲ။ ဒါပျက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီ ဟောချက်တွေရှိတာကို မသိဘူး။ ဒီတော့ ဒီနည်းနဲ့ လည်း အတိအကျ ပြောလို့မရဘူး။

မင်္ဂလာအနက် အတ္ထ

နောက်ဆုံးနည်းနဲ့ စိစစ်ကြည့်ရမယ်။ အရက်သောက်သူဟာ မင်္ဂလာပျက်ပြီလား ၊ အလွန်အကျွံသောက်မှ မင်္ဂလာပျက်သလား။ ဒီနေရာမှာ မင်္ဂလာဆိုတာ ဘာလဲမေးမယ်။ မင်္ဂလာကို မင်္ဂလာသုတ်နိဒါန်းမှာ ‘ သောတ္ထာနွှံ ’ လို့ပြထားတယ်။ မင်္ဂလာဟာ သောတ္ထာန (အကောင်းတွေတည်ရာ) ဘဲပေါ့။ အဲဒီသုတ်နိဒါန်းမှာ အကောင်းတွေ ဘယ်လိုတည်သလဲ ပြထားတယ်။ ပြချက်က ‘ သဗ္ဗတ္ထ မပ္ပရာဇိတာ သဗ္ဗတ္ထသောတ္ထိ ဂစ္ဆန္တိ ’ (ဘယ်မှာမဆို ဘယ်သူ့အနိုင်မှ မခံရဘဲ ချမ်းသာ အားလုံး ရောက်ကြတယ်) လို့ဖြစ်တယ်။

ထိမ်းထိမ်းသိမ်းသိမ်းသောက်တာ မင်္ဂလာမပျက်

ဒီတော့ မင်္ဂလာဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်ရောပေါ့။ ဘယ်နေရာမဆို ဘယ်သူ့အနိုင်ယူမှုမှ မခံရဘဲ ချမ်းသာအားလုံး ရောက်တာ မင်္ဂလာပေါ့။ မင်္ဂလာရဲ့အနက် သိပြီဆိုတော့ ဒီမင်္ဂလာကို အရက်သောက်ရင် ဆောင်နိုင်သလား ၊ မဆောင်နိုင်ဘူးလား။ အလွန်အကျွံသောက်ရင် ဆောင်နိုင်သလား ၊ မဆောင်နိုင်ဘူးလား။ လက်တွေ့သောက်ရင် ဆောင်နိုင်သလား။ မဆောင်နိုင်ဘူးလား။ လက်တွေ့တွေကို ကြည့်ဖို့ဘဲ။ အလွန်အကျွံသောက်ရင် မင်္ဂလာကို မဆောင်နိုင်ကြမှာကတော့ အသေအချာပဲ။ ထိမ်းထိမ်းသိမ်းသိမ်းသောက်ရင် မင်္ဂလာနဲ့ မင်္ဂလာ ဘယ်ဟာဖြစ်သလဲ ကြည့်ရမယ်။

ဒီကနေ့ ကမ္ဘာ့ထိပ်သီးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ စုစည်း ဆွေးနွေးကြတာတိုင်းမှာ အရက်ပါတန်ရာတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့က လူကြီး လူကောင်းများပီပီ မလွန်အောင် ထိမ်းထိမ်းသိမ်းသိမ်း သောက်ကြသုံးကြတယ်။ ဒီလို သောက်တဲ့ အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ရှုံးနိမ့်တာ ဒုက္ခရောက်တာ ဖြစ်ကြသလား။ ဒါတွေဖြစ်ရင် အမင်္ဂလာ (မင်္ဂလာ ပျက်တာ) ပေါ့။ သောက်တဲ့အတွက် ထူးထူးခြားခြား ရှုံးနိမ့်မှုမျိုး ဒုက္ခရောက်မှုမျိုး လူးဝပေါ်ထွက်မလာပါဘူး။ လိုတာ အစီအစဉ်အတိုင်းအပျောက်အရှုမရှိအောင် ဆောင်ရွက်သွားနိုင်ကြတာချည်းပါပဲ။

သံယမအနက် မသောက်ဖို့ မဟုတ် စောင့်စည်းဖို့သာ

ဒါကြောင့် လက်တွေ့မှာ အရက်ကို မလွန်အောင် သောက်ရင် မင်္ဂလာ မပျက်ပါဘူး။ ဒီတော့ စောင့်စည်းမှုဆိုတာ မသောက်ဖို့ မဟုတ်ဘဲ မလွန်ဖို့လို့ဘဲ ဖြစ်ဖို့ရှိပါတယ်။ ဒါတွေအရ ဂရုဓမ္မသီလ မသောက်ရအနက်ဟာ မေ့လျော့အောင် အလွန်မသောက်ရလို့သာ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားဟာ ဒီသိက္ခာရဲ့ အဖွင့်ကို ဘာသာတရားတွေ အားလုံးနဲ့ ခြားခြားနားနား ဖော်ခဲ့တယ်။ လူတိုင်းနာနိုင်တဲ့ အနေအထားရှိရှိ ဖော်ခဲ့တယ်။ ဒီသိက္ခာရဲ့ အနက်ဟာ ဒီဖော်ချက်တွေဟာ ဘုရားရုပ်သွင်အဖြစ် မြင်ခွင့်ရှိတယ်။

သီလနဲ့စပ်ပြီးဘုရား ရုပ်ပုံလွှာဖွင့်ကြည့်ရာမှာ သီလ အရကို ဂရုဓမ္မသီလကောက်ပြီး ဖွင့်ခဲ့တာဘဲ။ ကျန်တဲ့ သီလတွေဖြစ်တဲ့ ရှစ်ပါး ကိုးပါး ဆယ်ပါး နဲ့ ပါတိမောက္ခသံဝရ သီလစတာတွေဟာ သီလလို့ ပြောရပေမယ့် ဓမ္မသီလတွေ မဟုတ်ကြဘူး။ ရှစ်ပါးသီလဟာ ‘ဥပေါသထ’ သီလဘဲ။ ကိုးပါးသီလက နောက်လူတွေ ထွင်သွားတဲ့သီလ ၊ ဆယ်ပါးသီလက ကိုရင်တွေရဲ့သီလ ၊ လူတွေပါစောင့်တာက နောက်လူတွေ ထွင်လုပ်ချက်ပဲ။ ပါတိမောက္ခသီလက ဘုန်းကြီးတွေ သီလပဲ။

ဒီသီလတွေဟာ မြဲခိုင်ရမယ့် စည်းကမ်းတွေပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဂရုဓမ္မသီလလို မြဲမြဲခိုင်ခိုင်ရမယ့် စည်းကမ်း မဟုတ်ဘူး။ ဥပေါသထသီလဟာ ဘုန်းကြီးအနီးအပါး ဆည်းကပ်တဲ့အခါ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းဖြစ်တယ်။ ပါတိမောက္ခသီလက ဘုန်းကြီးအဖြစ် တည်ရှိတဲ့ အခါ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းပေါ့။

ဒီသီလတွေဟာ အခြေအနေအချိန်အခါ အလျောက် မြဲမြဲစောင့်စည်းရမယ့် စည်းကမ်းတွေဘဲ။ အခြေအနေအချိန်အခါက လွတ်သွားရင် မြဲမြဲစောင့်စည်းရမယ့် စည်းကမ်း မဟုတ်တော့ဘူး။

ဂရုဓမ္မမဟုတ်တဲ့ သီလဟာ နိစ္စသီလမဟုတ်

ဥပေါသထသီလဟာ ဥပသကာတွေ ဘုန်းကြီးတွေထံ တစ်လလေးကြိမ် တရားအဆုံးအမ နာယူဖို့ ဆည်းကပ်တဲ့အခါ မြဲမြဲ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းပေါ့။ ပုံစံပေါ့။ ဒီစည်းကမ်းတွေကို ဥပေါသထသီလ ခေါ်တာ ။ ဒီသီလဟာ ဘုန်းကြီးနားကပ်တုန်း တည်ဖို့ပဲ လိုတယ်။ ဘုန်းကြီးနဲ့ ကင်းကွာသွားရင် ဒီသီလ အသက်ဝင်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။ ကိုရင်သီလ ၊ ဘုန်းကြီးသီလ တွေလည်း ကိုရင် ဘုန်းကြီး လုပ်တုန်းပဲ ။ အဲဒီ သီလတွေ အသက်ဝင်ဖို့လိုတယ်။ မလုပ်တော့ဘူး ဆိုရင် အသက်ဝင်ဖို့ မလိုတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် ဒီသီလတွေဟာ သီလလို့ ပြောရပေမယ့် တရား ဓမ္မ သီလနဲ့ ရောနှော မပြစ်လိုက်သင့်ဘူး။ ဓမ္မသီလက အသက်ရှိသမျှ စောင့်စည်းရမယ့် စည်းကမ်းသီလပဲ။ ဒါကြောင့် ဂရုဓမ္မသီလပဲ ဘုရားပြောတယ်ဆိုတာ အလေးအနက် လေ့လာခဲ့တာ။ ကျန်သီလတွေ ကိုတော့ သာမန်ကာ ထားရမယ်။ ဒီအထဲက ဥပေါသထသီလရဲ့ အနက်အချို့ လွန်နေတာကို ကြိုနေတာမို့ နည်းနည်း ပြောရမယ်။ ဒါလည်း ဘုရားရုပ်လွှာရဲ့ ကြည်လင်မှုကို မြင်ရဖို့ ရှိတယ်။

အဗြဟ္မစရိယတ္ထ

ဥပေါသထသီလထဲက အဗြဟ္မစရိယာဟာ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရနဲ့ အရတူဖြစ်တယ်။ ဒါကို ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ အဖွင့်တုန်းက ပြောခဲ့ပြီ။ ဒီနှစ်ပုဒ်အရ ကွဲပြားယူမိတာ လွန်တာဘဲ။ ဒါ သတိထားရမယ်။

ရှစ်ပါးသီလမှာ နစ္စဂီတတိုင်းမထား

ဒီသီလထဲမှာ ကခြင်း၊ ဆိုခြင်း၊ တီးမှုတ်ခြင်း၊ ကြည့်ရှုနားထောင်ခြင်းတွေ ရှောင်ကျင်ရမယ်ဆိုတဲ့ သိက္ခာပုဒ် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါတယ်။ ဒီသိက္ခာကို မကျိုးမပေါက်အောင် ကတာ၊ ဆိုတာ၊ တီးမှုတ်တာနဲ့ ကြည့်ရှုနားထောင်တာတွေ မလုပ်ရဘူးလို့ သိနေကြတယ်။ ဒါမမှန်ပါဘူး။

ဘုရားက ဥပသကာတွေ ဘုန်းကြီး ဆည်းကပ်တဲ့အခါ စောင့်ရမယ့် သီလအဖြစ် ဒီလို မထားပါဘူး။ သိက္ခာပုဒ် ပါဠိကို သေသေချာချာက ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ်။ ပါဠိမှာ နစ္စ ၊ ဂီတ ၊ ဝါဒီတ၊ ဝိသုကဒဿန ဒီလို ရှိပါတယ်။ ဝိသုကရဲ့ အနက်က ‘ ငြောင့် ’ ‘တံကျင် ’ လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ကျန်တဲ့ လေးပုဒ်နဲ့ တွဲရမယ်။ ဝိသုကနစ္စ ၊ ဝိသုက ဂီတ၊ ဝိသုကဝါဒီတ ၊ ဝိသုက ဒဿနလို့ ဖြစ်လာမယ်။ ဒါ ပါဠိ အစဉ်အလာပဲ။

ဝိသုက နစ္စစတာတာ

အဓိပ္ပာယ်ကငြောင့်တံကျင်ဖြစ်တဲ့ကတာ၊ ငြောင့်တံကျင်ဖြစ်တဲ့ဆိုတာ ငြောင့်တံကျင်ဖြစ်တဲ့ တီးမှုတ်တာ ၊ ငြောင့်တံကျင်ဖြစ်တဲ့ အဲဒါတွေကို ကြည့်ရှုနားထောင်တာလို့ ဆိုလိုတာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒါတွေကို ရှောင်ကျင် ဖို့ သိက္ခာမှာ ပြတာပဲ။

ဝိသုက အနက်

ငြောင့်တံကျင်ဖြစ်တဲ့အက၊ အဆိုစတာတွေဟာ ဘယ်လို ဟာတွေလဲ။ လူတွေရဲ့ အသိအမြင် ၊ အတွေ့အကြုံ ၊ အပြောအဆို၊ အလုပ်အကိုင် ၊ အနေအထိုင်တွေ မသမာတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်အောင် လမ်းညွှန် ခံစားပြသွားတာတွေဟာ ငြောင့်တံကျင်တွေပဲ။ ဒီလို ပြသွားတဲ့ အက အဆို စတာတွေဟာ ငြောင့်တံကျင်ဖြစ်တဲ့ အကအဆို စတာတွေပဲ။

ဝိသုကပုံစံ

ပေါ်လွင်အောင် ပုံစံနည်းနည်းထုတ်ကြည့်မယ်။ သိကြားမင်း ကယ်တဲ့ ဇော်လမ်းမျိုး နောင်ဘဝ ငရဲကျဇော်လမ်းမျိုး၊ လိမ်နိုင်ရင် အကျိုးရှိတဲ့ ဇော်လမ်းမျိုး ၊ ရန်သူအပျောက်ရှင်းက ချမ်းသာရ စတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး အစရှိတဲ့ လူ့လောကအတွက် ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း အကြောင်းအရာတွေကို ကပြ ဆိုပြ တီးပြတာ တွေကို ကြည့်ကြ ၊ နားထောင် ကြလုပ်တာတွေပဲ။ လောကရဲ့ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်း အမှန်အကန် အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ကပြ၊ ဆိုပြ၊ တီးမှုတ်ပြ၊ အဲဒါတွေကို ကြည့်ရှု နားထောင်ကြလို့ ဒီသီလ မပျက်ဘူး။ ဒါကို ပုံစံနည်းနည်း ထုတ်မယ်။

ဝိသုက မဖြစ်တဲ့နစ္စဂီတပုံစံ

ဘုရားတောထွက်ခန်း၊ ဘုရားအောင်ခြင်းရှစ်ပါးနဲ့ လူတွေကောင်းကြဖို့ ပညာပေး နိမိတ်ပြ လုပ်ထားတဲ့အက အဆိုစတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ဒီသိက္ခာပုဒ်ကို မပျက်စေနိုင်တာတွေပဲ။

ဥပသ်စောင့်လျက်နဲ့ဘုန်းကြီးအနားမှာ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးကို သရုပ်ဖော်တဲ့ အကမယ်ဆိုရင်ဖြစ်ဖြစ် ၊ အဲဒီသရုပ်ဖော် သီချင်းဆိုရင် ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီသီးချင်းအတွက် တီးမှုတ်ရင်ဖြစ်ဖြစ် အဲဒါတွေကို ကြည့်ရှုနားထောင်ရင်ဖြစ်ဖြစ် ဒီ ဥပသ်သီလ သိက္ခာမပျက်ဘူး။

ထုတ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံထဲမှာ ဘုရားအကြောင်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ တခြား အကြောင်းဖြစ်တဲ့ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ရွာရေးရပ်ရေး၊ လူမှုရေး ၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ ချစ်ရေး ၊ ကြိုက်ရေး၊ တိုက်ခိုက်ရေးပါမကျန် အရေးအားလုံးမှာပဲ လူ့လောကပျက်စီးကြောင်း ငြောင့်တံကျင် မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းရောဆိုရင် ဒီသိက္ခာပုဒ် မပျက်ဘူးလို့ မှတ်ရမယ်။

ဒါနဲ့စပ်ပြီးလွဲတာ ဘုရားကို ပုံပျက်စေတယ်။ ဘုရားက အနုပညာတွေကို လက်မခံဘူး၊ ငြင်းဆန်တယ်လို့ ဖြစ်သွားတယ်။ အနုပညာတွေဟာ လောကအတွက် အဖိုးတန်တဲ့ အရာတွေပဲ။ လူတစ်ဦးကတစ်ဦး ခံစားမှုကူးအောင် အနုပညာကပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်တာ။ ဒါကြောင့် အနုပညာဟာ လောကအတွက် အဖိုးတန်တယ်။

ဒါကို ငြင်းဆန်တယ်ဆိုရင် ဘုရားရုပ်လွှာဟာ မပီမပြင် မပြည့်မစုံဘဲ အလှအပမဲ့မှာပေါ့။ ဘုရားရဲ့ ပညာရပ်ဟာလည်း လောကရဲ့ အပြစ်တင် စရာအဖြစ်က မလွန်နိုင်အောင်ရှိမှာပဲ။

တကယ်တော့ ဒီလိုတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသိက္ခာပုဒ် ဖွင့်သူတွေက သိပ်ကောင်းစေချင်လို့ လုပ်လိုက်တာကြောင့် ဒီလိုပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်သွားတာ။ ဒါကို ဒီသိက္ခာပုဒ်ရင်း ပါဠိရှင်းတာနဲ့ လင်းပါတယ်။ ဒါနဲ့မှ မရှင်းလင်းဘူးဆိုရင် ဒီအကြောင်း ဘုရားဘယ်လို ရပ်သလဲ။ နည်းနည်း ဆက်ကြည့်ရမယ်။

ဝိနည်းထဲက နစ္စဂီတ

ဘုရားက ဝိနည်းမှာ ဒါနဲ့စပ်ပြီး ပညတ်ခဲ့ချက်ရှိတယ်။ အဲဒါက ဘုန်းကြီးတွေ ကတာ ၊ ဆိုတာ၊ တီးတာတွေ ကြည့်ရှုနားထောင်ဖို့ မသွားရဘူးလို့ တားခဲ့ချက်ပဲ။ ကျူးလွန်ရင်သင့်တဲ့ အာပတ်ကသေးသေး ငယ်ငယ်ပါ။ ဒါကိုကြည့်ရင် အဆိုအကနဲ့စပ်ပြီး ဘုရားသဘောထား သိခွင့်ရှိတယ်။ အဆိုအကဟာ မျက်နှာလွှဲ ရမယ့်ဟာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနစ်ချက် ပေါင်းလိုက်တော့ ဒီသိက္ခာပုဒ်ပညတ်ချက် ထွက်လာတာပဲ။ လိုက်စားရမှာ မဟုတ်လို့ မသွားရဘူးလို့ တားတာပဲ။ မျက်နှာလွှဲရမှာ

မဟုတ်လို့ မသွားပဲ ကြည့်ရ ၊ နားထောင်ရတာဆိုရင် ကြည့်နိုင် နားထောင်နိုင်ခွင့် ရှိတယ်။

ရဟန်းများ နစ္စဂီတကြည့်ခွင့်ရှိ

ဒီပညတ်ချက်အရ ရဟန်းတွေ ကတာ၊ ဆိုတာ၊ ကြည့်ရှုနားထောင်လို့ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ သိခွင့်ရှိတယ်။ ကိုယ့်ပိုင်နက်ထဲမှာ ကမယ်၊ ဆိုမယ်ဆိုရင် ကြည့်လို့ နားထောင်လို့ ရတာပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ရောက်နေတဲ့ နေရာမှာ ကတာ ၊ ဆိုတာတွေက ရောက်လာမယ် ဆိုရင်လည်း ကြည့်လို့ နားထောင်လို့ အပြစ် မရှိဘူးဘဲ။

ဘုရားနဲ့ ဂီတ

ဒါကြည့်ရင်လည်း အဆိုအကတွေနဲ့ စပ်ပြီး ဘုရားရဲ့ သဘောထား ပေါ်လွင်တယ်။ နောက်တစ်ခုလည်း ရှိသေးတယ်။ တစ်နေရာမှာ စောင်းတီးသမားရဲ့ သီဆိုတီးမှုတ်သံကို ဘုရားမှတ်ချက်ချခဲ့ဘူးတာရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က ကောင်းတယ် ဆိုတာမျိုး ကောင်းချီးပေးတာဖြစ်တယ်။ သီချင်းဟာ စောင်းသံကို မလွန်ဘူး။ စောင်းသံကလည်း သီချင်းကို မလွန်ဘူးလို့ပဲ။ ဒီစကားဟာ ဒီကနေ့ ဂီတ အရသာ ခံစားသူတွေရဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့် ခံစားပြတာရဲ့ ပြောဆိုသံနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်တယ်။

ဂီတကို ဘုရားအပြစ်မတင်

ဒီတော့ ဘုရားကိုယ်တိုင် ဂီတအရသာကို ခံစားတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသားအဖြစ် ထင်ရှားတဲ့ သက်သေပဲ။ ဒီကနေ့ သိနေသလို ဂီတ စတာတွေကို ဘုရားကျော်ခိုင်းတယ်ဆိုရင် ချီးချီးမြှောက်မြှောက် ဒီလို ပြောမယ့်အစား အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လိုက်တာ စုန်းတွေ ၊ မိစ္ဆာ တွေ လွန်ကျူးနေတာ ကြားရသလို စိတ်ဆင်းရဲလိုက်တာလို့ ပြောမှာပဲ။ ဘုရား ဒီလို မပြောဘူး။

နောက်တစ်ချက်လည်း တွေ့နိုင်သေးတယ်။ အကသမားကြီး တစ်ယောက်က ဘုရားဆည်းကပ်ပြီး တစ်နေ့မှာ သူကြားဖူးတာကို ဘုရားမေးတယ် ။ ကချေသည်တွေ သေရင်၊ ပကာသနတ် ဖြစ်တယ်လို့ ရှေးက ပြောစကားရှိတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပဲ လားလို့ပဲ။ ဘုရားက ပဟာသ ငရဲကျသူလည်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြောတယ်။ ဒီနေရာမှာ စာ အဆောင်က မှားထားတာ ရှိတယ်။ ငရဲချည်း ပဲကျသလိုမျိုးပေါ့။ သူတို့ရဲ့ အကအပေါ် မြင်တာနဲ့ ထပ်မံအောင် ဆောင်ထားတာပဲ။

ပြဇာတ်ကဇာတ်တွေအကျိုး

အဓိပ္ပာယ်က အကတွေဟာ လူတွေကို ခံစားမှုပေးတဲ့အရာတွေပဲ။ အဲဒီ ခံစားမှုကတစ်ဆင့်သနားတတ်ဖို့ ဝမ်းသာတတ်ဖို့ ပြည့်ဝတတ်ဖို့ ဗြဟ္မဝိဟာရတွေ ဖြစ်အောင် ဗြဟ္မစိုရ်တရားတွေ အသိပညာတွေ ပေးတာပဲ ။ ဒီလို ပေးရာမှာ ခံစားမှုလိမ်းကျပြီး ပေးတာဖြစ်လို့ သကြားအုပ်ထားတဲ့ ဆေးခါးသောက်ရတာလို သောက်လို့လည်း ကောင်း၊ နေလို့လည်း ကောင်း အကျိုး နှစ်မျိုး ပြီးတာပေါ့။

အကသမားရဲ့ နတ်နဲ့ ငရဲ

ဒါပေမယ့် အကစတာတွေကို ခံစားမှုပဓာနထားပြီး ပေးတာ လို့ လူသိများတယ်။ ဒါကြောင့် အကစတာတွေဟာ လူတွေရဲ့ အဖျော်အဖြေတွေပဲလို့ သိကြတယ် ။ ကသူတွေဟာ ပျော်တော်ဖက် တွေပေါ့။ သူတို့ သိပ်အောင်မြင်ကြရင် သေပြီးနောက် တောင်မှ သူတို့ အရည်အချင်းကို လူတွေ မမေ့ဖျောက်နိုင်ကြဘူး။ ဒီတော့ သူတို့ကို ပဟာသတွေလို့ ပြောရတာပေါ့။ မကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာနဲ့ ဖျော်ဖြေသူဆိုရင် မကောင်းတဲ့ သတင်းနဲ့ အတိရခံရမှာပဲ။ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ဖျော်ဖြေသူဆိုရင် ကောင်းတဲ့ သတင်းနဲ့ အတိရခံမှာပဲ။ ဒါ ပဟာသငရဲနဲ့ ပကာသနနတ်ပဲ။

ဒီခေတ်မှာလည်း ဒါတွေရှိတာ အထင်အရှားပဲ။ သရုပ်ပျက်နဲ့ နာမည်ကြီးတဲ့သူ၊ သရုပ်ဖော်ကောင်းလို့ နာမည်ကြီးတဲ့သူ၊ ဖျော်ဖြေသူတွေဟာ သူနာမည်နဲ့သူပဲ။ သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်သတင်းတွေဟာ သူတို့ မရှိလည်း မပျောက်ဘူး။ ပဟာသနတ်နဲ့ ငရဲတွေပဲ။ နှစ်မျိုး ရှိတာကို လက်ခံရမှာလို့ ဟောခဲ့မှာဖြစ်တယ်။

ဝိသုကနစ္စ ဖြစ်သူတွေ ပဟာသငရဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဝိသုက မဟုတ်တဲ့ နစ္စဂီတသမားတွေ ပဟာသနတ်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘုရားက နစ္စဂီတစတာကို ဝိသုက (ငြောင့်တံကျင် ဖြစ်မဖြစ်) နဲ့ နှစ်မျိုးပြောမှာပဲ။ ခုခေတ်မှာလည်း ရောက်နေတဲ့ခေတ်ရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်နဲ့ အလျော်ဘက်အဖြစ် နစ္စဂီတ စတာတွေကို ခွဲသတ်မှတ်ကြတာပဲ။ ဆိုရှယ်လစ်ခေတ်မှာ အရင်းရှင်ကောင်းကြောင်း သရုပ်ဖော်အကအဆိုတွေဟာ ‘ဝိသုက နစ္စဂီတ’ပေါ့ ။ ဒါကြောင့် ဘုရားက ပျော်တော် ဆက်တွေအတွက် နတ်ရောငရဲရော ပညတ်ခဲ့မှာ အမှန်ပဲ။

ဒါကိုကြည့်ပြီး နစ္စဂီတနဲ့ စပ်ပြီး ဘုရားရဲ့ ဆန္ဒဟာ ဒီကနေ့ သိနေသလို မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ နစ္စဂီတနဲ့စပ်လို့ ဆက်စပ် သိစရာရှိတယ်။ အဲဒါက ကာတွန်း၊ ဝတ္ထု ၊ ရုပ်ရှင် ၊ ဗွီဒီယို ၊ တီဗွီတွေ ဖြစ်တယ်။

ဝတ္ထု၊ မဂ္ဂဇင်း ၊ တီဗွီ၊ ဗွီဒီယို ကြည့်သင့် မသင့်

ဒါကြောင့် ဒါတွေအပေါ် သဘောထားကို ကိုယ်ထားချင်သလို ထားကြတယ် ။ ဝတ္ထု ၊ ကာတွန်း၊ မဖတ်သင့်ဘူး ထားသူလည်း ထားတယ်။ ဖတ်သင့်တယ် ထားတဲ့သူလည်း ထားတယ်။ စာနယ်ဇင်း ၊ ရေဒီယို ၊ တီဗွီ၊ ဗွီဒီယို ကြည့်သင့်တယ်။

မြန်မာ့ဝေရန်မဟုတ် လေ့လာဖတ်ရှုသိမ်းဆည်းထားရန်အတွက်သာ

မကြည့်သင့်ဘူး နှစ်မျိုးပြားတယ်။ မသင့်ဘူးဆိုသူက နစ္စဂီတ စတာကို ဘုရားက မျက်နှာလွှဲခိုင်းတယ်ထင်ပြီး ဒါတွေလည်း နစ္စဂီတ အနွယ်တွေတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို ဘုရားမထားခဲ့ဘူးဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်တာပဲ။ ဝတ္ထု ၊ ကာတွန်းစတာ တွေဟာ နစ္စဂီတတွေလို လူကို ခံစားမှုကူးဆက်ပေးတဲ့ လုပ်ငန်းခြင်း အတူဖြစ်တယ်။ ခံစားမှု သရုပ်ဖော်ရတဲ့ပညာကို အနုပညာလို့ ခေါ်ရတယ်။ ဒါတွေဟာ အဆိုအကတွေလို အနုပညာ ပစ္စည်းတွေပဲ။

ဝိသုကဖြစ်က မသုံးသင့်

ဒါကြောင့် ဒါတွေသုံးသင့် မသုံးသင့်ကို ဘုရားပညတ်ခဲ့နဲ့ မပညတ်ခဲ့ကို မဆုံးဖြတ်သင့်ဘူး။ ဝိသုက (ငြောင့်တံကျင်) ဖြစ်မှု မဖြစ်မှုနဲ့ ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်။ ဝတ္ထု ၊ ကာတွန်းစာနယ်ဇင်း ၊ ရေဒီယို ၊ တီဗွီတွေက လူ့လောကကို ဝိသုက (ငြောင့်တံကျင်) ဖြစ်တာတွေ ပေးနေရင် အဲဒါတွေ မသုံးသင့်ဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်ရင် အဲဒါတွေ သုံးသင့်တယ်။

ဘုရားဟာ ဒါတွေ အားလုံးပေါင်းကိုခေါ်တဲ့ အနုပညာဆိုတာကို ဒီလို သဘောထားခဲ့တယ်။ ဒီသိက္ခာပုဒ်ရဲ့ အဖွင့်ဟာ ဒီသဘောထားပြသမှုကို အလွန် ထင်ရှားစေတယ်။ ဘုရားရဲ့ အနုပညာသဘောထားဟာ ခေတ်ကာလရဲ့ တိုက်စားမှုကို မခံရမယ့် သဘောထား ဖြစ်တယ်။ အလွန်ပဲ လေးနက်တယ်။ လူသားအကျိုးနဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဒါကို ဥပေါသထသီလ သီဆို ၊ ကခုန်မလုပ်ရ၊ ဒီသိက္ခာပုဒ်က ပြနေတယ်။ ဒီပြချက်ဟာ ဘုရားရုပ်လွှာရဲ့ မြင်သာတဲ့ ရောင်ခြည်တစ်မျှင်ပဲ။

သီလဟာ လူ့အတွက်

ဘုရားရဲ့ သီလနဲ့စပ်လျဉ်းလို့ အနက်အဓိပ္ပါယ် ဖော်ချက်တွေ လေ့လာကြည့်ကြတာ သိပ်ရှည်လျားသွားပြီ ။ ဘုရားရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ သီလ အမြင်နဲ့ကြည့်လို့ သိမ်ငယ်ကျဉ်းမြောင်းသွားတာ မတွေ့ရပဲ ။ လှုပ်သာ ရှားသာ ချောင်ချိစွာနဲ့ ရပ်တည်နေတာတွေ ကောင်းကောင်း တွေ့ရတယ်။ အမှန်အကန်မမြင်လို့ ထင်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ သီလဟာ လူတွေ ကြပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေ ချောင်ချောင်ချိချိ နေလို့ရအောင် လုပ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပဲ။

သီလမနိုင်လို့ လူ့ချွတ်မဖြစ်ထိုက်

ဝိနည်းမှာ ပညတ်ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းဆယ်ချက်ထဲမှာ သံယ ဖာသု သံဃာချမ်းသာဖို့ အတိအလင်းပြောထားတယ်။ ဒါတောင် တချို့ ဘုန်းကြီး လူထွက်တွေက သီလတွေများပြီး လေးလွန်းလို့ မနိုင်တာနဲ့ လူထွက်ရတယ် ပြောကြတယ်။ သီလဟာ လူတွေကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ထိခိုက်ပြီး ချိုးဖဲ့ ချေမှု မကုန်အောင် ထည်းပေးရတဲ့ ချောဆီတစ်မျိုးပဲ။ သီလဟာ လူ့ဆက်ဆံရေးရဲ့ ချောဆီပေါ့။ ဒါကြောင့် သီလကြောင့် လူ ဝန်မလေး ရဘူး။ လူကို ဝန်လေးစေမယ့်ဟာ သီလမဟုတ်ဘူး။

ဘုရားရဲ့ သီလအဖွင့်ဟာ လူကို ဝန်လေးစေတာတွေ မပါတာ တွေ့ရမယ်။ ဒါကြောင့်ဘုရားဟာ လူတွေကို ဝန်ပေးဖို့ လာတာ မဟုတ်ပဲ ဝန်ပေါ့အောင် ဖော့ပေးဖို့လာတာဖြစ်ကြောင်း သူ့ရုပ်သွင်မှာ အထင်အရှား မြင်ရလိမ့်မယ်။

ဘုရားရဲ့ ဘာဝနာ ဖော်ပြချက်

ဘုရားရဲ့ ပုံရိပ် ဘာဝနာမှာ အနက်ဖော်ချက်နဲ့ ကြည့်ကြမယ်။ ဘာဝနာကို ဘုရားဘယ်လို အနက်ဖော်သလဲ ဘုရားရဲ့ ဟောပြောချက် တွေနဲ့ ဒါကို လေ့လာရမယ်။ ပထမဆုံး ဘာဝနာဆိုတာရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ကြည့်မယ်။

ဘာဝနာအနက်

ဘာဝနာဟာ မြန်မာလိုဆိုရင် ပွားများစရာလို့ ရမယ်။ သဒ္ဒါနက်ကတော့ ဖြစ်စေချက်လို့ ရလိမ့်မယ်။ ဖြစ်အောင် လုပ်ယူတာကို ပွားများတယ်လို့ ခေါ်တယ်။ ပွားများ ရမယ့်အရာတွေဟာ ပွားများစရာပဲပေါ့။ ပွားများစရာဆိုတော့ ဘာဝနာဟာ တရားဆိုတော့ ထိရောက် လိမ့်မယ်။

တရားဟာ ပွားများရမယ့် အရာဖြစ်တယ်။ ပွားများတယ်ဆိုတာ တရားတွေကို ပွားလာများလာ အောင်လုပ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ပွားစရာနဲ့ တရားဟာ အတူတူပဲ။ ဒီလောက်ဆိုရင် ဘာဝနာဟာ ဘာပဲလို့ ပေါ်ရောပေါ့။

ဘာဝနာအကျိုး ကွဲပြားကြ

ဘာဝနာဟာ တရားဓမ္မတိုင်းမှာ ရှိတယ်။ ဒါကို ဘာဝနာလို့ ခေါ်ချင်မှ ခေါ်မယ်။ မခေါ်လည်း အတူတူပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာဝနာခြင်းတော့ တူကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာဝနာတိုင်းဟာ စိတ်လုပ်ငန်းတွေ ချည်းဖြစ်ကြတယ်။ စိတ်လုပ်ငန်းတွေ ဆိုတာလည်း အမျိုးမျိုးပွား ပေမယ့် စိတ်ကို အာရုံတစ်ခုတည်းမှာ ထားတာချည်း အတူတူ ဖြစ်ကြတယ်။ အကျိုး သက်ရောက်တော့လည်း အဲဒီစိတ်မလွင့်တာကြောင့်ချည်း ဖြစ်တယ်။ ကိုယ့်စိတ်ထားရာ အာရုံကြောင့်လို့တော့ ထင်ကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဘာဝနာ ရဲ့ အကျိုးဟာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးလည်း မတူကြဘူး။

နောက်ဆုံးပိတ် အတွေ့တွေစိတ်မှတ်တွေ မရှုပ်ထွေးတာ ဖြစ်တာပဲ။ ဒီတော့လည်း စိတ်ထက်မြက်တယ် ပြောရတာပေါ့။ အသေး ဆုံးစုနေအောင် အလုပ်ခံရတာကို ထက်တယ်ပြောရတယ် မဟုတ်လား။ ထက်တော့ ထိရောက်တယ်။ ထိရောက်တာကို

စွမ်းတယ်ပြောရတာပဲ။ စွမ်းတော့ အောင်မြင်တာပေါ့။ ဒါဟာ ဘာဝနာရဲ့ အကျိုးပဲ။ ဘာဝနာကို လူတွေ ဒီလိုပဲ သိကြတယ်။

ဘာဝနာကိုနှစ်မျိုးခွဲကြ

ဘာဝနာကို သမထဘာဝနာ ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာလို့ နှစ်မျိုး ခွဲကြတယ်။ ဒါထူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဘာဝနာကို သူများဘာဝနာနဲ့ ကွဲချင်လို့ ခွဲခေါ်တာပါပဲ။

ဘာဝနာတိုင်းဟာ သမထတွေ ဖြစ်တယ်။ သမထဆိုတာ စိတ်အေးအောင် လုပ်တာရဲ့ နာမည်ပဲ။ ကိုယ့်ဘာဝနာကြတော့ စိတ်အေးအောင် လုပ်တာတင် မကဘူးဆိုပြီး ဂုဏ်တင်တဲ့ အနေနဲ့ ဝိပဿနာလို့ နာမည်တပ်လိုက်တာပါ။

သမထနဲ့ ဝိပဿနာ အရများ

ဝိပဿနာဆိုတာ အထူးထူးအပြားပြား ရှုကြည့်မှုလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ သမထနဲ့ အဓိပ္ပါယ်ခြင်းက တခြားစီပဲ။ သမထက စိတ်အေးအောင်လုပ်တာ (အမှတ်မဲ့အောင်လုပ်တာ) ပေါ့။ ဝိပဿနာက ရုပ်အေး အောင်လုပ်တာ ၊ ဒါမှမဟုတ် ရုပ်မဲ့အောင်လုပ်တာပေါ့။

သမထက ရူပဈာန်သမာဓိရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဝိပဿနာက အရူပ ဈာန်သမာဓိရဲ့ နာမည်ပဲ။ ဒီနှစ်ခုဟာ စိတ်တည်ကြည်မှုခြင်း မတူပါဘူး ။ ဒါကြောင့် ဘာဝနာဟာ နှစ်မျိုး မပြားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရောက်တဲ့ နေရာတည်ပြီး ခွဲခေါ်နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ ဘုရားဟောတဲ့ ဘာဝနာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။

သမထနဲ့ ဝိပဿနာဟာ ဘုရားဟောဘာဝနာ အနက်မဖော်နိုင်

ဘုရားက ဘာဝနာကို သမထလို့လည်း မပြောဘူး။ ဝိပဿနာလို့လည်း မပြောဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီနာမည်တွေဟာ ဘာဝနာရဲ့ အနက်ကို ပြည့်စုံအောင် မဖော်နိုင်ဘူး။ ဘုရားဘာဝနာက စိတ်လုပ်ငန်း ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ဝိပဿနာကို ပညာလုပ်ငန်းလို့ အမည်တပ်ရင်တောင် ဘုရားဘာဝနာက ပညာလုပ်ငန်းချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာဝနာကို သမထ၊ ဝိပဿနာ လုပ်ငန်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ပြန်လို့ မရဘူး။

ဘုရားဘာဝနာမှာ အပိုင်းသုံးပိုင်းရှိ

ဘုရားက ဘာဝနာမှာ အပိုင်းသုံးပိုင်းရှိတယ်လို့ သတ်မှတ် ခဲ့တယ်။ ပထမ အပိုင်းက သီလပဲ။ ဒုတိယ က သမာဓိ၊ တတိယက ပညာပဲ။ ဘုရား ဘာဝနာမှာ ဒီလို သုံးပိုင်းကွဲပေမယ့် တစ်ခုနဲ့တစ်ခု သီးခြားစီပဲ တည်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ သုံးခုပေါင်းမှ ဖြစ်နေတဲ့ တစ်ခုကို ဘာဝနာလို့ ခေါ်တာဖြစ်တယ် ။ သုံးခုဆက်စပ်ပုံကို ဘုရား မိန့်ကြား ခဲ့တယ်။ သမာဓိ ဆိုတာ သီလတွေကို အထပ်ထပ် ဖြစ်စေတာရဲ့ နာမည် ဖြစ်တယ်။ သမာဓိနဲ့ ပညာဟာ အရင်းနဲ့ အဖျားနှစ်ပါးဖြစ်ပေမယ့် တစ်သားတည်းထဲ ဆိုတာ သိနိုင်တယ်။ သမာဓိဆိုတာလည်း သီလတွေ အထပ်ထပ် ဖြစ်စေရာက ဖြစ်တဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သမာဓိနဲ့ သီလလည်း အဖျားနဲ့ အရင်းရယ်လို့ နှစ်သွင် ပြားပေမယ့် အနှစ်အသား တစ်ခုတည်း ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ပညာနဲ့ သီလလည်း ဒီလိုပဲ နှစ်သွင်ပြား ပေမယ့် တစ်သားတည်းရဲ့ အမည်ပဲ။

သီလ ၊ သမာဓိ ၊ ပညာ တစ်ခြားစီဖျက်က ဘာဝနာပျက်

ဘုရားဘာဝနာဟာ သီလလည်း ပါတယ်။ သမာဓိလည်း ပါတယ်။ ပညာလည်းပါတယ်။ ဒီသုံးခုကလည်း စ ၊ လယ် ၊ ဆုံး အဖြစ် သုံးခုပြားပေမယ့် ဒီသီလထဲမှာပဲ သမာဓိ ပညာဓာတ်တွေ သွင်းထားတယ်။ သမာဓိမှာလည်း သီလဓာတ်တွေ ဝင်နေတယ်။ ပညာမှာလည်း သီလဓာတ်၊ သမာဓိဓာတ်တွေနဲ့ တည်ဆောက် ထားတာပဲ။ ဒီသုံးခုကို ခွဲလို့ မရဘူး။ ခွဲရင် ဘုရား ဘာဝနာ အဖြစ်က ပျက်တာပဲ။ ဘုရား ဘာဝနာဟာ ဒီသုံးခုအပေါင်းရဲ့ အမည်ပဲ။

သီလ ၊ သမာဓိဟာ ဘယ်လိုအချင်းချင်း ဝင်ကြသလဲ

သီလထဲ သမာဓိ ၊ ပညာဝင်ပုံ ပြောမယ်။ သီလပျက်လို့ အကျိုးနည်းမှာ မြင်အောင်လုပ်တာက သမာဓိ ။ ကာလ၊ ဒေသ၊ ပုဂ္ဂလ မရွေး အကျိုးနည်းတာတွေကို လိပ်ပတ်လည်အောင် သိမြင်တာက ပညာ။ အဲဒီလို အလျော်သိဖြစ်စေ၊ ထိုးထွင်းသိဖြစ်စေ သိလို့ သီလ ဖျက်ချင်စိတ်တွေ ဖယ်ရှားပြီး သီလ မြဲနေတာ ဖြစ်တယ်။

ဒီလို သီလမျိုး မဟုတ်ရင် သီလထဲ သမာဓိ ပညာ မဝင်ရင် သီလကို ဘယ်လောက်စောင့်စောင့် အဲဒီသီလဟာ ဘုရားဟောတဲ့ ဘာဝနာ မဟုတ်ဘူး။

သမာဓိထဲ သီလ ၊ ပညာဝင်ပုံ ကြည့်ကြမယ်။ သမာဓိမှာ အစိတ်အပိုင်း သုံးခု ရှိတယ်။ သီလရှိဖို့ လုံ့လထားမှု ၊ သီလရှိအောင် ကြိုတင်သတိထားမှုနှင့် သီလမြဲအောင် သီလဖျက်ရဲ့ အကျိုး နည်းပုံ လေ့လာမှု ဒီသုံးပါးဖြစ်တယ်။ ကြိုးစားမှု သတိထားမှုနဲ့ လေ့လာမှုပေါ့။

သီလကိုပဲ မူတည်ထားတဲ့ အချက်သုံးချက်ပဲ။ ဒီအချက်သုံးချက်ကို ပွားလိုက်တော့ သီလပျက်လို့ မဖြစ်ပုံ အသိပညာ ဝင်လာ တာပဲ။ သီလနဲ့ ပညာဟာ သမာဓိထဲမှာ ဒီလိုဝင်နေတယ်။ ပညာထဲမှာ သီလနဲ့ သမာဓိ ဝင်ပုံလည်း

ထင်ရှားတယ်။ ပညာဆိုပေမယ့် သီလနဲ့ မစပ်တဲ့ သိစရာတွေကို သိတာမဟုတ်ဘူး။ သီလဖျက်ရဲ့ အကျိုး နည်းပုံကို လေ့လာလို့ သိတဲ့ အသိဖြစ်တယ်။

သီလခံယူပြီးပွားပေမဲ့ ပွားတာမှာ သီလမပါ ဘာဝနာမဖြစ်

သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာဟာ သုံးခုပွားပေမယ့် တခြားစီ မဟုတ်ဘူး။ တစ်သားတည်းပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအရာဟာ ဘုရားဟောတဲ့ ဘာဝနာပဲ။ ဒါကို နေရာအတော်များများမှာ ဘုရားဟောတယ်။ ပွားရမယ့်အရာဟာ ဒီသိက္ခာသုံးပါးပဲ ရှိတယ်။ တခြားပွားစရာ တွေဟာ ဘုရားညွှန်ပြတဲ့ ပွားစရာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေဟာ သီလမဝင်ကြဘူး။ ဒါတွေမပွားခင်သီလ ဆောက်တည်ထားတာပဲ ပြောကောင်းပြောမယ်။ ဆောက်တည်ပြီး ပွားပေမယ့်ပွားတဲ့ လုပ်ငန်းက သီလနဲ့ မစပ်ဘဲ ဖြစ်နေတာ တွေရမယ်။

ပွားတာထဲ သီလမပါပဲပွားပုံ

သီလနဲ့ မစပ်ပုံက သီလပျက်ရင် ပြင်ဆင်ဖို့ ကောင်းရင် ဒီထက်ကောင်းဖို့ လုံ့လထုတ်ချက်တွေ မပါဘူး။ သီလပျက်ဖို့ အကြောင်း ဟိတ်တွေ ကြိုသတိထားပြီး ဖျောက်ဖျက်တာလည်း မပါဘူး။ သီလပျက်လို့ အကျိုးနည်းပုံ လေ့လာတာလည်း မပါဘူး။ ဒါတွေမပါဘဲ ဆောက်တည်ခဲ့တဲ့ သီလကို ဆောက်တည်ရာမှာထားပြီး စိတ်ကို ကိုယ် ထားချင်တဲ့ အာရုံတစ်ခုမှာ ထားတာဟာ သီလနဲ့ ဘယ်စပ်မလဲ။

ရှောင်ဖွယ်၊ ဆောင်ဖွယ်၊ မဟုတ်တဲ့အာရုံမှာ စိတ်ထား ဘုရားဘာဝနာ မဟုတ်

စိတ်ဟာ အာရုံတစ်ခုမှာတည်နေရင် မတွေးတတ်ဘူး။ မတွေး တတ်ရင် ရှောင်စရာနဲ့ ဆောင်စရာကို မသိဘူး။ ဒီတော့ ရှောင်နေ တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဆောင်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သီလဟာ ရှောင်စရာကို ရှောင်ပြီး ဆောင်စရာကို ဆောင်နေတဲ့ လုပ်ငန်းဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ကိုကြိုက်ရာ အာရုံတစ်ခုမှာ တည်နေအောင် လုပ်တဲ့ ဘာဝနာဟာ သီလနဲ့ မပတ်သက်ဘူး။ သီလဆောက်တည်ပြီး အိပ်နေတဲ့သူလိုပဲ ဖြစ်တယ်။ အိပ်နေသူဟာ သီလပျက်နေတာ မဟုတ်သလို သီလပွားနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကြိုက်ရာအာရုံမှာ စိတ်တည်အောင် ထားပြီးတဲ့ ဘာဝနာဟာ ဘယ်အမျိုးအစားဖြစ်ဖြစ် ဘုရားဘာဝနာ မဟုတ်ဘူး။

ပုတီးလုံးကလေးတွေ တစ်လုံးချင်းချပြီး ဘာဝနာပွားတာ ၊ စက္ကူစာလိပ်ကို အထပ်ထပ်လှည့်ပြီး ဘာဝနာပွားတာ အစရှိတာတွေဟာ ဘုရားမရှိတဲ့နောက်မှ ပေါ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာထဲက ဘာဝနာတွေပဲ။ ဘုရားဟောတဲ့ ဘာဝနာနဲ့ သဘော ခြားနားတာသာမက လက်တွေ့ ခြားနားချက်ပါ ထင်ရှားချက်တွေ ဖြစ်တယ်။

ဂုဏ်တော်ပွားပုံများ ဘုရားဘာဝနာမဟုတ်

ဘုရားက စိတ်ပျက်နေတဲ့ သာသနာ့ ဝန်ထမ်းသူ ရဟန်းတွေကို စိတ်ပျက်လို့ ဖြစ်တဲ့ ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်မှုများ မဖြစ်ပွားအောင် နည်းပေး ခဲ့တယ်။ အဲဒါက သူ့ကို အောက်မေ့ဖို့ ဒါမှ မဟုတ် တရားနဲ့ သံဃာကို အောက်မေ့ဖို့ပဲ။ ဒီလို အောက်မေ့တာကိုလည်း ဒီခေတ်မှာ ဘာဝနာဆိုပြီး အတော်များများ ပွားကြတယ်။ ဒါလည်း ဘုရားက ဘာဝနာအဖြစ် ဟောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒါပွားတာလည်း ဘုရားရဲ့ ဘာဝနာ ပွားတာ မဟုတ်ဘူး။

မေတ္တာပွားပုံများ ဘုရားဘာဝနာမဟုတ်

နောက်တစ်နေရာလည်း စိတ်ဓာတ်ခြောက်ခြားကြတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို မေတ္တာပွားဖို့ ဟောခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီခေတ်မှာလည်း ဒီဘာဝနာ ခေတ်စားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပွားတာမှာတော့ ဘုရားဟောတဲ့ ဘာဝနာမဖြစ်ဘူး။ အကြောင်းကတော့ သီလ နဲ့ အဆက်ပြတ်လို့ပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ သက်ရှိသတ္တဝါအားလုံး ကျန်းမာကြပါစေ၊ ချမ်းသာကြပါစေ။ ဒီလိုပဲ ရွတ်ဖတ်မှန်းတမ်းနေကြတာ လုပ်ကြလို့ပဲ။ မေတ္တာကဒီလို မှန်းတမ်းရွတ်အံ့နေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ဟောချက်မှာပဲ မေတ္တာထားပုံ အချက်တွေ ဘုရားဟောထားတယ်။

မေတ္တာမှန်ပွား ဘုရားဘာဝနာ

အဲဒါတွေက လူတွေအပေါ် စွမ်းစွမ်းတမံ ဆောင်ရွက်မှု၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူးဆက်ဆံမှု၊ ပြောဆိုလွယ်အောင် နေထိုင်မှု၊ မာန်မထောင်မှု၊ ရောင့်ရဲမှု၊ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်မှု၊ အေးဆေးမှု၊ နူးနူးညံ့ညံ့နေမှု၊ ပေါ့ပါးမှု၊ ကူခြွေမှု၊ ရင့်ကျက်မှု၊ မကြမ်းကြုတ်မှု၊ တဏှာ မစွဲမှု၊ သာမန် အသိရှိသူတွေကပင် အကဲ့ရဲ့ မခံရအောင် နေမှု၊ ဒီဆယ့်ငါးမျိုးနဲ့ လူတွေကို ဆက်ဆံတာဟာ မေတ္တာထားတာပဲ။ မေတ္တာဘာဝနာကို ပွားတယ်ဆိုတာ နှုတ်နဲ့ ရွတ်ပွားရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ စိတ်နဲ့ မှတ်ပွားရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီဆယ့်ငါးမျိုး ထဲက ကျသင့်ရာနဲ့ ပွားရမှာ။

ဒီဆယ့်ငါးမျိုးဟာ သီလသဘောသက်ဝင်မှုနဲ့ မကင်းတဲ့ အချက်တွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုပွားမှ မေတ္တာဘာဝနာဟာလည်း ဘုရားဟောတဲ့ ဘာဝနာဖြစ်တယ်။ မန်းနေ ရွတ်နေတာတွေလုပ်ပြီး မေတ္တာပွားရင် ဒါလည်း ဘုရားမဟောတဲ့ ဘာဝနာပဲ

ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ဘာဝနာဟောချက်နဲ့ ဘုရားရုပ်လွှာကို ကြည့်ခဲ့ရပြီ။ ဘုရားဟောတဲ့ ဘာဝနာဟာ တခြားဘယ်ဘာဝနာနဲ့မှ မတူဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူ့ဘာဝနာက လူသားတွေ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးချောချောပြေပြေ စုစည်း နိုင်ဖို့ဆိုင်ရာ အချက်တွေ ဖြစ်နေတာ ထင်ရှားတယ်။ သီလဟာ လူအချင်းချင်း ဆက်ဆံရေးရဲ့ စည်းကမ်းပဲ။ ဒီစည်းကမ်းကို ပျက်ကြရင် ဒီလူတွေ စိတ်ဝမ်းကွဲပြီး ပြန့်ကျဲကြမှာပဲ။ ဒီလိုဖြစ်ရင် ဒီလူတွေ ငြိမ်းချမ်းခြင်း အပျောက်ခံရမယ်။ ဒီလို မဖြစ်အောင် သီလ ပွားဘို့ သီလကို ဘာဝနာတရားအဖြစ် ဟောခဲ့တယ်။ သီလမဟုတ်တဲ့ ဘာဝနာတွေကလည်း သီလနဲ့ စပ်တာတွေချည်း ဖြစ်တာ တွေရတယ်။

ဘာဝနာပြုချက်ကပေါ်တဲ့ ဘုရားရုပ်သွင်

ဘုရားရဲ့ ဘာဝနာဟာ လူသားအတွက်ရှင်းလင်းပီပြင် လွန်းတယ်။ တခြားဘာဝနာ တွေလို မှော်ဆရာရဲ့ သေတ္တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဒီဘာဝနာကို ဟောတဲ့ ဘုရားရဲ့ ရုပ်သွင်ကလည်း ဒီဘာဝနာလိုဘဲ လူတိုင်းနားလည်နိုင်အောင် ရှင်းလင်းပီပြင်လွန်းတဲ့ ရုပ်သွင်ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ ဘာဝနာမှာပေါ်နေတဲ့ ဘုရားရဲ့ ရုပ်သွင်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ရှိခိုးခြင်းနဲ့ ဘုရား

ဘုရားရဲ့ ရုပ်လွှာကို ဘုရားကို ရှိခိုးခြင်းနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး လေ့လာရှုကြည့်ရအောင်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေဟာ ဘုရားရှိခိုးတယ် ဆိုတာကို ပြုလုပ်ကြတယ်။ ဘာသာတိုင်းလည်း ဘုရားရှိခိုးတာဟာ ရှေ့တန်းကျတဲ့ ဘာသာရေးအလုပ်ဖြစ်တယ်။ ဒီလုပ်ငန်းမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေလည်း တခြားဘာသာတွေအောက် မလျော့အောင် ရှိကြတယ်။

ဘာသာခြားတွေ ဘာကြောင့် ဘုရားရှိခိုး

ဘုရားရှိခိုးမှုနဲ့ စပ်လို့ လူတွေကို ဘုရားက ဘယ်လိုတွေများ ပြောထားခဲ့တာ ရှိလို့လဲ။ တခြားဘာသာတွေမှာ ရှိခိုးကြတာက သူ့အဓိပ္ပါယ်နဲ့သူရှိတယ်။ အဓိပ္ပာယ်က တခြားဘာသာတွေရဲ့ ဘုရားတွေဟာ ဖန်ဆင်းရှင်တွေ ဖြစ်တယ်။ လောကကြီးကိုရော လောကကြီးမှာ ရှိရှိသမျှတွေ အားလုံးကိုပါ အဲဒီဘုရားတွေက ဖန်ဆင်းထားတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ဒီတော့ အဲဒီဘုရားတွေဟာ လူတွေအတွက် ဘုရား အဖြစ်တင်မက အရှင်သခင်အဖြစ်ပါ ဖြစ်ကြတယ်။ ကိုယ့်ကို ဘုရားက ဖန်ဆင်းတယ်။ ကိုယ့်ဆင်းရဲ ချမ်းသာကိုလည်း ဘုရားအလိုကျဘဲ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ ဘုရားဟာ ကိုယ့်အတွက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးဘဲ။ ဒါမှမဟုတ် ချစ်စရာအကောင်းဆုံးသူပေါ့။ ကြောက်ခြင်းနဲ့ ချစ်ခြင်းဟာ နှစ်ခုကွဲပေမယ့် အပူနဲ့ အအေးလို တစ်ခုတည်း ရဲ့ နာမည်ပါ။ ကြောက်တာ ချစ်တာဖြစ်ပြီဆိုရင် ကြောက်စရာနဲ့ ချစ်စရာကို လူတွေ ရှိခိုးကြရမှာဘဲ။ တခြားဘာသာဝင်တွေ ရှိခိုးတယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့်ဖြစ်တယ်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ဘာကြောင့်ဘုရားရှိခိုး

ဘုရားကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေ ရှိခိုးတာကတော့ ဘာကြောင့်လဲ။ ဘုရားက ဖန်ဆင်းရှင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ လူတွေရဲ့ ချမ်းသာဆင်းရဲကို ဖြစ်အောင်လည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ်ဘဲ လုပ်ရမှာလို့ ညွှန်ပြသူဘဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေက ဘုရားရှိခိုးတာဟာ တခြားဘာသာဝင်တွေရဲ့ ဘုရားရှိခိုးတာနဲ့ တူလို့ မရဘူး။ တခြားဘာသာဝင်တွေရဲ့ ဘုရားရှိခိုးမှုဟာ ဘုရားကို မမေ့ကြောင်း ချစ်ခင်ကြောင်း ဂုဏ်ပြုကြောင်း ပြကြတာတွေဘဲ။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေရဲ့ ရှိခိုးတာက ဘာတွေလဲ။ တခြားဘာသာတွေက ဒီလိုလုပ်ရတာရဲ့ အကြောင်းတွေက ကိုယ့်ကို ဘုရားကသိအောင် ကယ်အောင် ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုကယ်နိုင်တယ်လို့လည်း သူတို့ ခံယူတယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေက ဒီလိုခံယူချက် မရှိဘူး။ ဒီတော့ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလို တွေ့လုပ်ကြတာလဲ။

ဘုရားရှိခိုးစာကို ဘယ်သူရေးသလဲ

ဘုရားရှိခိုးစာတွေ ပါတဲ့အတိုင်း ကျက်မှတ်ပြီး လုပ်ကြတာလား။ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ်လုပ်ကြတာလား။ ဘုရားရှိခိုးစာတွေက ဘယ်သူရေးတာလဲ။ ဘယ်သူရေးတာလဲ။ အဲဒီ ရေးချက်တွေဟာ ဘုရားရဲ့ ညွှန်ပြချက်ဘယ်လောက်ပါသလဲ။ ဒါ စိစစ်ကြည့်ရမယ်။

ဘုရားလက်ထက်က ဘုရားက သူ့ကို ရှိခိုးဖို့နဲ့စပ်ပြီး ဘယ်လိုညွှန်ပြခဲ့သလဲ။ ဒါမလေ့လာခင် ရှိခိုးကိုအဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ထား ကြဦးစို့။

ရှိခိုးအဓိပ္ပါယ်

ရှိခိုးတယ်ဆိုတာ ပါဠိလို အဓိပ္ပါယ်က ‘နမော’ ညွတ်ခြင်းလို့ဖြစ်တယ်။ ညွတ်တယ်ဆိုတာ အကောင်းမြင် စိတ်ဓာတ်ဖြစ်တာလို့ အကြမ်းဖျင်း ပြောရမယ်။ ဒီညွတ်တာဟာ ပြဿနာသုံးခု ရှိတယ်။ ကိုယ်နဲ့လည်း ပြုလို့လည်း ရတယ်။ နှုတ်နဲ့လည်း ပြုလို့ရတယ်။ စိတ်နဲ့လည်း ပြုလို့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီသုံးမျိုးကို ရှိခိုးတာ သုံးမျိုးလို့ ပြောရမယ်။

လေးစားနဲ့ ရှိခိုး

ရှိခိုးတာဆိုလို့ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီး ခေါင်းပေါ်တင်မှ ရှိခိုးတာလို့ အသိများကြတယ်။ ဒါဟာ ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးတာထဲက တစ်မျိုးဘဲ ဖြစ်တယ်။ တခြားနည်းတွေနဲ့ ရှိခိုးတာလည်း ရှိတယ်။ အခုခေတ် အနိုင်နိုင်ငံက လူတွေတစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကိုယ်အမူအရာနဲ့ လေးစားကြောင်း ပြသချက်တွေဟာ ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဘုရား လက်ထက်ကလည်း ဒါမျိုးတွေ ရှိတယ်။

ကိုယ်နဲ့ ညွတ်တဲ့ရှိခိုးပုံစံ

တနေ့မှာ ပုဏ္ဏားကြီးတစ်ယောက်က ဘုရားကို ဆည်းကပ်တယ်။ အဲဒီ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ ဂုဏ်သရေရင်ကြီး ဖြစ်တယ်။ သူက ဘုရားကို လျှောက်တယ်။ သူ့လူထဲသူထဲ ရှိနေတုန်းမှာ ဘုရားကို မြင်ရင် လက်မြှောက်ပြပါမယ်။ ဒါကို ရှိခိုးတယ်လို့ အသိအမှတ်ပြုပေးပါ။ ရထားနဲ့ သွားနေစဉ် ဘုရားကိုမြင်ရင် ရထားမောင်း တဲ့ နှင်တံကို မြှောက်ပါမယ်။ ဒါလည်း ရှိခိုးတာလို့ ဘုရားက အသိအမှတ်ပြုပါ။ ဘုရားက ဒီလျှောက်ထားချက်တွေကို လက်ခံတယ်။ ဒါကို ကြည့်ရင် ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးတယ် ဆိုတာ လေးစားကြောင်း ကိုယ်အမူအရာ ပြသချက် တစ်ခုခု ဖြစ်ကြောင်း သိသာတယ်။

ဘုရားဟောတဲ့ရှိခိုးပုံစံ

ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးတာကို အနက်အဓိပ္ပါယ်ပေါ်ဖို့ တခြားအကွက် တစ်ကွက်လည်း ဘုရားဟောထားတာ တွေရတယ်။ အဲဒါက သီဂီလ ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ဟောတဲ့ အချက်ဘဲ။ သီဂီလက အရပ်မျက်နှာတွေကို ရှိခိုးတယ်။ ဒါကို ဘုရားကတွေ့တော့ မေးတယ်။ သူ့အဖေမှာတဲ့ အတိုင်း လုပ်တာလို့ ဖြေတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုရားက သူ့အဖေအဖေမှာနဲ့ တည့်အောင် ဟောပြောတယ်။ အရိယာတို့ အဆိုးအမမှာ အရွှေအရပ် မျက်နှာဆိုတာ မိဘနှစ်ပါး ကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ တောင်မျက်နှာဆိုတာ ဆရာသမားတွေကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ မြောက်မျက်နှာဆိုတာ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အနောက်မျက်နှာဆိုတာ သားမယားများကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အထက် အရပ်မျက်နှာဆိုတာ ရဟန်းများ သူတော်စင်များကို ပြောတာဖြစ်တယ်။ အောက်အရပ် မျက်နှာဆိုတာ အခိုင်းအစေ အလုပ်သမား ကျေးကျွန်များကို ပြောတာ ဖြစ်တယ်။ အရပ်မျက်နှာကို ရှိခိုးရမယ်ဆိုတာ အဲဒါတွေကို ရှိခိုးရမယ်လို့ ပြောတာဖြစ်တယ်။ ဘုရား ဒီလို ဟောခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ကိုယ့်အောက်ကလူ ဘယ်လိုရှိခိုးမလဲ

ဘုရားက ရှိခိုးတာနဲ့စပ်ပြီး ရှိခိုးစရာတွေကို ဒီလိုဟောခဲ့တော့ ဒါတွေကို ဘယ်လိုရှိခိုးမလဲ။ အထူးအားဖြင့် ဒါတွေထဲက အလုပ်သမား ကျေးကျွန်နဲ့ မယားသားသမီးတို့ကို ဘယ်လို ရှိခိုးမလဲ။ လက်အုပ်ချီ ရှိခိုးလို့ဖြစ်မလား။ သူတို့ကို လေးစားကြောင်းပြသတဲ့အနေနဲ့ သူတို့အပေါ် ကိုယ်ကထားရမယ့် တာဝန်ဝတ္တရားတွေကို အကျေအပွန် ဆောင်ရွက်ခြင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးခြင်းဘဲ ဖြစ်တာ အထင်အရှားသိခွင့်ရှိတယ်။ ဒါကို ထောက်ကြည့်ရင်း ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးတယ်ဆိုတာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကိုယ်အမူအရာ တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ် မထွက်ဘူး။ တာဝန်ကျေပွန်ခြင်းအားဖြင့် လေးစားကြောင်း ပြသတဲ့ ကိုယ်အမူအရာတိုင်းဟာ ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးတာ ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်တယ်။

နှုတ်နဲ့ ရှိခိုးတယ်ဆိုတာ စကားနဲ့ လေးစားကြောင်း ပြသတဲ့ ပြောဆိုမှု တွေပဲ။ နှုတ်ဆက်တာကအစ ချီးကျူးတဲ့ ဂါထာကဗျာတွေ ရွတ်ဆိုတာအထိ အားလုံးပါနိုင်တယ်။

စိတ်နဲ့ ရှိခိုးတာလဲ စိတ်ကမပြစ်မှားဘဲ စိတ်ကောင်းထားပြီး ရှိခိုးတဲ့သူအပေါ် အကောင်းမြင် အကောင်းတွေတွေ တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ပွားတဲ့ ကိုယ်၊ လက်၊ မျက်နှာ ရှိနေတာတွေဟာ စိတ်နဲ့ ရှိခိုးတာပါဘဲ။ ရှိခိုးတယ်ဆိုတာ ဒီသုံးခုလုံးနဲ့ လုပ်မှ ရှိခိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သင့်ရာ လုပ်သွားဖို့ပါဘဲ။ ဒါက ဘုရားဟော တဲ့ ရှိခိုးတာနဲ့ စပ်တဲ့ သိစရာ အချက်ဘဲ။

ဘုရားဟောတဲ့ ရှိခိုးတာဟာ အလေးပြုတာနဲ့ သဘောတူဖို့ ရှိတယ်။ အလေးပြုတာ အကြီးအငယ်မရွေးကို လေးစားမှု ပြုတာ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ ရဟန်းတွေ လူတွေကို ရှိခိုးဖို့ မပြောဆိုဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို လေးစားတဲ့ သူတွေကတော့ ရှိခိုးတာတွေ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီမှာလည်း ရှိခိုးစာတွေ ဖွဲ့နွဲ့ ရှိခိုးကြတာ တွေရတယ်။ အများကတော့ နှုတ်နဲ့ ရှိခိုးကြဘူး။ ကိုယ်နဲ့ဘဲ ရှိခိုးကြတယ်။ စိတ်နဲ့လည်း ရှိခိုးကြသူတွေ အများအပြားရှိမှာပါ။ ကိုယ်နဲ့ ရှိခိုးတာ နှုတ်နဲ့ ရှိခိုးတာ တွေဟာ ဘုရားမျက်မှောက် ရောက်တဲ့ သူတွေ လုပ်ကြတာဘဲ။ ရောက်တဲ့နေရာက ဘုရားရှိရာကို မှန်းပြီး နေ့စဉ်ညစဉ် ဝတ်ပြုရှိခိုးတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေရော လူတွေပါ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသား မတွေ့ရဘူး။

ဘုရားလက်ထက် ရှိခိုးဝတ်တက်မရှိ

ဘုရားလက်ထက်က ဘုရားကိုးကွယ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေနှင့် လူတွေ နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်တက်တာ မရှိဘူး။ ဒီလိုဆိုလို့ အဲဒီတုန်းက ဘုန်းကြီးတွေ ဘုရားရှိခိုး မခိုးဘူးဆိုလို့ မရဘူး။ သူတို့ အားလုံးဟာ ဘုရားတွေတဲ့အခါ ရှိခိုးကြမယ်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဂုဏ်ကို ရွတ်ဆိုမှ ဘုရားရှိခိုးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အားလုံးဟာ ဘုရားကိုတွေ့လို့ ရှိခိုးတဲ့ အခါ ဘုရားဂုဏ် စတာတွေကို မရွတ်ဆို ကြဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီသူတွေကို ဘုရား ရှိခိုးမခိုးဘူး မဆိုရဘူး။

ရှိခိုးမှုနှင့်စပ်တဲ့ဘုရားစကား

ဘုရားဟာ ရှိခိုးမှုနဲ့ စပ်ပြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေရှိတယ်။ ရဟန်းအချင်းချင်း ငယ်သူက ကြီးသူကို ရှိခိုးရမယ်လို့ ဝိနည်းမှာ ပညတ်တယ်။ နောက်ပြီး ရဟန်းမက ဘယ်လောက်ဘဲ ဂုဏ်သိမ်နဲ့ အသက်သိက္ခာကြီးနေနေ ရဟန်းဖြစ်စ ရဟန်းကစပြီး ရဟန်းအားလုံးကို ရှိခိုးရမယ်လို့ ပညတ်တယ်။ ရှိခိုးခံ ရဟန်းဟာ စားသောက်နေစဉ် ရှိခိုးလာသူ ရဟန်းရှင်လူ အားလုံးကို ရှိမခိုးဖို့ တားမြစ်ရမယ်လို့လည်း ပညတ်တယ်။ ရှိခိုးမှုနဲ့ စပ်ပြီး ဝိနယမှာ ဒီလိုတွေရှိတယ်။ ဒါတွေကိုကြည့်ရင် ရှိခိုးတာဟာ လေးစားတာကို ပြတာပဲ။ ရှိခိုးခံသူကလည်း ပြန်လှူနဲ့ ပြီး လေးစားတာကို ပြရမယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း စားသောက်နေစဉ် ရှိခိုးသူကို တားရမယ်ဆိုတယ် ပညတ်ချက်က သိသာစေတယ်။ ရှိခိုးခံသူကို လေးစားမှုပြသော အားဖြင့် အသိအမှတ်ပြုရတယ်ပေါ့။

ရှိခိုးပြဿနာ ဘုရားမှာတက်

ဘုရားကတော့ လောကမှာ သူအကြီးဆုံးလို့ မှတ်ယူတယ် ဆိုတာ သိရတယ်။ သူ့ထက်အသက်ကြီးတဲ့သူကို ရှိခိုးတာ မလုပ်ဘူး။ သူ့ခေတ်က အဲဒီပြဿနာဟာ သူ့မှာ အတော်ကြီး တဲ့ပုံပဲ။ ဗြဟ္မဏဆိုတဲ့ ဘာသာရေးသမား ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေက ဘုရားကို ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ စိတ်ပျက်ရွံရှာကြရတယ်။

ဝေရဇ္ဈာပုဏ္ဏားနှင့်ဘုရား

တစ်ခါက ဘုရားဟာ ဝေရဇ္ဈာပြည်ကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီ ပြည်က အကြီးအကဲ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ ဘုရားကိုလာတွေ့တယ်။ သူတွေ့တဲ့ အကြောင်းကလည်း ဘုရားဟာ ကြီးသူတွေကို ရှိမခိုးဘူးလို့သိရတယ်။ ဒါဟုတ်မဟုတ် လေ့လာမယ်ဆိုပြီး လာတာပဲ။ ဘုရားနဲ့တွေ့တော့ ကြားဖူးတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေတာတွေပြီး ဗြဟ္မဏကြီးက အတော်ကြီး စိတ်ဆိုးပြီး ဘုရားကို ဆဲဆဲဆိုဆိုတွေ လုပ်တယ်။ ဘုရားက ဆဲဆိုတာ တွေကို ပရိယာယ်နဲ့သုံးပြီး သူနဲ့မဆိုင် ဘူးလို့ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ဗြဟ္မဏကြီးကို သူက ကြီးကြောင်း ပြောပြတယ်။

ဘုရားကအကြီးဖြစ်ကြောင်း ပုံပြပြော

ပြောပုံက ကြက်မဟာ ကြက်ဥဆယ်လုံးကို တစ်နှေ့တစ်လုံးကျ ဥပြီးဝပ်တယ်။ ပေါက်တဲ့အခါမှာ နောက်ဆုံးဥတဲ့ ဆယ်လုံးမြောက်ကြက်ဥက အစဆုံးပေါက်ပြီး ပထမဆုံးဥတဲ့ ကြက်ဥက နောက်ဆုံးမှ ပေါက်တယ်။ ဒီတော့ ပထမဆုံးဥပြီး နောက်ဆုံးပေါက်တဲ့ ကြက်ပေါက်ကို အကြီးဆုံးလို့ ပြောရမလား ၊ နောက်ဆုံးမှဥပြီး ပထမဆုံး ပေါက်တဲ့ ကြက်ပေါက်ကိုပဲ အကြီးဆုံးလို့ ပြောမလား၊ ဘယ်လိုထင် သလဲလို့ ဘုရားက ဗြဟ္မဏကြီးကို မေးတယ်။ နောက်ဆုံးမှ ဥပေမယ့် အစဆုံးပေါက်တဲ့ ကြက်ပေါက်ကိုပဲ အကြီးဆုံး ကြက်ပေါက် ပြောရမှာပဲလို့ ဗြဟ္မဏကြီးက ဖြေတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားကပြောတယ်။ ဒါမှန်ရင် ငါက သင်ဗြဟ္မဏကြီးထက် ကြီးတယ်။ သင်ဟာ ငါ့အရင် မွေးဖွားပေမယ့် မလွတ်မြောက်ခြင်းထဲက အခွံအကာဖြစ်တဲ့ မသိခြင်း ဥခွံကို မဖောက်နိုင်ဘူး။ ငါက လွတ်လပ်သူအဖြစ် မသိခြင်းဥခွံကို ဖောက်ခွဲထွက်ခဲ့ပြီးဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါကအကြီးဖြစ်တယ်။

ဘုရားဟာ လောကမှာ သူအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့အကြောင်း ဒီနည်းနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ အသိအမှတ်ပြုတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ဘယ်သူ ကိုမှ ရှိခိုးတာ မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုရှိခိုးသူတွေကို အလေးအမြတ်ထား ဆက်ဆံတာတွေကိုတော့ တွေ့နိုင်မယ် ။ ဒါကအကြောင်းစပ်လို့ သိစေလိုက်တာပါ။ အဓိက လေ့လာရမှာက ဘုရားက တပည့်တွေကို သူရှိခိုးဖို့ ညွှန်မညွှန် သိဖို့ပဲ။

လေ့လာပြီးချက်အရ ရှိခိုးဖို့ ပညတ်ချက်တွေဟာ ဒီကနေ ဘုရားရှိခိုး ဝတ်တက်သလို ရှိခိုးခိုင်းတာ မဟုတ်ကြောင်း သိသာတယ်။ ဒါကို ခိုင်မာအောင် နည်းနည်း ဆက်လေ့လာမယ်။

တရားမြင်အောင်ကျင့်တာနဲ့ တရားမြင်တာ၊ ဘုရားရှိခိုးတာ

ဘုရားက သူ့ကိုကြည့်ညှိလေးစားမှု အပြည့်ထားတဲ့ရဟန်းတစ်ပါးကို ဆုံးမစကားပြောတယ်။ စကားက တရားမမြင်တဲ့ သူဟာ ငါ့ကို မမြင်ဘူး။ တရားမြင်တဲ့သူဟာ ငါ့ကိုမြင်တယ်လို့ပဲ။ ဒီစကား အဓိပ္ပာယ်က သက်ရှိထင်ရှား ဘုရားဖြစ်တဲ့သူကို ဝတ်ပြုနေတာကိုပင် တရားမမြင်ရင် သူမမြင်ဘူးလို့ပြောတယ်။ အဲ့ဒီရဟန်းဟာ တရားမမြင်သူဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သိပ်တုန်လှုပ်သွားတယ်လို့ သိရတယ်။

ဘုရားစကားထဲမှာ တရားမြင်ရင် သူ့ကိုမြင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူမရှိပေမယ့် တရားမြင်ရင် သူ့ကိုမြင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ သူမရှိပေမယ့် တရားမြင်ရင် သူ့ကိုမြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပဲ။

တရားမမြင်ဘဲ ဘုရားရှိခိုးတာ ဝမ်းနည်းရဖွယ်

တရားမြင်သူတွေဟာ ဘုရားကိုမြင်နေသူတွေပဲ။ တရား မမြင်သူတွေဟာ ဘုရားကိုမြင်ဖို့ ဘုရားချီးစားစာတွေနဲ့ ဘုရားဟော စာတွေကို ရွတ်ဖတ်ပြီး ဝတ်တက်ဖူးမြင်သော်လည်း ဘုရားမမြင်နိုင်ဘူးလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဘုရားမမြင်ဘဲ ဝတ်တက်ဝတ်ပြုတွေနဲ့ ဘုရားဖူးနေခြင်းဟာ ဘုရားရဲ့အပြောအဆို ခံရတဲ့ ရဟန်းလို သိပ်တုန်လှုပ်သွားခံရဖို့ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီရဟန်းဟာ ဘယ်လောက်တုန်လှုပ်သလဲဆိုရင် ကြိုးဆွဲချပြီး သေသွားတဲ့အထိ ဖြစ်တယ်လို့သိရတယ်။ များစွာဝမ်းနည်းဖွယ်ပဲ။

ဘုရားနားမကပ်တဲ့ ရဟန်းနဲ့ စပ်တဲ့ ဘုရားညွှန်ပြချက်

ဘုရားရှိခိုးမှုနဲ့စပ်ပြီး ဒီလိုဝမ်းနည်းဖွယ်မဖြစ်ဖို့ ဘုရားရဲ့ လမ်းညွှန်ချက် တစ်ခုကို လေ့လာရမယ်။ အဲဒါက ဘုရားပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး ညောင်စောင်းမှ မထဘဲ လျောင်းတော့မယ့်အခါမှာ ပြောကြားချက်ပဲ။ အဲဒီအချိန်က ရဟန်းတွေအားလုံး ရေးကြီးသုတ်ပြာ ဘုရားကို လုပ်ကျွေးနေကြတယ်။ ပြုစုနေကြတယ်ပေါ့ ။ အဲဒီထဲက ရဟန်းတစ်ပါးဟာ ဒီလောက် အရေးကြီးနေတာကို အမှုမထားသလို ဘုရားနား မလာဘူး။ ဒါကို သတိထားမိတဲ့ ရဟန်းတွေက အဲဒီ ရဟန်းအကြောင်း ပြစ်တင်စကား ပြောကြတယ်။ ဒါကို ဘုရားကြားတော့ အဲဒီရဟန်းကို ခေါ်ခိုင်းတယ်။ ရဟန်းတွေက ဒီလိုပြစ်တင်နေကြပြီလို့ အဲဒီရဟန်းကို ဘုရားကပြောတယ်။ အဲဒါကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲလို့ ပဲ မေးတယ်။ အဲဒီရဟန်းက ဘုရားကို ပြန်ဖြေတယ်။ အရှင်ဘုရားဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ဆရာကြီး ဖြစ်တယ်။ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဆုံးမချက်တွေကို တပည့်တော် ပြီးအောင် မလုပ်ရသေးဘူး။ အရှင်ဘုရားရဲ့ ဆုံးမချက်တွေကို တပည့်တော် ပြီးအောင်လုပ်ပြီးပြီလို့ အရှင်ဘုရားကို ပြောချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရား ပြုစုတာကို မလုပ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ လျှောက်ထားတယ်။

ဘုရားက အဲဒီစကားကြားတော့ အဲဒီရဟန်းကို ချီးကျူးတယ်။ ပြစ်တင်ကြတဲ့ ရဟန်းတွေကို အဲဒီရဟန်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရမယ် ညွှန်ကြားစကား မိန့်ကြားတယ်။

ဒါကိုကြည့်ရင် ဘုရားဟာ သူ့ကို လေးစားမှု ပြုတာထက် တရားဓမ္မကို လေးစားမှုပြုတာကို အလေးထားတယ်လို့ ညွှန်ပြရာ ရောက်တယ်။ အခုလို နားဖျားမကျန်းနေတဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်မှာ အလေးဂရုမပြုတာကိုတောင် တရားဓမ္မအတွက်ဖြစ်လို့ အပြစ်မတင် ရှုတင်မက ချီးကျူးတဲ့အထိ ပြုခဲ့တာကို တွေ့ရတယ်။

ဘုရားရှိခိုးတာနဲ့ စပ်လို့ ပြောခဲ့ချက်တွေ တော်လောက်ပါပြီ။ သူ့ကိုစိကာပတ်ကုံး ရွတ်ဆိုရှိခိုးနေဖို့ မဟုတ်ဘူး။ သည်လို မလုပ်လို့ မရှိခိုးဘူးဆိုတာ မရောက်ဘူး။ ကိုယ်နှုတ်နှလုံးတစ်ခုခုနဲ့ သင့်သလို ညွှတ်ရှိုင်းနေခြင်းဟာရှိခိုးနေခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။

ရှိခိုးပွဲတွေနဲ့ ဘုရားဆန္ဒ

ခုလိုဘုရားမရှိတဲ့နောက်မှာ ရုပ်တုတွေထု ၊ ရုပ်ပုံတွေဆွဲ ၊ စေတီတွေတည်၊ ရှိခိုးပွဲတွေကျင်းပကြတာဟာ ဘုရားရဲ့ အလို ဆန္ဒနဲ့ ဘယ်လောက် ကိုက်ညီမယ်ဆိုတာ ချင့်ချိန်စရာပါပဲ။

ဘုရားစေတီဆိုပြီး ဟောပြောချက်ရှိတယ်။ အဲဒီ စေတီဟာ ဗမာလိုဆိုရင် ‘ကွန်း’ ကိုးကွယ်ရာကွန်းလို့ ရှေးက ပြန်ကြတယ်။ ကွန်းဆိုတဲ့ ရှေးဗမာစကားဟာ အခုခေတ်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ‘နန်း’ လို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ အဲဒီစေတီမျိုးတွေ ဘုရားလက်ထက်က ရှိတယ်။ ထင်ရှားတဲ့ လူစွမ်းကောင်းလို မမေ့ထိုက်သူတွေရဲ့ အမှတ်အသားနဲ့ တည်နေရာတွေကို ခေါ်တဲ့နာမည်ပဲ ။ သူသေတော့လည်း သူ့ကို ကိုးကွယ်ရာကွန်းလို့ ခေါ်ရတာပဲ။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ ဂူဗိမ္ဗာန်သဘော အထိမ်းအမှတ်ကျောက်တိုင် သဘောပဲ။ ဒါတွေကို လုပ်ပြီး ကိုးကွယ်ရစ် ကြလို့ သူကတော့ မညွှန်ပြဘူး။ မကိုးကွယ်ကြနဲ့ လို့လည်း တားမြစ်တာ မတွေ့ရဘူး။

အခုလိုမျိုးကိုးကွယ်ဖို့ သူမျှော်လင့်ကောင်းမှ မျှော်လင့်လိမ့်မယ်။ သူစကား ပြောနိုင်မှု နိဂုံး ချုပ်ခါနီးမှာ ရှင်အာနန္ဒာကို ဖြေကြားခဲ့တဲ့ စကားရှိတယ်။ စကားက ‘အာနန္ဒာ သင်တို့ကို တရားတွေလည်း ငါဟောခဲ့ပြီ၊ ဝိနည်းတွေလည်း ငါပညတ်ခဲ့ပြီ ၊ ဒါတွေဟာ ငါလွန်ပြီးနောက်သင်တို့ရဲ့ ဆရာဘုရားပဲ ‘ လို့ ဖြစ်တယ်။

စေတီလေးမျိုး

ဒါကိုကြည့်ရင် ဘုရားမရှိတော့ဘဲ တရားဟာ ဘုရားပဲလို့ အမှတ်ပြုတာ စဉ်းစားစရာဘဲ။ အဲဒီလို အမှတ်ပြုပြီး ဒီစေတီတွေကို ရှိခိုး နေတာလည်း ဘုရားအလို ဘယ်လောက်ကျမလဲ။ ဘုရားဟာ စေတီထိုက်တာတွေကို ညွှန်ပြခဲ့ဘူးတယ်။ လေးခုတောင် ရှိတယ်။ သူဟောပြောတဲ့ ဓမ္မတွေဟာ လည်း စေတီတစ်ခုဖြစ်တယ်။ သူ အသုံးဆောင် ကျောင်း၊ သင်္ကန်း စတာတွေဟာလည်း စေတီတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ကြွင်းကိုယ်ကျန်တွေလည်း စေတီတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ သူ့အထိမ်း အမှတ် လုပ်ထားတဲ့ ကျောက်တိုင် အုတ်တိုင် အဆောက်အဦး တစ်ခုခုလည်း စေတီတစ်ခုဖြစ်တယ်။ ခုဆိုရင်တော့ သူ့ရုပ်လုံးရုပ်ပုံတွေလည်း အဲဒီစေတီထဲ ပါမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘုရားခေတ်က အဲဒီသူတွေရဲ့ ရုပ်ထု၊ ရုပ်လုံးတွေ လုပ်ကြတဲ့ အလေ့ အထရှိပုံမရဘူး။ သူသေပြီး နှစ်လေးငါးရာကြာမှ သူ့ရုပ်ထုရုပ်လုံး စပေါ်တာ သိရတယ်။ အခုအခါမှာတော့ ဒါတွေက ဘာသာရေး ပစ္စည်းအဖြစ် ရှိခိုးဦးတင်ဖို့ မရှိမဖြစ် သလို ဖြစ်နေတယ်။

စေတီထက်ကိုးကွယ်စရာ ဘုရားညွှန်ပြ

ဘုရားဟာ ဒါတွေကို ဒီလို မျှော်လင့်ဖို့ ရှိတယ်။ စေတီအဖြစ် ထိုက်တန်ပုံ ဟောပြောခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် လေးစားစရာ တစ်ခုလောက် ထက်ပိုဖို့ မရှိဘူး။ သူဟောခဲ့တဲ့ ဓမ္မပိုဒ် တစ်ခုက ဒါကို ညွှန်းနေတယ်။ အဲဒါက ကိုယ့်ကိုယ်သာ ကိုယ်ရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တယ်။ တခြား ဘယ်သူကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်ကသာ ယဉ်ကျေးပြီးရင် ရခဲ့တဲ့ ကိုးကွယ်ရာကို ရတာပဲလို့ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ သူမရှိတဲ့နောက် သူ့ကိုကိုးကွယ်ဖို့ မညွှန်ကြားတာ ဒီစကားက သိသာတယ်။ သူ သက်ရှိထင်ရှား ရှိစဉ်မှာတောင် သူ့ကို ကိုးကွယ်ဖို့ မညွှန်ဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကိုးကွယ်ဖို့ ညွှန်တာ တွေ့ရတယ် မဟုတ်ပါလား။

ရှိခိုးနဲ့ လေးစားဂုဏ်ပြုထပ်တူ

ဒီစကားတွေ ခြုံကြည့်ရင် ဘုရားရှိခိုးတာဟာ အထူးလုပ်စရာ အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ဂုဏ်ပြုလေးစားတဲ့ အလုပ်တစ်ခု အဖြစ်သာ လုပ်ဖို့ရှိတာ တွေ့ရတယ်။ အခုခေတ် အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပါယ်ဖော်နိုင်တယ်။ သေလွန်ပြီးသော နိုင်ငံခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အတွက် အထိမ်းအမှတ် လုပ်ထားတဲ့ နေရာကို အဲဒီ ခေါင်းဆောင်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် အခါအားလျော်စွာ တိုင်းသူပြည်သားတွေ သွားကြည့်ကြမယ်။ အလေးပြုတဲ့ သူလည်းပြုကြမယ်။ ပန်းခွေပန်းခြင်း ချသူလည်းချမယ်။ အားလုံးဟာ အဲဒီခေါင်းဆောင်ကို ဂုဏ်ပြုမှု မြောက်တယ်။ ပန်းခွေချမှ မဟုတ်ဘူး။ အလေးပြုမှလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကို ရောက်သွားတာ ကိုယ်တိုင် ဂုဏ်ပြုရာရောက်တယ်။ ဘုရားရဲ့ စေတီတွေကိုလည်း ဒီလိုပဲသိခွင့်ရှိတယ်။

စေတီများ

အဲဒီစေတီတွေမှာ အခွင့်ကြိုတုန်းသိစရာ တချို့ သိရမယ်။ အခုခေတ်မှာ စေတီလို့ဆိုရင် အုတ်ခဲတွေ၊ ကျောက်ခဲတွေ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အောက်ပိုင်းက ပစ္စယ အဆင့်ဆင့်နှင့် အလည်ပိုင်းမှာ ခေါင်းလောင်းမှောက် ဒီအထက်မှာ ဖောင်းရစ်တွေ၊ ကြာမှောက် ကြာလံတွေ၊ ငှက်ပြောဖူး၊ ထီး ဒီလိုတည်ဆောက်ထားတဲ့ အဆောက်အဦးလို့ သိနေတယ်။ အဲဒီထဲမှာ စေတီထိုက်တဲ့ တခြား တရားစာ၊ ဓာတ်တော်၊ ဘုရား အသုံးအဆောင်၊ ဘုရားရုပ်ထု၊ ရုပ်ပုံ အဲဒါတွေ တစ်မျိုးမျိုး ပါရတယ်လို့လည်း သိနေတယ်။

တကယ်တော့ စေတီဟာ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရား အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်၊ အုတ်တိုင် တစ်ခုခုကို ဘယ်ပုံစံနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် အတွင်းမှာ ဌာပနာ ဘာမှမပါပါ တည်ဆောက်ထားရင် စေတီပါပဲ။ အဲဒါ အထိမ်းအမှတ်စေတီပေါ့ ။ ရုပ်တု ၊ ရုပ်ပုံဆွဲယူ ထုလုပ်ထား ရင်လည်း အဲဒီရုပ်ထုနဲ့ ရုပ်ပုံကိုယ်တိုင်ကလည်း အထိမ်းအမှတ် စေတီ တစ်မျိုးပါပဲ။

ဘုရားအလောင်းကို မီးရှို့တဲ့ အခါကျန်ခဲ့တဲ့ ရုပ်အလောင်း အစအန တစ်ခုခုဟာလည်း တခြားဘာမှ မပါပါ စေတီပါပဲ။ ဘုရားအသုံးအဆောင် ကျောင်းသင်္ကန်းတွေလည်း သူတို့ချည်း စေတီပါပဲ။ တရားဓမ္မစာတွေ ပေတွေလည်း စေတီပါပဲ။ တခြားဘာမှ မပါလဲ စေတီပေါ့။ ဓာတုစေတီ ၊ ဓမ္မစေတီ ၊ ပရိဘောဂစေတီ တွေဘဲ။ စေတီဆိုလို့ ဆည်းလည်းသံ ကြားပြီး ထုံးဖွေးဖွေး ရွှေပြောင်ပြောင် လူမြင်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ တစ်ခုတိုင်းဟာ စေတီတွေပဲ။ အဲဒါတွေကို ဘယ်လို ရိုသေကြမယ်။ ဘယ်လိုဂုဏ်ပြုကြမယ် ဆိုတာ သိကြပါတယ်။ အဲဒါတွေဟာ ရှိခိုးတာတွေပါပဲ။

ဘုရားရှိခိုးနဲ့ စပ်လို့ ဘုရားရဲ့ အမြင်တွေဟာ ဘယ်လို ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဒီစကားတွေအရ သိရမယ်။ ဘုရားဟာ သူ့ကိုယ်သူ လူတွေ ကောင်းအောင် ဆိုးအောင် ပြုလုပ်နိုင်သူလို့ မခံယူဘူး။ လူတွေကို ကောင်းအောင် သူတို့ကို သူတို့ ဆောင်နိုင်ဖို့ လမ်းစဉ်ကို ညွှန်ပြသူသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ လူတွေကို ရှိခိုးနေဖို့လည်း သူမပြောဘူး။ သူ့ကို ရှိခိုးနေခြင်းဖြင့် ရှိခိုးသူတွေရဲ့ ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို သူက ဆောင်ရွက်ပေးမယ်လို့လည်း မပြောဘူး။ ရှိခိုးခြင်းဟာ လေးစားအပ်တဲ့ သူကို လေးစားမှုပြခြင်းလောက်သာ အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်တယ်။ ဒါကြောင့် ရှိခိုးဖို့ မပြောခဲ့သလို မရှိခိုးရဘူးလို့လည်း မပြောခဲ့ဘူး။ ဂုဏ်ရှိသူကို ဂုဏ်ပြုသလောက်သာ ရှိခိုးဖို့ညွှန်ပြတာ ဖြစ်တယ်။ ဒီအကြောင်း အရာမှာ ရိုးသားမှု ပြည့်ဝမှု အပြည့်ရှိသလို ဘုရားရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာမှာလည်း ရိုးသားပြည့်ဝမှု မြင်ရတယ်။

စိတ်ဆန်တဲ့ ဘာသာရေးငြင်းတဲ့ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်

ဘုရားဟာ ဒီကနေ့ခေတ်မှာ ဘာသာရေးခေါင်းဆောင် အဖြစ် အမြင်ခံနေရပေမယ့် သူ့ခေတ်က ဘာသာရေး ပုဂ္ဂိုလ်များက ဘာသာမဲ့သူ တစ်ဦးအဖြစ် ရှုမြင်ခံရသူတစ်ဦး ဖြစ်တယ်။ သူကလည်း ဘာသာတရား တွေရဲ့ စိတ်ဆန်တဲ့ အစဉ်အလာအများအပြားကို လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့တာကို တွေ့ရတယ်။

တစ်ခါမှာ ဗြဟ္မဏတွေကို သူပြောခဲ့တယ်။ ဗြဟ္မဏတွေဟာ လူတွေကို အတန်းအစား လေးမျိုး ခွဲထားတယ်။ သူတို့ ဗြဟ္မဏက တစ်မျိုး ‘ခတ္တိယ’ (မင်းမျိုး) ကတစ်မျိုး ၊ ဝေဿ (အသည်) မျိုးကတစ်မျိုး သဒ္ဒ (သူဆင်းရဲ) အလုပ်ကြမ်းသမားက တစ်မျိုး လူတွေကို ဒီလို အတန်း အစားလေးမျိုး ခွဲထားသည်။

ဗြဟ္မဏအယူ ဘုရားငြင်း

ဒီလေးမျိုးဟာ ဖန်ဆင်းရှင်က ဖန်ဆင်းစဉ်ကတည်းက ခွဲဖန်ဆင်းခံရတာဖြစ်တယ်။ ဗြဟ္မဏမျိုးကို ဖန်ဆင်းရှင် ဗြဟ္မာက သူပါးစပ်ထဲက ဆွဲထုတ် ဖန်ဆင်းတယ်။ တချို့သူတွေကို ခြေဖမိုးက ဖန်ဆင်း တယ်။ ဝမ်းဗိုက်က ဖန်ဆင်းတယ်။ ဒီလိုတွေ ပြထားတယ်။ ဗြဟ္မဏ (ဟိန္ဒူ) ဘာသာမှာ ဒီလို လေးမျိုးရှိတယ်။ ဘုရားက လူမှာ တစ်မျိုးထဲပဲ ဖြစ်တယ်။ အမျိုးမျိုးမရှိဘူးလို့ ပုံပမာ ပေါင်းများစွာကို ထုတ်ပြောဆိုတယ်။

ခွေးနှင့်ကြောင်လို လူကမခြား

လူဟာ အချင်းချင်း မတူဘူးလို့ ပြောရလောက်တဲ့ လက္ခဏာတစ်စုံတစ်ခုမှမရှိဘူး။ လူတိုင်းလက်နှစ်ဘက်၊ ခြေနှစ်ဖက်၊

ရှိတာခြင်း ရှိပုံခြင်းရောတူတယ်။ မျက်စေ့နှစ်လုံး၊ နားနှစ်ဖက်၊ နှာခေါင်းနှစ်ပေါက် ၊ ပါးစပ်တစ်ပေါက် ရှိတာခြင်းရော တူတယ်။ လူအချင်းချင်းဟာ ခွေးနဲ့ ကြောင်နဲ့ ခြားနားသလို ကျီးနဲ့စာနဲ့ ခြားနားသလို မြက်ပင်နဲ့သစ်ပင် ခြားနားသလို ခြားနားတာ မရှိဘူး။

ဗြဟ္မဏပါးစပ်က ဗြဟ္မဏဖွားတယ်ဆိုရင် သူတို့ အမေဘယ်မှာထား

ဗြဟ္မဏဟာ ဗြဟ္မာပါးစပ်က မွေးဖွားတယ် ခံယူပေမယ့် တကယ် မွေးဖွားတာဟာ သူတို့ခံယူတဲ့အတိုင်း မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ အမေရဲ့ ပေါင်နှစ်လုံး ဆုံရာအရပ်ကပဲ မွေးဖွားတာ ဖြစ်တယ်။ ဗြဟ္မဏမျိုးလူဟာ အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တယ်။ သုဒ္ဓဗျိုးလူဟာ အနိမ့်ဆုံး ဖြစ်တယ်။ သူတို့ ဒီလို ခံယူကြပေမယ့် ခံယူတဲ့အတိုင်း မှန်ကြောင်းကို အထောက်အထားပြစရာ မရှိဘူး။

ဗြဟ္မဏမီးက သုဒ္ဓမီးထက်ပူသလား

ဗြဟ္မဏလုပ်တဲ့ မီးဟာ မြင့်မြတ်တယ်ဆိုပြီး ပိုမပူဘူး။ သုဒ္ဓလုပ်တဲ့ မီးကလည်းယုတ်ညံ့သူလုပ်တာဆိုပြီး အပူချိန်မလျော့ဘူး။ ဗြဟ္မဏဟာ မြင့်မြတ်တယ်ဆိုပြီး ထမင်းကို သူချက်မှ ကျက်တယ်လို့ မရှိဘူး။ ထမင်းကို သုဒ္ဓချက်ရင်လည်း ကျက်တာပဲ။

သောဏဒန္တနဲ့ ဘုရား

ဘုရားဟာ ဒီလို ဘာသာရေးစိတ်ဆန်တဲ့ အချက်တွေကို ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှာလည်း သူ့ဆီရောက်လာတဲ့ ဗြဟ္မဏကြီး တစ်ယောက်ကို ဗြဟ္မဏသိက္ခာနဲ့ စပ်ပြီး ဗြဟ္မဏဖြစ်ကြောင်း အကျင့်ဘယ်နှစ်ခု ရှိသလဲလို့ မေးတယ်။ ဗြဟ္မဏကြီးက ငါးခုရှိကြောင်း သရုပ်ထုတ်ပြဖြေတယ်။ သရုပ်က ဗြဟ္မဏမျိုး မိဘနှစ်ပါးက မွေးသူ ဖြစ်ရမယ်၊ ရုပ်အလှနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်။ ဝေဒကို မပြတ်ရွတ်ဖတ်ရမယ်၊ သီလ ရှိရမယ်၊ ပညာရှိရမယ်လို့ပဲ ဘုရားက ဒီအချက်တွေကို ဆစ်တယ်။ ဆစ်ပုံက ဗြဟ္မဏမိဘ နှစ်ပါးက မွေးသူမဟုတ်ပေမယ့် ကျန်တဲ့ အချက်လေးချက်နဲ့ ပြည့်စုံရင် ဗြဟ္မဏ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ဒါကို ဗြဟ္မဏက ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ဖြေရတယ်။ ဒီအဖြေကို ဗြဟ္မဏကြီးနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဗြဟ္မဏတွေက မကျေနပ် ကြဘူး။ လှုပ်လှရွှေ့ လုပ်ကြတယ်။ သူတို့ကို ဘုရားက လှမ်းထိမ်းရတယ်။ သင်တို့က ဗြဟ္မဏကြီးထက် သိတယ်ထင်ရင် ဗြဟ္မဏကြီးနဲ့ စကားပြောတာကို ရပ်ပြီး သင်တို့နဲ့ ငါ ဆက်ပြောမယ်။ ဘယ်လိုလဲ လို့ဖြစ်တယ်။ ဗြဟ္မဏတွေဟာ ဗြဟ္မဏကြီးကို ကျော်နိုင်သူတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့် သူတို့ မလှုပ်ဝံ့ကြဘူး။ ဒီတော့မှ ဗြဟ္မဏကြီးကို ဘုရားက ဗြဟ္မဏဖြစ်ကြောင်း ကျန်တဲ့ အချက်လေးချက်ထဲက ရုပ်လှမှုကို ပယ်ရင်ရော မရနိုင်ဘူးလားလို့ မေးတယ်။ ရုပ်လှပမှုဟာ ဗြဟ္မဏဖြစ်ဖို့ သိပ်အရေးမကြီးပါဘူးလို့ ဗြဟ္မဏကြီးက ဖြေတယ်။

ဗြဟ္မဏဝါဒမှချွတ်

ဒီတော့ ဗြဟ္မဏကြီးက ဗြဟ္မဏဖြစ်ဖို့ အချက်သုံးချက်ရှိရင် ရတယ်လို့ လက်ခံတာပေါ့။ ဘုရားက ဆက်ဆစ်ပြန်တယ်။ ဗြဟ္မဏအင်္ဂါထဲက ဝေဒရွတ်ဖတ်မှုကို နတ်ပယ်ရင်ကော မရနိုင်ဘူးလားလို့ ဖြစ်တယ်။ ဗြဟ္မဏကြီးက ဝေဒမရွတ်ဖတ်ပေမယ့် ကျန်နှစ်ချက်နဲ့ ပြည့်စုံရင် ဗြဟ္မဏ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လို့ ဖြေရတယ်။ ဘုရားက ကျန်နှစ်ချက်ထဲက သီလနတ်လို့ ရဦးမလားလို့ မေးတယ်။ ဒါတော့ မရနိုင်တော့ဘူးလို့ ဖြေတယ်။

ဒီတော့ ဗြဟ္မဏကြီးဟာ သူတို့ ဘာသာတရားအရ ဗြဟ္မဏ အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရမယ့် အချက်ငါးချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အချက်နှစ်ချက်နဲ့ ဗြဟ္မဏအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုနိုင်တယ်လို့ အတည်ပြုရတဲ့ အဖြစ်ရောက်တယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ ဗြဟ္မဏကြီးကို ဘုရားကစဉ်းစားစရာတွေ ပေးခဲ့တယ်။ ဘုရားဟာ ဗြဟ္မဏတို့ရဲ့ (ဟိန္ဒူ) ဘာသာကို ဒီလိုယိုင်နဲ့ ပေးခဲ့တယ်။

ဗြဟ္မဏ အယူတွေအစစ်ခိုင်း

တစ်နေရာမှာလည်း ဒီလိုပဲ ဗြဟ္မဏကြီး တစ်ယောက်က ဘာဝနာပွားလို့ ရတဲ့ အာရုံတစ်ခုကို ဥဒါန်းကျူးနေတယ်။ ကျူးပုံက ‘အတိုင်းမသိ အလင်းပါတကား၊ အတိုင်းမသိ အလင်းပါတကား’ လို့ ဖြစ်တယ်။ ဒါကို ဘုရားကြားတော့ အဲဒီ ပုဏ္ဏားကို ဘုရားက မေးတယ်။ ပုဏ္ဏားကြီး သင်မြည်တမ်းတဲ့ အတိုင်းမသိ တဲ့ အလင်းက ဘယ်လောက်လင်းသလဲလို့ပဲ။ ပုဏ္ဏားက ပြန်ဖြေတယ်။ အတိုင်းအဆမရှိ လင်းတာပေါ့။ ဘုရားကမေးတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီအလင်းဟာ နေဘယ်နှစ်စင်းစာလောက် လင်းသလဲ။ နေလောက်တော့ မလင်းဘူး ပေါ့လို့ ပြန်ဖြေတယ်။ လလောက်လင်းသလားလို့ ထပ်မေးတယ်။ လလောက်လည်း မလင်း ဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ကြယ်လောက် လင်းသလားလို့ မေးတယ်။ ကြယ်လောက်လည်း မလင်းဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ဒီလိုဆို မီးတောက်လောက် လင်းသလားလို့ မေးတယ်။ ဒီလောက်လည်း မလင်းဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ဒီလိုဆို ပိုးစုန်းကြူးလောက် လင်းသလားလို့ မေးတယ်။ ဒီလောက်လည်း မလင်းပါဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ဒီလောက်မှမလင်းရင် အတိုင်းအဆမရှိတဲ့ အလင်းလို့ သင်မြင်တဲ့ အလင်းကို ပြောလို့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ ဘုရားကမေးတယ်။ ဖြစ်တယ်လို့ ပုဏ္ဏား က ဖြေတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ပြောပါဦးလို့ ဘုရားက မေးတယ်။ ပတ္တမြား ၊ စိန်၊ ကျောက်နီလာတို့ရဲ့ အလင်းလို အတိုင်းအဆမရှိ လင်းတာ ဖြစ်တယ်လို့ ဖြေတယ်။ အဲဒီအလင်းဟာ ပိုးစုန်းကြူး လောက်တောင် မလင်းတဲ့အတွက် အတိုင်းအဆမရှိတဲ့ အလင်းမဟုတ်ဘူးလို့ ဘုရားက ချေဖျက်ခဲ့တယ်။ ဗြဟ္မဏကြီးရဲ့ အတိုင်းအဆမသိအလင်းဟာ အသုံးချလို့ မရတဲ့စိတ္တအလင်းသာ ဖြစ်တယ်လို့ ညွှန်ပြပေးခဲ့တယ်။

ဘုရားဟာ ဗြဟ္မဏတွေရဲ့ ဘာသာရေး အလေ့အထတွေကို အားလုံးနီးပါး ဆန့်ကျင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ် ဘာသာရေး ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဆန့်ကျင်တာကိုလည်း အများအပြားခံရတယ်။

ဗြဟ္မဏတွေဟာ အလှအပကို တန်ဖိုးထားသလောက် ဘုရားက အလှအပတွေကို ဂရုမမူခဲ့ဘူး။ ကတုံးကြီးနဲ့ နေတယ်။ အဝတ်စုတ်တွေကို လျော်ဖွတ်ချုပ်လုပ်ပြီး ဝတ်တယ်။ အိုးနုတ်ခမ်းပဲ့ကို လည်ပင်း ဖြတ်ပြီး မီးဖုတ်ပြီး မဲနေတဲ့ နုတ်ခမ်းမပါတဲ့ အိုးမဲကြီးကို သုံးဆောင်တယ်။

ဒီတော့ ဗြဟ္မဏ (ဟိန္ဒူ)တွေက ဘုရားကို စက်ဆုပ်နှလုံးနာစရာ လူသားဖြစ်တယ်လို့ မှတ်ယူကြတယ်။ ဘုရားနဲ့ ပက်ပင်းတိုးရင် နှာခေါင်းရှုံ့ တံတွေးထွေး မျက်နှာလွှဲကြတယ်။

အာရောဂျပရမာလာဘာ အနက်မပြ

တစ်ခါက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဘုရားက တည်းခိုနေတယ်။ အဲဒီအိမ်ကို တစ်ခြားဗြဟ္မဏကြီးက ဘုရားကိုတွေ့တော့ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး ပြောဆိုတယ်။ ဒီကတုံးက ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး ။ မင်္ဂလာ မဲ့လိုက်တာလို့ပဲ။ ‘အာရောဂျ ပရမာလာဘာ၊ ဝိဿသံ ပရမံဉာတိ ၊ နိဗ္ဗာန ပရမံသုခံ၊ သံတုဋ္ဌိ ပရမံဓနံ’ အဲဒီလို ရှေးဟောင်း ပါဠိကဗျာလေး တစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဆိုပြီး ပုဏ္ဏားကြီးကို ဘုရားက တုန်ပြန်ခဲ့တယ်။ ကဗျာ အဓိပ္ပါယ်က -

ရောဂါမရှိတာဟာ အကောင်းဆုံး လာဘ်ပဲ။ အကျွမ်းဝင်တာဟာ အမြင့်ဆုံးအမျိုးပဲ။ ငြိမ်းအေးတာဟာ အကောင်းဆုံး ချမ်းသာ ၊ ရောင့်ရဲတာဟာ အမြတ်ဆုံး ဥစ္စာပဲ။ ဒီကဗျာကို သူလည်း ကြားဖူးတယ်လို့ လိုက်လျောတဲ့ စကားနဲ့ ပုဏ္ဏားကြီးက ဘုရားကို ပြောတယ်။

ဒီတော့ ဘုရားက ပြန်ပြောတယ်။ ဒီကဗျာကို သင်ကြားဖူး ပေမယ့် အဓိပ္ပါယ် မသိပါဘူးလို့ ဘုရားက ပြန်ပြောတယ်။ သိတယ်လို့ ပုဏ္ဏားကြီးက ဖြေတယ်။ သင်သိတာ မှားနေတယ်လို့ ဘုရားက ပြောတယ်။ အဲဒီလိုဆို မှန်တဲ့ အနက်ကို သူသိချင်ပါတယ်။ ပြောပြပေးပါလို့ ပုဏ္ဏားကြီးက ပြန်မေးတယ်။ ဒီအမေးကို ဘုရားက ရှည်ရှည် ဝေးဝေးပဲ ဖြေတယ်။

ဂါထာအနက်မပြရကြောင်းကြားပြီး ပုဏ္ဏားကျွတ်

ဖြေပုံက ဝမ်းတွင်းကနဲတစ်ယောက်ကို လူနောက်တွေက နောက်ပြောင်လိုတဲ့အတွက် ချေးအလိမ်းလိမ်းကပ်တဲ့ လက်နီးစုတ်အဝတ်ကို ဝတ်စရာ ချုပ်ပြီး အကန်းကို ဝတ်စေတယ်။ ဒီအဝတ်ဟာ အင်မတန် အရောင်တောက်ပပြီး အလွန်နူးညံ့တဲ့ အဝတ် အကောင်း စားဖြစ်တယ်လို့ အသိပေးကြတယ်။ အကန်းကလည်း သူတို့ပြောတဲ့ အတိုင်းယုံပြီး လူပုံအလည်မှာ ဝင့်ကြွားတယ်။ လူတွေက မင်းအဝတ်ဟာ မင်းထင်သလို မဟုတ်ဘူးလို့ မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတော့ အကန်းဟာ စိတ်ဆိုးတယ်။ မယုံဘူး။ တကယ်ယုံသွားရင်လည်း ဝမ်းနည်းမယ်။ သင်ပုဏ္ဏားလည်း ဒီလိုပဲ။

ဒါကြောင့် ဒီကဗျာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ငါမပြောဘူး သင်ကိုယ်တိုင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်နိုင်အောင်ပဲ ငါ နည်းလမ်းပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ပုဏ္ဏားကြီးဟာ ဘုရားကို ဆည်းကပ်သူ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။

ဗြဟ္မဏ ကမ္မဝါဒဗုဒ္ဓလက်မခံ

အဲဒီခေတ်က ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေ အတော်များများဟာ ဘုရားကို အကြံယဝါဒီ (ပြုလုပ်မှုကို ငြင်းသူ) အဖြစ် စွပ်စွဲ ကြတယ်။ ဘုရားက သူတို့ရဲ့ ကမ္မဝါဒပုံစံကို လက်မခံပဲ ငြင်းဆန်တဲ့ အတွက် စွပ်စွဲကြတာပဲ။ သူတို့ ကမ္မဝါဒက မမွေးမီ ဘဝက ပြုခဲ့တဲ့ ကံတွေအလျောက် သေပြီး ဒီဘဝမှာ ဖြစ်နေရတယ်။ ဒီဘဝ ပြုလုပ်တဲ့ကံတွေ အလျောက်သေပြီး နောက်ဘဝမှာ ဖြစ်ရမှာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆပဲ။ ဒါကို ဘုရားက လက်မခံခဲ့ဘူး။

ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ပြပြီး အင်္ဂါရိယဝါဒငြင်း

ဒါကို လက်မခံသူဟာ ဘာသာရေးမရှိသူ အကြံယဝါဒီကြီး ဖြစ်တယ်။ ဒီသူကို သူတို့ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာကြတယ်။ ဘုရားကို ဒီလို သူဆိုပြီး သူတို့ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာကြတယ်။ ဘုရားရဲ့ ကမ္မဝါဒက ပစ္စုပ္ပန်ကမ္မဝါဒ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဘုရားဟာ သူကိုယ်သူ အကြံယဝါဒီမဟုတ်သူ ဆိုတာသိခဲ့တယ်။ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဒေသနာဆိုပြီး သူ့ရဲ့ကမ္မဝါဒကို တခမ်းတနား ဟောခဲ့တယ်။

ဒီဒေသနာအရ ဖော်ပြတာက ကံကြောင့် လူဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကံကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်တာသာ ဟုတ်တယ်။ ဒုက္ခဟာ လူမဟုတ်ဘူး ၊ လူမှာဖြစ်တဲ့ မလိုလားအပ်တဲ့ ပျက်စီးဆွေးနွေး နှစ်နာမှုသာ ဖြစ်တယ်။ ဒါလည်း ဖော်ပြတယ်။ ဘုရား က လူကို စကားမပြောဘူး။ လူဟာ ပြဿနာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီခေတ် ဘာသာရေးသမားတွေက လူမှာ ဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခပြဿနာအဖြေ ပြောတာလောက်ကို အရေးကြီးတယ် ထင်ကြပုံ မပေါ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရားကို အကြံယဝါဒီလို့ စွပ်စွဲကြတယ်။

သေပြီး နောင်မယူလို့ ဥစ္ဆေဒ စွပ်စွဲ

အဲဒီပုဏ္ဏားတွေက ဘုရားကိုဥစ္ဆေဒဝါဒီ ဘဝပြတ်ယူသူ (ဘာသာမဲ့) ကြီးလို့ စွပ်စွဲကြတယ်။ အဲဒီခေတ်က

ဘာသာရေးတိုင်းဟာ သေပြီးနောင်ဘဝအတွက်ချည်း လုပ်ငန်းပေးနေကြတယ်။ ဘုရားကတော့ လူမှာဖြစ်တဲ့ ဒုက္ခငြိမ်းဖို့ ညွှန်ပြချက်တွေ ပေးနေခဲ့တယ်။ နောက် နောင်ဘဝဆိုတာတွေက ဘုရားကို ဘာသာမဲ့ အဖြစ် ဆဲရေး ပုတ်ခတ်ကြတာပေါ့။

ဘာသာရေးပြဿနာတွေ ဘုရားငြင်း

ပရိဗ္ဗိတစ်ဦးက ဘုရားကိုမေးတယ်။ အသျှင်ဘုရားဟာ သတ္တဝါတွေသေပြီး ဖြစ်တယ်လို့ ယူသလားလို့ ဖြစ်တယ်။ မယူဘူးလို့ ဘုရားက ဖြေတယ်။ မဖြစ်ဘူး ယူသလား မေးတော့လည်း ဘုရားက မယူဘူးပဲ ဖြေတယ်။ တစ်ချို့ဖြစ် တစ်ချို့မဖြစ် ယူသလားအမေးကိုလည်း မယူဘူးပဲ ဘုရားဖြေတယ်။ ဖြစ်တာလဲမဟုတ် ၊ မဖြစ်တာလဲ မဟုတ် ယူသလား အမေးလဲ မယူဘူးပဲဖြေတယ်။

ဘာသာရေးသမား ဘုရားကိုနားမလည်

ဒီလိုဖြေတာချည်း ကြားတော့ အရှင်ဘုရားဟာ ဘာအတွက် ရဟန်း လုပ်နေတာလဲလို့ မေးလာတဲ့ အထိဖြစ်တယ်။ ဒါတွေ ဘာမှမယူရင် ဘာသာရေး အလုပ် မရှိတော့ဘူး။ ရဟန်းဆိုတာ ဘာသားရေး လုပ်ငန်းလုပ်သူ ဖြစ်တယ်။ ဘာသာရေး လုပ်ငန်း မရှိတော့ဘဲ၊ ဘာအတွက် ရဟန်းလုပ်တာလဲလို့ နားမလည်ဖြစ်ကြတဲ့ အထိဖြစ်တယ်။ ဘုရားကတော့ အေးဆေးစွာပဲ ဒါကို ဖြေတယ်။ လူတွေမှာ ဒုက္ခ ၊ ဒုက္ခ ဖြစ်ကြောင်း နှင့် ငြိမ်းချမ်း၊ ငြိမ်းချမ်းကြောင်းတွေ ရှိတယ်။ ဒါတွေ အမှန်အကန်ပြောဖို့ ရဟန်းလုပ်တာလို့ပဲ။

ဘုရားဟာ အဲဒီခေတ် ဘာသာရေးသမားတွေနဲ့ မဆက်မစပ် ဖြစ်နေတယ်။ သူတရားက လူတွေရဲ့ ပိတ်ဆို့နေတဲ့ လက်ငင်း ဘဝ ပြချက်နဲ့ လူတွေ လွတ်မြောက်မှု ပြချက်များသာ ဖြစ်နေတယ်။ သူခေတ် ဘာသာရေး သမားတွေက ဒီလို လက်တွေ့ကျတဲ့ ပြဿနာတွေကို လက်ရှောင်ကြတယ်။ အရေအဖတ်မရတဲ့ ပြဿနာ တွေကိုပဲ ကိုင်တွယ်ကြတယ်။ အဲဒီခေတ် ဘာသာရေးသမားတွေကို ကိုင်တွယ်တဲ့ ပြဿနာဟာ ဆယ်ချက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီဆယ်ချက်ထဲက တစ်ချက်ချက်ကို ဘာသာရေး သမားတွေ မလွတ်တမ်းကိုင်တွယ်ကြတယ်။

ဘာသာရေးပြဿနာ ဆယ်ချက်

ဒီဆယ်ချက်က-

- (၁) သေပြီးဖြစ်ခြင်း၊
- (၂) သေပြီး မဖြစ်ခြင်း၊
- (၃) သေပြီး တစ်ချို့ဖြစ်၊ တစ်ချို့မဖြစ်ခြင်း၊
- (၄) သေပြီးဖြစ်တာလည်း မဟုတ် မဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ခြင်း၊
- (၅) အသက်ဟာ ကိုယ်နဲ့ အတူတူ ဖြစ်ခြင်း၊
- (၆) အသက်ဟာ ကိုယ်နဲ့ တစ်ခြားစီ ဖြစ်ခြင်း၊
- (၇) လူအရှိဖြစ်ခြင်း၊
- (၈) လူအရှိမဟုတ်ခြင်း၊
- (၉) အဆုံးရှိခြင်း၊
- (၁၀) အဆုံးမရှိခြင်း ဒီဆယ်ချက် ဖြစ်တယ်။

ဒီဆယ်ချက်မယူဆိုသူကို ဘာမှမယူတဲ့ အယူကို ယူသူလားမေးမြန်း

ပရိဗ္ဗိတစ်ဦးဟာ ဒီဆယ်ချက်ကို တစ်ချက်ခြင်းပဲ ဘုရားက ယူနှင့်မယူ မေးတယ်။ ဘုရားကလည်း တစ်ချက်ခြင်းပဲ သူမယူဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ပရိဗ္ဗိတစ်က သူလည်း တစ်ချက်တိုင်းကိုပဲ မယူဘူး။ သူ့ အသိဉာဏ်ဟာ ဘုရားအသိဉာဏ်နဲ့ တူပါတယ်လို့ ဘုရားကို ဖြေတယ်။ ဒီတော့ ဘုရားက သူ့ကို မေးခွန်းတစ်ခု ပြန်မေးတယ်။ သူ့ဉာဏ်နဲ့ ပရိဗ္ဗိတစ်က တူမတူသိသာအောင်ပေါ့။ မေးခွန်းက အဲဒါ တွေမယူရင် ‘ဘာမှမယူဘူး’ဆိုတဲ့ အယူကိုများ သင်ပရဗိဗ္ဗိ ယူသလားလို့ဖြစ်တယ်။ ပရိဗ္ဗိတစ်က အဲဒီလိုယူရင် ရှေ့က ပြောခဲ့တာတွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့လို့ ဖြေပြီးဘုရားကို မကျေမနပ်စကားပြောတယ်။ ‘ရဟန်းတွေဟာ လူရည်လည် လုပ်တယ်။ သူတို့လည်း ဒီအချက်တွေကို မယူဘဲနဲ့ သူများ မယူတာကြတော့ ဘာမှ မယူဘူးဆိုတဲ့ အယူကို ယူတယ်လို့ လုပ်ပစ်တယ်’ လို့ပဲ။

ဘုရားက စိတ်ဆိုးပြေအောင် သူ့ အယူကိုချိုးမွှမ်းပြတယ်။ အယူတစ်မျိုးမျိုး ယူတာထက် ဘာမှ မယူဘူးဆိုတဲ့ အယူဟာ အဖြစ်မှန် တွေကို အရှိအတိုင်းသိဖို့ အကြောင်း ရှိလို့ပါပဲ လို့ပဲ။

ပရိဗ္ဗိတစ်က စိတ်ဆိုးပျောက်ပြီး ဘုရားကို ပြန်မေးဖို့ သတိရတယ်။ အရှင်ဘုရားလည်း ဘာမှမယူတဲ့ အယူကို ယူသူပဲ မဟုတ်လား ဆိုတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။

ဘုရားက ဘာမှမယူတဲ့အယူ ယူသူမဟုတ်

ဘုရားကလည်း သူကဘာမှ မယူတဲ့အယူကို ယူတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ လူတွေမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခ ၊ ဒုက္ခဖြစ်ကြောင်းနဲ့ လူတွေ ဖြစ်ရမယ့် ငြိမ်းချမ်း၊ ငြိမ်းချမ်းကြောင်း ဒီသစ္စာတွေကို အမှန်အကန် တွေလို့ သူယူတယ် ပြောခဲ့တယ်။

ပြဿနာဆယ်ချက် မယူသူရဲ့ နောင်ဘဝ

တစ်နေရာမှာလည်း တစ်ခြား ပရမိဇ်တစ်ယောက်က ဒီပြဿနာ ဆယ်ချက်ကို မေးတဲ့အတွက် မယူကြောင်း ဘုရားက ဖြေတယ်။ ပရမိဇ်က မယူသူသေပြီးနောက် ဘယ်ရောက်သလဲ မေးတယ်။ ဘုရားက မယူသူ သေပြီးနောက် ဘယ်ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကိုမရောက်ဘူးလို့ ဖြေတယ် ။ ပရမိဇ်က ဘယ်မှမရောက်လို့ လားလို့ မေးတယ်။ ဘယ်မှ မရောက်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မရောက်ဘူးလို့ ဘုရားက ဖြေတယ်။ တစ်ချို့ ရောက်ပြီး တစ်ချို့ မရောက်လို့ လားလို့ မေးတယ်။ တစ်ချို့ ရောက်ပြီး တစ်ချို့ မရောက်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မရောက်ဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ရောက်တာလည်း မဟုတ် ၊ မရောက်တာလည်း မဟုတ်လို့လားလို့ မေးတယ်။ ရောက်တာလည်း မဟုတ်၊ မရောက်တာလည်း မဟုတ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မရောက်ဘူးလို့ ဖြေတယ်။

ဘုရားဖြေတာမရှင်းလို့ ဘုရားက မေးပြီးရှင်းရ

ပရမိဇ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြန်ပြောတယ်။ ရှင်းမလို့နဲ့ အရှင်ဘုရား ဖြေကြားချက်က ပိုရှုပ်ထွေးလာနေတယ်လို့ပဲ။ ဘုရားကလည်း ပြန်ပြောတယ်။ ရှင်းချင်ရင် မင်းမေးတာကို ရပ်လိုက်ပြီး ငါမေးတာကို မင်းဖြေရမယ်လို့ပဲ။ ကောင်းပြီလို့ ပရမိဇ်က ပြောတော့ ဘုရားက မေးတယ်။ မင်းရှေ့မှာ မီးပုံတစ်ခုရှိနေရင် အဲဒီမီးပုံမှာ ထင်းတွေ မီးလောက်နေမယ်။ မင်းရှေ့မှာ မီးပုံငြိမ်းလိုက်ရင် မီးဟာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲလို့ ဘုရားကမေးတယ်။ ဘယ်ရောက်တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ် မရောက်ဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ဘယ်မှ မရောက်ဘူးလားလို့ မေးတယ်။ မရောက်ဘူးဆိုတဲ့ အဖြစ်မရောက်ဘူးလို့ ပရမိဇ်ဖြေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ မီးဟာ ထင်းကိုစွဲပြီး ဖြစ်တယ်။ ထင်းမှာပဲ မီးဟာ ငြိမ်းတယ်လို့ ပရမိဇ်ကို အသိပေးလိုက်တယ်။ ပရမိဇ်လည်း သဘောပေါက်သွားတယ်။

ဘုရားနဲ့ ဘာသာရေးခြားကြောင်း

ဘုရားဟာ သူ့ခေတ်ဘာသာရေးတွေနဲ့ အခြားကြီးခြားသူ ဖြစ်တယ်။ တစ်ချိန်မှာ ကာလာမရွာကို ဘုရားရောက်သွားတယ်။ ရွာသားတွေက ဘုရားကို ပြောကြတယ်။ ဒီရွာမှာ တရားဟောဆရာ အမျိုးမျိုးတွေ အများအပြားလာပြီး တရားအမျိုးမျိုးတွေ ဟောကြတယ်။ တစ်ခုနဲ့ တစ်ခုလည်း မတူဘူး။ ဘယ်ဟာအမှန်လို့ မယူတတ်ဘူး။ ဒီတော့ အရှင်ဘုရားက တရားဆိုတာ ဘယ်ဟာအမှန်လို့ သိအောင် ပြောပေးပါလို့ ပြောကြတယ်။ ဒီပြောချက်တွေထဲမှာ ကျမ်းစာမှာ ပါတာနဲ့ အမှန်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်လေးစားတဲ့ သူတော်စင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပြောတာနဲ့ အမှန်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ကြိုက်တာနဲ့ အမှန်မဟုတ်ဘူး။ အစရှိတာတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာတွေ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားဟာ ဘာသာတရားရဲ့ အဲဒီလို အလေ့အထတွေကို တစ်ခုမှ လက်မခံပဲ ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်။

ဘုရားရဲ့ ဒီရပ်တည်ချက်ဟာ အလွန်ထူးခြားတဲ့ ဘုရားရဲ့ ရုပ်သွင်တော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီရုပ်သွင်ဟာ ဘုရားဆီမှာပဲ ရှိတဲ့ ရုပ်သွင် ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားမှာ ဒါတွေ အများအပြား ရှိတယ်။

ဘုရားက ဘုရားအမည်ခံတွေကို ဝေဖန်

ဘုရားဟာ သူ့လက်ထက်က ဘုရားအမည်ခံထားတဲ့ တခြားသူတွေကိုလည်း ဝေဖန်မှုတွေ လုပ်ခဲ့တယ်။ မက္ခလိဂေါသာလပုရာဏ ကဿပ၊ အဇီတကေသကမ္မလ၊ ဗေလဋ္ဌသဗ္ဗယပုတ္တ အစရှိသူတွေပဲ။ သူတို့ဟာ လူထောင်တဲ့ မြူးကြီးတွေနဲ့ တူသူတွေဖြစ်တယ်။ လူတွေကို အကောင်းအဆိုး နဲ့ အကျိုးအပြစ်တွေကို မစိစစ် မခွဲခြား မသတ်မှတ်နိုင်ရာဆီ ညွှန်ပြနေကြတယ်။ နိယတမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတွေ ဖြစ်တယ်လို့ တန်ဖိုးဖြတ်ခဲ့တယ်။

နိဂန္ထ ကမ္မဝါဒကို ဝေဖန်

အတိတ်ဘဝက ပါလာတဲ့ ကံတွေကုန်အောင် ကျင့်ကြံချက်ကိုလည်း ကံတွေ ဘယ်လောက် ပါလာတာလဲ ။ ကျင့်တဲ့ အတွက် ဘယ်လောက်ကုန်ပြီး ဘယ်လောက်ကျန်သေးသလဲ ။ နောက် ဘယ်လောက် ကျင့်ရင် ကုန်မလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေကို တစ်ခုမှ မဖြေနိုင်ကြတဲ့ အခါ မင်းတို့ အကျင့်က ဆုံးလို့ မရတဲ့ အကျင့်ဘဲ။ ကျင့်ရတာကလည်း တပင်တပန်းခံရတာ။ ဒီတော့ မင်းတို့မှာ အပြစ်တင်စရာ တွေက အများအပြားဖြစ်နေတယ်လို့ ဘုရားက သူတို့ကို အပြစ်တင်ပြခဲ့တယ်။ နိဂန္ထတွေ ဘုရားရဲ့ အပြစ်တင်ချက်တွေကို မဖြေနိုင်ကြဘဲ ခံကြရတယ်။

သစ္စကဝါဒ လက်မှိုင်ကျ

အဲဒီခေတ်က ဝါဒတစ်ထောင်ကို ဆောင်တယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလည်း ရှိတယ်။ သူဟာ လိစ္ဆဝိမင်းတွေရဲ့

ကိုးကွယ်ခံရသူဘဲ။ နာမည်က သစ္စက ဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ သူက ဘုရားကို ဝါဒပြိုင်တယ်။ သူက ဘုရားရဲ့ ဝါဒကို မေးတဲ့အခါ ဘုရားက လောကဆိုရတဲ့ ဒုက္ခတရားတွေရဲ့ အနတ္တအဖြစ်ကို ဟောပြောတယ်။ ဘုရားက သစ္စကကို ဒီဟောပြောချက် မမှန်ဘူးထင်ရင် ချေပဖို့ ပြောတယ်။ သစ္စကဟာ ဒါကို လက်ခံရတဲ့ အဖြစ် ရောက်တယ်။ သစ္စကဝါဒ တစ်ထောင်ဟာ ဘုရားရဲ့ ဓမ္မအောက်မှာ ပြားပြားမှောက်ရတယ်။

ရောဟိတဝါဒ ချွတ်လွှတ်

ဘုရားခေတ်က ရောဟိတသမ္မာဝါဒဆိုတာလည်း ရှိခဲ့တယ်။ သူကတော့ လူလွတ်မြောက်မှုအတွက် စကြာဝဠာအနှံ့နဲ့ ဆက်စပ်တွေးခေါ်သူ ဖြစ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ဟာ စကြာဝဠာ အနှံ့အထိကျယ်ပြန့်တယ်။ ဒါဟာ ဘဝတွေကို အမှန်အကန် သိမှာ လူလွတ်မြောက်ရေးအမှန်ကို တည်ဆောက်နိုင်ပြီး လူများ လွတ်မြောက်ကြမှာ ဖြစ်တယ်။ သူဒီလို တွေးခေါ်တယ်။

ဘုရားက သူ့ဝါဒကို လည်း လမ်းလွဲပေးခဲ့တယ်။ လူလွတ်မြောက်ခြင်းနဲ့ လွတ်မြောက်ရေးတွေဟာ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မရှိဘူး။ ခြောက်ပေလျော့လျော့ရှိတဲ့ ဒီလူထဲမှာ ရှိတယ် ညွှန်ပြခဲ့တယ်။ ရောဟိတသမ္မာဝါဒ လည်း ဒီမှာ နိဗ္ဗာန်သွားတယ်။

နောက်ဝါဒတစ်ခုက ဗကဝါဒပဲ။ ဒီဝါဒဟာ ဘုရားမရှိခင် ကတည်းက လောကယဝါဒ အဖြစ် ရှိခဲ့တယ်။ ဒီဝါဒကို စာရဝါက ဆိုသူ ထွင်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ အဲဒီဝါဒကို ဘုရားက ဗကဝါဒလို့ ခေါ်တယ်။ ဗကဝါဒဟာ ရုပ်ဝါဒပဲ။ သူ့ဝါဒကို လက်ခံသူလည်း အများအပြားပဲ။ ဒီဝါဒတွေဟာ ကိုယ်တွေကို အခြေခံသူတွေဆိုတာ အယူသန်ကြတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမထားဘူး။ ငြင်းခုံတိုက်ခိုက်ကြတယ်။

စာရဝါက ဗကရုပ်ဝါဒီများ ကြေပျက်

ဘုရားကို အခါများစွာပဲ သူတို့တိုက်ခိုက် ငြင်းခုံကြတယ်။ လူတွေရဲ့ ဆင်းရဲချမ်းသာတွေဟာ ရုပ်အခြေအနေအရ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် ဆင်းရဲချမ်းသာကို အတိုးအလျှော့ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး။ ရုပ်နိယာမအရ ဖြစ်စရာရှိတာ ဖြစ်မှာပဲလို့ ခံယူကြတယ်။ ဒီလိုအမှန်ကို ဟောပြောတဲ့ ဗကဗြဟ္မာကြီးကိုပဲ သူတို့ကိုးကွယ်ကြတယ်။

ဘုရားရဲ့ ကမ္မဝါဒလမ်းစဉ်ဖြစ်တဲ့ မဇ္ဈိမပဋိပဒါတရားဟာ ဗကဝါဒကို ကြေပျက်စေခဲ့တယ်။ ဒီဝါဒဟာ သူတို့ဆန်ကျင်တဲ့ ရုပ်မဲ့ဝါဒ လည်း မဟုတ်တဲ့အတွက် သူတို့ မတိုက်ခိုက်နိုင် ဖြစ်ကြတာပဲ။

မျက်စေ့စောင့်စည်းတဲ့ ဗြဟ္မဏ ဘုရားဆုံးမပုံ

ဘုရားခေတ်က တစ်ချို့လူတွေကလည်း ဝါဒတွေရှိကြတယ်။ တစ်ခါမှာ ပညာသင်ကျောင်းသား တစ်ဦးကို ဘုရားက မေးတယ်။ မင်းတို့ ဆရာက စောင့်စည်းစရာတွေကို ဘာတွေလို့ ညွှန်ပြသလဲလို့ပဲ။ မျက်စိစတဲ့ အာရုံခံ အင်္ဂါတွေကို စောင့်ဖို့ ညွှန်းကြောင်း ဖြေတယ်။ ဘယ်လို စောင့်ရမှာလဲလို့ မေးတယ်။ မျက်လွှာချ ထိမ်းသိမ်းဖို့လို့ ဖြေတော့ ဒီလိုဆိုရင် မျက်မမြင်ဟာ စောင့်ပြီးသား ဖြစ်ပြီပေါ့လို့ ဘုရားက ပြောတယ်။

ဘုရားဝါဒဟာ သိပ္ပံအပေါ်မှီကာ သိပ္ပံဝါဒဖြစ်

ဘုရားရဲ့ ဝါဒက အလယ်အလတ်ဝါဒဆိုတော့ လောက ကြီးမှာ တည်ရှိနေတာတွေနဲ့ မတူညီဘူး။ လောကက လွန်သူက လွန်ပြီး နစ်သူက နစ်နေတယ်။ ရုပ်ကိုးကွယ် သူနဲ့ နတ်ကိုးကွယ်သူ ဒီလိုတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဘုရားရဲ့ လမ်းက လက်တွေ့လူတွေ ငြိမ်းချမ်းဖို့ပဲ။ ငြိမ်းချမ်းအောင် ကလည်း လက်တွေ့ မငြိမ်းချမ်းမှုတွေကို အငြိမ်းစား ယူစေတာပဲ။ ဒီတော့ လူမသိနိုင်တာ မပါဘူး။ လူလုပ်လို့ မဖြစ်တာလည်း မပါဘူး။ ဒီနေ့ခေတ် သိပ္ပံပညာရပ်တွေလို ဖြစ်တယ်။

တရားဖော်လို့ ဘုရားဖော်ချက် အမြွက်မျှဖြစ်

သိပ္ပံပညာမှာ အပို ဟိတ်ဟန်တွေ မရသလို ဘုရားရဲ့ တရား မှာလည်း ဒီလိုပဲ။ ဘာသာတရားတွေက အပို ဟိတ်ဟန်တွေနဲ့ မွန်းမံ ထားတာတွေပဲ။ အတွင်းမရှိရင် အပြင်ကိုပဲ မွှမ်းရတယ်။ ဘုရားက အပြင် မမွှမ်းဘူး ။ ဘုရားရဲ့ ရုပ်သွင်ဟာ ဒီလိုအချက်အလက်တွေနဲ့ ချယ်လှယ်ကြည့်မှ အမှန်မြင်ရဖို့ ရှိမယ်။ ဒီလိုမြင်စရာတွေ အများအပြား ရှိဦးမှာ ဖြစ်ပေမယ့် လမ်းစပေါ်ရလောက်ပဲ လေ့လာကြည့်ခွင့်ရမယ်။ ဒီကြည့် ခဲ့ရသမျှ ဘုရားရုပ်ပူဟာ ဘုရားရဲ့ တရားကို လေ့လာဖို့ လုံလောက်တဲ့ အနေမှာ ရှိလောက်ပါပြီ။

ဘုရားဖြစ်ပြီး သာသနာပြုလှုပ်ရှား

ဘုရားဟာ ဘုရားအဖြစ်ရောက်လို့ တစ်ဝါဆိုပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့က စပြီးမြို့ရွာတွေကို ဝင်ခဲ့တယ်။ တရားတွေ ဟောခဲ့တယ်။ လေးဆယ့်ငါးနှစ်ကြာတဲ့အထိ မနေမနားလှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်နေခဲ့တယ်။

ပရိသတ်လေးပါး

ဘုရားဆည်းကပ်သူ ယောကျ်ားမိန်းမ (ဥပသကာ ဥပါသကီ) နှင့် တရားအကျိုးသယ်ပိုး ဆောင်ရွက်သူ ရဟန်း၊

ယောက်ျား ၊ မိန်းမ (ဘိက္ခုဘိက္ခုနီ) ပရိတ်သတ်လေးပါး အပြည့်အဝရရှိခဲ့တယ်။

ဘုရားကျောင်းများ

သူ့အတွက် ထင်ရှားတဲ့ ကျောင်းကြီးတွေ လက်ချိုးရေလို့ ရတယ်။ ဝေဠုဝန်၊ အမ္မဝန်၊ ဇေတဝန်၊ မဟာဝုန်ပြဿဒိကျောင်း၊ ပုပ္ဖာရုံ၊ နိဂြောဓာရုံ ၊ ယောသိအာရုံ ၊ ကုက္ကုဋ္ဌာရုံ အစရှိတာတွေ လောက်ပါပဲ။

ဘုရားဝါဆိုရာများ

သူ့ဝါကပ်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေကလည်းပဲ လက်ချိုးရေလို့ ရတာ တွေပါပဲ။ ဇေတဝန်မှာချည်း ဝါနှစ်ဆယ်လောက် ဝါဆိုပါတယ်။ တောထဲမှာ တစ်ချို့ ၊ တောင်ခြေမှာ တစ်ချို့ ရွာနီးနားတွေမှာ တစ်ချို့နှင့် မြို့တွေမှာ တစ်ချို့ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဝါဆိုတဲ့ နေရာ ကျောင်းတွေအားလုံးဟာ မြို့ရွာပ ၊ မြို့ရွာ အပြင်ဘက်မှာချည်းတော့ ဖြစ်ကြပါတယ်။

ဘုရားနောက်ဆုံးဝါမှာ ဖျားနာပြီး အာယုသင်္ခါရလွှတ်

ဘုရားဟာ လေးဆယ့်ငါးနှစ်မြောက်ဝါမှာ နားဖျားမကျန်းအတော်ကြီး ဖြစ်တယ်။ ရဟန်းလည်း အနည်းအပါးပဲ သူ့အနီးမှာရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်ဝါခေါင်လမှာ အာယုသင်္ခါရလွှတ်ကြောင်း ရှင်အာနန္ဒာကို ပြောတယ်။ အာယုသင်္ခါရလွှတ်တယ်ဆိုတာ အသက်ရှင်ဖို့ မပြုပြင် တော့ဘူးလို့ ပြောတာပဲ။ အဲဒီလို ပြောတော့ နားဖျားမကျန်း အတော်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဒီနောက် ဘယ်မှ သိပ်မသွားတော့ဘူး။ နောက်ဆယ်လ လောက်ရာက်မှပဲ ဒီက မဝေးလှတဲ့ ပါဝါမြို့ ခရီးထွက်လာခဲ့တယ်။

ဘုရားနောက်ဆုံးဆွမ်းနှင့် နောက်ဆုံးခေါင်းချရာ

အဲဒီမှာ ဝက်ပျိုသားပြွမ်း ဆွမ်းစားပြီး ဝမ်းပျက်သွားတာပဲ။ ဒီအထဲကပဲ ဒီနွဲ့မဝေးလှတဲ့ ကုသိနာရုံပြည်ကို ခရီးဆက်သေးတယ်။ အဲဒီက မလ္လာမင်းတွေရဲ့ အင်ကြင်းဥယျာဉ်မှာ နောက်ဆုံးခေါင်းချတယ်။

လွန်မဲ့ညမှာ ပြောခဲ့တဲ့ဘုရားစကားများ

သူ့လွန်မယ့်ညမှာ စကားတွေ အများအပြား ပြောပါသေးတယ်။ သံဃာတွေကို ပြောချင်တဲ့ စကားရှိရင် မပြောလိုက်ရ မဖြစ်ရအောင် အပြောခိုင်းတဲ့ စကား -

သူ့မရှိတဲ့ နောက် -

- ၁။ ဝိနယကို သံဃာက ပြင်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကား၊
- ၂။ သူ့ဈာပနကို မလ္လာမင်းတို့ လုပ်သင့်သလို လုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကား၊
- ၃။ အငယ်ကအကြီးကို ရိုသေစွာပြောဆိုရမယ်ဆိုတဲ့ စကား၊
- ၄။ ဆန္ဒရဟန်းကို ဗြဟ္မဒဏ်ထားရမယ်ဆိုတဲ့ စကား။ ။